

Hồng Nương - Phu Thê Vạn Năm Bất Hòa

Contents

Hồng Nương - Phu Thê Vạn Năm Bất Hòa	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	34
10. Chương 10	38
11. Chương 11	42
12. Chương 12	46
13. Chương 13	50
14. Chương 14	55
15. Chương 15	59
16. Chương 16	63
17. Chương 17	67
18. Chương 18: Kết Cục	71

Hồng Nương - Phu Thê Vạn Năm Bất Hòa

Giới thiệu

Thể Loại: hài hước, nhẹ nhàngSố chương: 17 chương+ kết cuộcEdit: Hoàng Lam, Mân Thầu (Joem)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-nuong-phu-the-van-nam-bat-hoa>

1. Chương 1

Hỉ Thước nhanh như sao xẹt rời khỏi trà lâu, chiếc khăn tay bên hông tượng trưng cho danh gọi hồng nương, theo bước chân mạnh mẽ của nàng mà khẽ bay tán loạn.

Vì sao làm mai nói mới trở nên càng ngày càng khó thế chứ?

Tuy rằng ngay từ đầu khổ sở bị đánh xuống trần thế, đáng mừng là khi mới đến nhân gian, lòng nàng tràn đầy ý chí.

Nàng là ai chứ? Nàng vậy mà đã ăn qua kim đan của Thái Thượng Lão Quân kỳ thực chỉ là thuốc lậu nàng là chim Hỉ Thước nha!

Tuy nói rằng nàng bậy bạ ăn nhầm thuốc, nhưng mà thuốc kia hiệu quả thần kì đến nỗi đầu óc vốn ngu độn của nàng như được khai thông, ngay cả võ mồm cũng càng thêm linh hoạt, cho nên muốn lập công chuộc tội, nhiệm vụ ở nhân gian tác thành một trăm đôi giai ngẫu, thì cũng như là một bữa ăn sáng.

Không cần đến ba hay năm năm, nàng đã hoàn thành, đường đường chính chính đi đến Nam Thiên môn.

Ngàn vạn lần không nghĩ tới, kiếp thứ nhất nàng vừa phối thành hai mươi mốt nhân duyên, sau đó lại chỉ còn mười chín đôi lẻ, là do một nữ nhân giang hồ muốn hòa ly, bởi vì nàng liều mạng lao lên ngăn cản một đao cứu nàng ấy mà mất nửa cái mạng, “Trước khi lâm chung” khẩn cầu nàng ấy đáp ứng

Cầu xin các người... hãy chung sống hạnh phúc với nhau... Ta thật sự không thể chưa hoàn thành cái sứ mạng quý báu này mà rời bỏ nhân gian, như vậy ta sẽ chết không nhắm mắt a...

Nể ‘mặt mũi’ nàng vì cứu mình mà hi sinh, nữ nhân giang hồ kia quả nhiên có nghĩa khí, không cùng cách với trượng phu mình.

Nhưng kiếp thứ nhất của Hỉ Thước nàng cứ thảm thiết như vậy mà kết thúc.

Mấy kiếp tiếp theo, Hỉ Thước nơm nớp lo sợ đã không dám coi khinh trí tuệ của người phàm, cơm không dám ăn nhiều, nói nhiều lời hay, cuối cùng ở trước khi kết thúc kiếp thứ sáu, hoàn thành năm mươi đôi lương duyên giai ngẫu.

Mà cái kiếp này, cũng chính là kiếp thứ bảy, từ lúc sinh ra tới nay nàng có sức lực kinh người, vừa mới oa oa sinh ra tay trái nho nhỏ nắm chặt cha, tay phải be bé lại giữ chặt nương, đem một đôi vốn âm ỉ cả ngày thành một đôi dịu dàng ngọt ngào, từ đây gương vỡ lại lành, hòa thuận mãi mãi qua ngày.

Kế tiếp như một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái, khi bắt đầu biết nói nàng đã đi làm mối xung quanh, từ đại ca nhà bên đến tỷ tỷ trong thôn, chỉ cần qua cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của nàng, thì vốn chỉ có ba phần vừa ý cũng hóa mười.

Cho nên kiếp thứ bảy với nàng mà nói tràn đầy thực lực, không đến mười bảy tuổi liền phối thành bốn mươi đôi giai ngẫu, hiện tại cũng chỉ chờ hoàn thành mười mốt lương ngọc kim duyên cuối cùng này thôi, liền có thể công đức viên mãn, ít ngày nữa thăng thiên, trở về thiên đình phục mệnh.

Nhưng mà nàng biết ngay là không thể thả lỏng đề phòng nhanh như vậy mà.

Tính sơ từ cuối năm trước đến đầu năm nay, mười đôi nàng làm mai mà nói xứng không có gì bàn cãi, nhưng bọn họ không nhìn nhau chán ghét, thì chính là chàng có tình nàng lại vô ý, nếu cả hai đều có tình có nghĩa, thì lại gặp phải chuyện gây đánh uyên ương! Này này này... Đây là sao chứ? Chẳng lẽ Ngọc Đế đại nhân khí giận còn chưa tiêu, cố ý ép nàng không thành nhiệm vụ sao?

Nhớ tới tối hôm qua đang ngon giấc lại nằm mơ, tâm tình của nàng liền càng thêm xấu.

Nàng nằm mơ thấy thổ địa gia gia võ về chòm râu, rung đùi đắc ý than thở nói với nàng

“Tiểu Hỉ Thước a, Ngọc Đế phát lệnh xuống, nói Người đã nhân nhượng cho người lâu nay, mắt thấy Trung Ngưu Và Thiên Bình Thiên Tướng đều đã có khuôn có dạng, chân thành chuộc tội, còn người phối một trăm đôi lương duyên, kiếp này qua kiếp khác vẫn chưa xong. Ngọc Đế nói, năm nay nếu như qua đêm Thất Tịch, người còn chưa thể hoàn thành phối một trăm đôi lương duyên giai ngẫu, liền phạt người hồn bay phách tán, trong tam giới không thể dung thân. Aiz, người, người nên bảo trọng đi!”

Nhớ tới lúc thổ địa gia gia truyền nội dung thánh chỉ, cả người nàng xẹt qua từng trận lạnh run, cột sống rét lạnh.

Hồn bay phách tán, trong tam giới không thể dung thân... Có cần thảm như vậy hay không?

Đây rõ ràng chính là nắm quả hồng mềm, không đúng, quả thực là ức hiếp trung lương... Nhưng cẩn thận ngẫm lại, phạm sai lầm bị phạt cũng rất công bằng

Chuyện bỏ trốn thật sự là do nàng xui giục!

Vốn trong lòng Hỉ Thước đã mượn gan hùm mật gấu nổi giận, lại lập tức bị một chậu nước lạnh của lý trí dội vào liền thanh tỉnh, khôi phục lại dáng vẻ mây ủ mây dột.

“Có điều ở chỗ này kêu cha gọi mẹ thì làm được tích sự gì chứ?” Nàng ngẩng đầu ưỡn ngực, trên mặt nở rộ ánh sáng chiến đấu, nắm chặt nắm tay. “Nhớ lại quá khứ không bằng phóng tầm mắt về tương lai! Đây là lúc nên tìm ra mười đôi sau cùng, đúng mười đôi cuối cùng, ta đến đây!”

Nhưng vào lúc này, như là ngại nàng còn chưa đủ xui xẻo hay sao á, trên đỉnh đầu bỗng nhiên oanh ầm ầm vang lên một tiếng sét rống giận

“Hong Nương Tử!”

Cả trái tim một đường rút thẳng xuống, dừng khí toàn tâm toàn ý Hỉ Thước thật vất vả mới có thoáng chốc hoàn toàn biến mất, ngay cả đầu cũng không dám nâng lên, đầu gối tự động run rẩy như bệnh sốt rét, phía sau ót đột nhiên đau đau.

Chỉ có một người gọi nàng như vậy, chỉ có một người aaaa

Phạm Lôi Đình!

Chức vụ: tổng giáo đầu mười vạn cấm vệ quân kinh thành.

Tuổi: vừa đúng ba mươi.

Bề ngoài: cao lớn uy mãnh, khí thế mạnh mẽ.

Sở trường: võ công cái thế, một tay múa đao xuất thần nhập hóa, không người có thể địch lại.

Sở thích: trung quân đền nợ nước, bảo vệ hoàng thành.

Xuất thân: vừa mới sinh ra đã được tắm trong chậu vàng ăn trong chén bạc (dòng dõi danh giá)

Ghi chú: Tay cầm binh mã quyền cao, đồng thời là độc đinh của Phạm gia mười tám đời đơn truyền ở hoàng thành.

Đối tượng: nữ nhân, dùng tốt là được.

Mục tiêu: vì là con một của Phạm gia nên cần khai chi tán diệp, sinh sáu nam sáu nữ là hợp lý.

Nàng bỏ qua hết những thứ khác, chỉ xem hai yêu cầu đi thân cận, ý nghĩ đầu tiên nổi lên trong đầu Hỉ Thước đó là: tổng giáo đầu đại nhân, tiểu nhân nghĩ ngài không phải muốn tìm heo mẹ đây sao?

Bất quá lời này nói ra sẽ bay đầu đó nha, nàng đương nhiên sẽ không nói ra đâu.

Nuốt nước miếng một cái, nàng hít sâu một hơi, nâng ánh mắt đầy vui mừng, đôi môi anh đào nho nhỏ vội lên tiếng.

“A! Ngọn gió nào đã đưa tổng giáo đầu ngài đến đây?” Đầu gối yên nào, yên nào, đừng run nữa!

“Người, ở đây đùa giỡn ta sao?” Một đôi mày rậm cùng ánh mắt phần nộ thẳng tắp nhìn nàng thật gần, tựa hồ chớp mũi hai người sắp chạm vào nhau.

Chống lại gương mặt cùng hơi thở áp bức kinh người kia, Hỉ Thước theo bản năng nín thở, nếu có thể, nàng thật hy vọng trái tim cũng có thể ngừng đập một chút, miễn là đừng đập nhanh quá để hắn nghe thấy, lại sẽ chọc lửa giận của hắn ngút lên tận trời.

“Đùa giỡn ngài? Đại nhân a! Oan uổng a! Tiểu nhân dù có một trăm lá gan cũng không dám đùa giỡn tổng giáo đầu đại nhân nha!” Tuy rằng còn phân không rõ xanh đỏ trắng đen, bắt quá oan uổng thì lên tiếng trước vẫn hơn.

Phạm Lôì Đình miễn cưỡng cúi gập thắt lưng, nhìn thẳng hồng nương bé nhỏ đang ưỡn ngực ngẩngcao đầu, bàn tay to màu đồng cổ nắm chặt, phát ra những tiếng xương kêu canh cách.

Hắn dường như đang rất nhẫn nại, cũng ép buộc chính mình không dùng một chiêu bóp gãy cái cổ bé nhỏ của nàng.

Hỉ Thước tâm treo tận cổ họng.

“Oan?” Hắn đột nhiên nở nụ cười.

Khí lạnh từ bàn chân xông thẳng lên não Hỉ Thước, nàng quay lại cười run rẩy một cái.

“Cho người một con đường sống, chỉ cần trả lời Đại gia ta.” Đôi mắt đen của hắn nhìn nàng chằm chằm, là điềm xấu cực kì.

“Đại, đại nhân xin hỏi.” Nàng nuốt nuốt nước miếng.

“Hôm nay, là ngày mấy?”

Hôm nay?

2. Chương 2

Hỉ Thước sững sốt, nghi hoặc trả lời: “Hôm nay là mười lăm, trăng tròn, ngày tốt để xuất hành, gả giá... Sao? Phạm đại nhân, hôm nay không phải là ngày cực tốt để ngài cưới tân nương sao? Xem ngài một thân hỉ bào, không ở trong phủ nghênh đón kịu hoa tân nương tử, chạy tới chỗ này làm cái gì?”

“Đúng vậy, Gia không ở trong phủ nghênh đón kịu hoa tân nương, chạy tới chỗ này làm gì?” Ngữ khí của hắn thật nhẹ thật nhẹ, nhưng nàng nghe thấy thì toàn thân sợ run.

“Cái này, chẳng lẽ...” Nàng hít một ngụm khí lạnh, hiếm khi thấy nàng mở miệng mà một câu cũng không thốt nên lời.

“Hửm?” Phạm Lôì Đình đột nhiên hừ một tiếng, tựa như đang chờ nghe ý nàng, lại tựa như chờ xem nàng lấy đá tự đập chân mình.

“Tân nương tử ‘lại’ đào hôn?” Nàng xanh cả mặt, trước mắt quay cuồng biến thành màu đen.

“Hay cho một chữ ‘lại’.” Hắn nhìn chằm chằm nàng, cười lạnh.

“Ngọc Đế của tôi ới!” Nàng thật sự muốn ngất mà, trong lòng vừa động, đột nhiên nhanh tay kéo vạt áo của hắn, tròng lớn mắt, hỗn hển quát: “Cho nên ngài lại kết thân không thành phải không? Đúng hay không? Thứ chín mươi rồi, ngài chính là đôi thứ chín mươi của ta, ta thật vất vả lắm mới xong đôi chín mươi ——” Nàng thật sự không muốn từ đầu số chín mà chạy về đầu số tám đâu.

Phạm Lôì Đình hần vạm vạm lần cũng chẳng thể nghĩ đến việc một tiểu nữ tử dám ở ngoài đường kéo lấy cổ áo hắn không buông, chẳng những là một đôi tay trắng nõn mềm mại như bánh bao nắm lấy ngực áo hắn, mà còn hai cái mềm mại trước ngực... Cũng kè sát vào ngực hắn, thoáng chốc, thoáng chốc một cổ nhiệt nóng thoang thoang từ lớp y phục truyền đến.

Hắn còn không kịp cảm giác được cái cổ nhiệt khô nóng kia vừa phát ra từ người là cái gì, liền một chiêu cầm nả thủ mà ngăn chặn lại thân thể bé nhỏ của nàng.

“A a a...” Hỉ Thước bị phản công, đau đến nổi nước mắt to như hạt đậu cũng chảy ra, kêu thảm thiết liên tục. “Đau đau đau!”

Hắn cả kinh, nhanh như chớp mà thả lỏng lực tay đang chế trụ nàng, cảm thấy trong lòng xẹt qua một tia ảo não.

Phạm Lôi Đình hẳn đời này giết địch tuyệt không chùn tay, chỉ là chưa bao giờ đánh nữ nhân.

Nếu hôm nay không phải là vì động thủ với tiểu nha đầu chưa đứng tới đầu vai này, tuy chỉ là nhẹ nhàng thôi, nhưng mà đối với cái thân thể mềm mại như bánh bao này của nàng, làm sao mà chịu nổi lực của võ sinh tay chân thô to như hắn?

“Cái này——” Hắn cứng ngắc xấu hổ mở miệng.

Vốn định xin lỗi, nhưng hắn chỉ có thể trở mắt nhìn nàng ai oán xoa cánh tay, miệng hãy còn tức giận lẩm nhẩm vài câu, cái gì mà “Đến cùng là có thành thân hay không đây?”, “Danh dự nhiều năm của lão nương đều hủy ở trong tay người”, “Còn không để cho người ta sống”... Phạm Lôi Đình cảm thấy tia áy náy sót lại trong lòng chỉ vậy mà thoáng chốc trở thành hư không.

Kết quả là hắn, đường đường là tổng giáo đầu chỉ huy mười vạn lính cấm vệ lại bị ai đó làm cho mặt mũi lần lượt rơi hết xuống đất.

Mây rậm dựng thẳng, khuôn mặt u ám trầm xuống.

Hỉ Thước miệng vốn còn lẩm bẩm, khóe mắt liếc qua bắt gặp khuôn mặt đen như đáy nồi đang bùng bùng nổi cơn thịnh nộ của hắn, trong phút chốc sợ tới mức lời nói muốn nuốt hết trở lại trong bụng.

Nguy rồi! Mạng nhỏ của nàng nguy rồi!

Trong phủ tổng giáo đầu to như vậy, hai cột lớn ở cửa giảng đèn kết hoa từng bùng nhộn nhịp, mọi nơi lại im ắng lặng ngắt như tờ, văn võ bá quan vốn đến để chúc mừng nhưng thức thời nhận ra lại sờ sờ cánh mũi, có vẻ rất kinh nghiệm “Biết ngay là vậy mà, thấy nhưng không thể trách”, quanh đại viện đều cho người xử lý, chỉ để lại mười mấy tên hộ vệ khí phách hiên ngang, hiện thời ngay cả mấy tên hộ vệ cửa cũng không dám thở mạnh. “Hôm nay, người phải cho Gia một công đạo!”

Phạm Lôi Đình mặt không biểu cảm, ánh mắt lóe sát khí, khoanh tay ngồi trước mặt nàng.

Hỉ Thước theo bản năng sờ sờ cái gáy đang rét run, cảm giác lông tơ cũng dựng đứng cả lên.

Sợ thì sợ, có lẽ sẽ người mất tật mang, nhưng đó là chuyện đương nhiên, làm hồng nương thất thế, về đạo đức nghề nghiệp nàng vẫn có.

“Này này...” Nàng hít vào một hơi, lấy lại vẻ mặt tươi cười ngọt ngào của hồng nương. “Xin hỏi tổng giáo đầu đại nhân, lần này ngài cùng tiểu thư Chu phủ trong kinh thành sớm đã chắc chắn là thành thân đúng không? Sao đến giờ này, tân nương tử lại nói ‘không gả’? Có thể nói rõ sự việc cho tiểu nữ hay không, biết đâu là do đôi bên cùng hiểu lầm?”

Lúc trước Chu gia vừa nghe đến nhà trai là người cầm quyền cao nhất mười vạn ngự lâm cấm vệ quân Phạm tổng giáo đầu, rõ ràng vui đến nỗi suýt nữa ngã ngựa, liền vội vàng gặt đầu đáp ứng đem khuê nữ gả vào phủ, tất cả nghi lễ cũng trao đổi nhanh chóng, còn rất là vừa lòng cho nàng một hồng bao thật nặng a, thế nào bây giờ lại như thế này?

Không nói cho rõ, nàng nhất định phải hỏi cho ra nhẽ, Phạm Lôi Đình nhìn nàng nhe răng cười một cái lạnh đến thấu xương, nhấn mạnh từng chữ, hỏi: “Người, nói, xem?”

Hỉ Thước sợ hãi cả khớp hàm cũng run cầm cập, có chút không phục trả lời: “Tổng giáo đầu thật sự là nói đùa, tiểu nữ cảm thấy đó là ngài chưa hiểu rõ, sao lại đi học bọn kẻ dưới, đại nhân như vậy là thừa nước đục thả câu, không phải là cố ý làm khó dễ tiểu nữ sao?”

Hai con người của hắn lóe lên đầy nguy hiểm, làm nàng sợ hết hồn. Mặc kệ thế nào, dứt khoát, trước giải thích lại nói sau.

“Này, này, này, nếu đại nhân ở đây là trách tiểu nữ không làm tròn chức trách hồng nương, không bồi tân nương từ Chu phủ đến đây làm lễ thành thân, đại nhân có thể đã hiểu lầm tiểu nữ, do Chu phủ nói là theo quy củ phía nam nhà họ, chuyện bồi tân nương là do mẫu thân hay thẩm thẩm tự mình làm, bảo tiểu nữ đi đến nhà đây làm cái gì, đạo đức nghề nghiệp tiểu nữ luôn có, thỉnh đại nhân minh giám.”

“Nghe ra thì người bị oan.”

“Vốn là vậy.” Nàng bĩu môi, nhỏ giọng oán trách lại thoáng thấy ánh mắt giết người của hắn, vội cuống quýt nuốt trở vào, sau khi nghẹn một lúc lâu, chung quy cũng nhịn không được mà mở miệng nói: “Đúng thì nói, có sai thì nhận, nếu là tiểu nữ mạo phạm đến ngài cùng phu nhân, ngài là đại nhân đại lượng cũng đã cho tiểu nữ một cơ hội, tiểu nữ đã ngoan ngoãn nhận tội và sửa chữa, mau chóng làm cho hôn sự này viên mãn, sao bây giờ đại nhân lại ngồi đây mà trừng mắt với tiểu nữ?”

“Thật hay cho cái miệng điêu ngoa.” Phạm Lô Đình buông hai tay, bàn tay thon dài, đốt xương cân xứng vịn vào thành ghế, chậm rãi đứng lên.

Một, hai, ba... Trái tim của nàng như muốn bật tung ra ngoài.

Kỳ quái, trên người hắn rõ ràng là hỉ bào, cũng không biết sao, Hỉ Thước lại có loại ảo giác, giống như trước mắt nàng là một nam nhân uy mãnh trong lớp chiến bào đang bùng bùng sát khí, sắc bén trên khôi giáp còn mang theo mùi máu tanh.

Nàng không khỏi rung mình một cái, khí thế nháy mắt ảm đạm. “Có... Có việc gì... từ từ thương lượng...”

“Chu tiểu thư chỉ đến một câu nói.” Con người đen nhánh của hắn khóa chặt nàng.

“Là sao, liên quan gì đến tiểu nữ?” Nàng cười trừ.

“Nàng nói” Phạm Lô Đình đáy mắt sát khí tuôn trào, thanh âm lãnh khốc đến cực điểm “Thiếp thân cơ thể yếu đuối, vô phúc hầu hạ đại nhân, mong ngài thứ lỗi.”

“Cái gì?” Nàng nhất thời mờ mịt, hơn nửa ngày mới phản ứng kịp, bất mãn chu chu cái miệng nhỏ nhắn. “Không đầu không đuôi, Chu tiểu thư tùy tiện nói một câu, sao lại liên quan đến Hỉ Thước ta chứ? Tổng giáo đầu đại nhân ngàn vạn lần chớ oan uổng người tốt.”

Gì chứ? Chẳng lẽ bởi vì hắn hai lần thành hôn không thành, cho nên liên quan đến lần thành hôn thứ ba thì mọi chuyện bèn chụp hết lên đầu nàng sao?

“Ta sai người điều tra qua.” Khóe mắt hắn hơi hơi run rẩy, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Nhũ mẫu ở Chu phủ nói, là sáng nay người đến Chu phủ nói với nàng ta, nói Gia ta, ta...”

Gì đây? Chuyện này là gì đây, mặt hắn cũng không cần phải đỏ như vậy chứ?

Hỉ Thước vẻ mặt hoang mang nhìn hắn, bản thân suốt ngày cứ ăn to nói lớn. Lời nói từ miệng ra không có cân lượng thì cũng có chất lượng, trong lúc nhất thời nàng thật không nhớ ra bản thân đã nói cái gì, mờ mịt sau một lúc lâu, trong đầu đột nhiên lóe sáng —

Trong phòng Chu tiểu thư, nàng cười meo meo chải tóc cho tân nương tử, miệng nhắc tới: “Một chải đến cùng, duyên ương đồng tâm đến bạc đầu; hai chải đến thuận, cả đời như ý hảo hợp, ba chải đến cùng, vợ chồng ân ái ngày ngày vui...” Chải tượng trưng đến mười cái, nàng tri kỷ nói một câu: “Tổng giáo đầu cao lớn uy mãnh hơn người, đêm động phòng hoa chúc tân nương tử khẳng định chịu không nổi, chỉ có thể nhịn, nhẫn nại chịu cái đau chết đi sống lại, tương lai sẽ có ba lần đau như thế.”

Ai nha!

Đối với “chủ sự” trước mặt này lại nhớ đến những lời nói chuyên nghiệp mà hồng nương nàng đã nói, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ ửng lên, nhưng cẩn thận nghĩ lại mình đã nói sai cái gì chứ, vì thế đúng lý hợp tình ưỡn ngực nói: “Ta chưa nói lỡ lời nha!”

“Người!” Hắn nhất thời chán nản.

“Tổng giáo đầu đại nhân thật sự là cao lớn uy mãnh, nói vậy cũng thiên phú dị bẩm, tư chất hơn người.” Nàng tuy là xử nữ tấm thân trong sạch, tốt xấu cũng là hồng nương sa cơ, nói lên những lời này đến cùng cũng có đạo lý rõ ràng. “Tiểu nữ dẫn dò tân nương tử hai câu, đây là chuyện phải làm, đại nhân còn muốn trách ta thì cũng hơi quá đáng đó.”

Phạm Lô Đình trừng mắt nhìn nàng, lồng ngực rộng lớn vì tức giận mà phập phồng, thật sự là, thật sự là... Đời này hắn chưa thấy qua ai miệng lưỡi trơn tru, mặt dày vô sỉ, gan lớn vọng ngôn, ... Như nàng vậy.

“Người đến cùng có phải là nữ nhi không hả?” Hấn tức giận đến rít gào.

Hỉ Thước ngẩn ra, cúi đầu nhìn nhìn bộ ngực sữa đầy đặn, lại thêm thân hình ba đào mãnh liệt, còn dùng tay kiểm tra trên dưới. “Ta đúng là nữ nha!”

Đôi tay ‘nhỏ bé quyến rũ’ kia còn cứ mãi sờ sờ cho hấn xem.

Phách một tiếng, lý trí cuối cùng trong đầu Phạm Lôi Đình nháy mắt đã bẻ gãy.

“Người!” Hấn đột nhiên hét lớn một tiếng, “Đưa tay ra. . .”

“Cái gì?” Trong lòng nàng nghi hoặc tràn đầy, nhưng vẫn không dám không ngoan ngoãn nghe theo lời hấn. “Đại nhân muốn làm cái gì?”

“Duỗi thẳng.” Đôi người đen nhánh đầy nguy hiểm híp lại.

Hỉ Thước nuốt nuốt nước miếng, tuy rằng không rõ chuyện gì, nhưng hấn nói sao nàng vẫn làm vậy.

Cái kia... Là muốn đánh bằng roi sao?

Ngay tại lúc da đầu nàng đang hoảng sợ run lên, bỗng nhiên, trên tay là hai quả đào hỉ.

“Tệ có đôi tay này, Gia sẽ cho người sờ đủ!” Hấn lạnh lùng cười, “Đến khi nào biết sai thì hãy ngừng lại.”

“Đại nhân ——” cái miệng nhỏ của nàng hơi hơi dẩu lên.

Nhìn thấy vẻ mặt kia tuy tràn đầy tức giận nhưng chỉ biết oan ức mà nhẫn nhịn, không biết vì sao, Phạm Lôi Đình nhất thời thấy trong lòng rất thỏa mãn, cơn giận đang sục sôi này giờ cũng đã vơi đi hơn phân nửa.

“Hừ!” Hấn đứng dậy phủi phủi y phục, nhìn quanh gian phòng giảng đầy đèn hỉ, hấn chỉ cần động thân hai cái liền kéo xuống ném sang một bên, sau đó rất tự nhiên mà lấy một cuốn sách trên án thư, rồi ngồi xuống cái ghế bằng tử đàn đối diện nàng và rất tự nhiên mà xem binh thư.

Hỉ Thước nhìn bộ dáng này của hấn, đáy lòng xuất hiện một tia bất an thật mạnh mẽ.

“Cái đó...” Nàng liếm liếm đôi môi khô ráp, vờ trưng ra khuôn mặt tươi cười.

“Nghĩ ra bản thân đã sai ở đâu chưa?” Mắt hấn vẫn dính trên cuốn binh thư, cũng chẳng buồn nâng lên chút nào.

“Đương nhiên đương nhiên, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của tiểu nữ, là do cái miệng xấu xa của tiểu nữ, làm hỏng hôn sự, mạo phạm đến đại nhân.” Nàng ăn nói khép nép nhận lỗi.

“Thỉnh đại nhân cho tiểu nữ một cơ hội lập công chuộc tội được không?”

“Người căn bản là không rõ bản thân mình sai ở đâu, Gia đây lại đang giận là cái gì.” Hấn hừ lạnh một tiếng, lại giở ra trang khác. “Tiếp tục nghĩ đi.”

Đều đã nhận sai bởi tội còn không được sao?

Hỉ Thước vốn cũng có chút tức giận, cứ nghĩ hôm nay là ngày hấn động phòng hoa chúc đầy vui vẻ, chỉ bởi vì nàng lắm miệng lắm mồm, làm hại tân nương tử chạy trốn, hôn sự cũng thất bại. Chỉ điểm này cực tức trong nàng cũng không dám có.

“Dạ.” Nàng thở dài một hơi, lại tiếp tục tung hứng hai quả đào.

Lại nói, nếu không phải vì hôn sự, vậy thì đến cùng hấn đang giận cái gì nha?

Bốn phía một mảnh im ắng, chỉ nghe thấy âm thanh lật sách của hấn.

Hỉ Thước hai tay gần như là không nắm được hỉ đào nữa, mồ hôi đầy đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng đau khổ.

Bỗng nhiên, trên tay hai trái hỉ đào không thấy đâu, nàng trừng mắt nhìn, cho rằng bản thân hoa mắt .

“Buông tay đi.” Một giọng nói trầm thấp mang phần bất đắc dĩ vang lên từ đỉnh đầu nàng.

Nàng vừa mừng vừa sợ ngẩng đầu, mở to mắt nhìn hắn. “Tổng giáo đầu đại nhân?”

“Là cô nương nên có tự ái một chút, động thủ động cước còn thể thống gì.” Phạm Lôi Đình khuôn mặt lướt qua một tia kỳ dị không được tự nhiên, lập tức mày rậm lại nhướng lên, “Bất quá người đã nhận việc hôn sự của Gia, thì phải phụ trách đến cùng.”

“Nhất định nhất định!” Hỉ Thuộc như trút được gánh nặng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hắn, cười nịnh nọt sáng lạn vô cùng. “Hôn sự của đại nhân, tiểu nữ nhất định sẽ gánh, lần sau nhất định sẽ tìm cho ngài một người thật xinh đẹp, thông minh, người nhìn người thích, ha ha ha.”

Hắn trả lời lại nàng chính là một tiếng hừ nhẹ, hiển nhiên là không có bao nhiêu tin tưởng.

Không thể không nói, phạm nhân thật là đơn giản không giống như suy nghĩ của nàng.

Hỉ Thuộc chống cằm buồn rầu đến cực điểm, nhìn cây đào trong viện đến phát ngốc.

Trên bàn đều là danh sách nhà nam nhà gái, có cầu thân, tái giá, còn có muốn nạp thiếp hoặc đơn thuần tìm người nấu cơm, ít nhất cũng cả trăm, đều là đồng xứng tây xứng, thế nào mà cũng không kéo được dây tơ hồng nha.

3. Chương 3

Thời gian đến Thất Tịch chỉ còn lại ba tháng mười bốn ngày.

Còn có mười đôi... Mà không, phải nói là mười một đôi chưa thành giai ngẫu, nàng liền trở lại thành một kẻ mồm mép liếng thoảng rôm rả như pháo, nhưng mà cũng không thể nào che giấu được nỗi sợ hãi đang giấu sâu trong lòng.

Hồn bay phách tán, trong tam giới không thể dung thân.

Cảm giác của ‘cái chết’ thật sự là như thế nào?

Nàng thật sự sợ hãi, bởi vì bảy kiếp chuyển thế đầu thai cho đến nay, nàng cũng biết những nỗi thăng trầm khổ sở của nhân gian, mỗi một kiếp đều lưu lại trong trí nhớ của nàng, chỉ vì nàng không giống như những linh hồn khác phải uống canh Mạnh bà nên nàng nhớ rất rõ, rất rõ.

Nàng cũng sợ rằng cả đời này nàng không thể quay về thiên đình, sẽ không được thấy Ngọc Đế, Vương Mẫu Nương Nương, Thái Thượng Lão Quân gia gia, còn có công chúa yêu quý của nàng Chức Nữ; ngay cả mặt mũi lạnh lùng của các thiên binh thiên tướng nàng cũng nhớ rõ mồn một.

“Chức Nữ công chúa, hiện tại người cùng Ngưu lang vẫn tốt chứ?”

Lòng nàng đau xót, mũi nàng đỏ lên.

Chắc là tốt rồi... Nhất định là vậy... một năm nhân gian, thiên đình chỉ một ngày, đôi phu thê si tình này ngày nào cũng gặp nhau, sao lại có gì là không tốt?

“Như vậy đi, như vậy là đủ rồi.” Nàng hít hít cái mũi, dùng tay áo lau đi nước mắt, thì thào tự nói. “Chỉ cần Chức Nữ công chúa hạnh phúc thì tốt rồi, không thể quay về thiên đình thì không quay về cũng được... hồn bay phách tán ta cũng chấp nhận.”

Trước kia Chức Nữ công chúa đối xử với nàng tốt như vậy, lễ hội bàn đào cũng cho nàng theo ăn, hay vuốt ve lông cho nàng, đôi khi cũng khóc lóc, hoang mang vô ý nàng nàng lên hỏi: “Tiểu Hỉ Thuộc, làm sao bây giờ? Ta nên làm thế nào mới tốt?”

Chức Nữ công chúa là chủ nhân của nàng, là ông trời của nàng, vì Chức Nữ công chúa, dù khổ đến đâu nàng cũng không sợ.

“Được rồi!” Nàng hít sâu một hơi, nắm chặt nắm tay. “Hiện tại không phải là lúc sa sút tinh thần, phải giải quyết phiền toái lớn nhất thôi, chính là bằng mọi cách phải đem cái lão tổng giáo đầu siêu cấp khó giải quyết kia ‘gã’ đi ra ngoài mới được!”

Lúc trước thật sự là bảy bà muốn chết, khi đó nàng trăm phương nghìn kế để cho vị tổng giáo đầu có thân phận cao quý này ủy thác toàn quyền về hôn sự của mình, giờ này mới biết vì sao các vị hồng nương khác đều nhìn nàng với ánh mắt cảm thông.

Aiz, tóm lại một câu, đại lão gia hán nguyên tắc quá nhiều, nàng thật vất vả trong vạn người chọn một để đạt thành hôn sự cho hán, vậy mà nhiều lần hán đổi lại cho nàng chỉ là chề môi khinh miệt “Đây là người tốt nhất người chọn sao?”

Sau này nhiều lần trải qua thiên tân vạn khổ, cuối cùng thì cũng có một nhà hán chịu nói chuyện hôn sự, đối tượng là tiểu thư của ‘Phúc Túy gia trang’. Ai biết được là tân nương ngồi kiệu hoa quá khấn trương, muốn cùng bà mới là nàng nói chuyện, Hỉ Thước mới hưng trí bừng bừng nhắc tới phu quân tiêu chuẩn mà nàng đang làm mai, gì mà mỗi năm mỗi tháng mỗi ngày giết định vô số, gì mà máu chảy thành sông, sau đó đột nhiên tân nương tử lại la hét lên: “Quay đầu kiệu, quay đầu, ta phải về nhà, ta không gả!”

Lần đầu thành thân của Tổng giáo đầu cứ như vậy là xong.

Lần thứ hai Hỉ Thước rút kinh nghiệm xương máu, ghi nhớ bài học máu chảy đầm đìa kia, chẳng dám nói một câu với tân nương trong kiệu hoa, mà chỉ cười mãi thôi, đến khi kiệu hoa đã đến phủ Tổng giáo đầu, Tổng giáo đầu một thân uy mãnh khí thế bước đến, đón tiếp kiệu, hồng nương là nàng rất vui vẻ mà vén màn kiệu, đang muốn dìu tân nương tử rời kiệu, ai biết được rằng màn kiệu vừa vén lên——

Tân nương tử chắc say kiệu, không biết là đã ngất đi bao lâu, khăn che còn tàn dư mà nàng ta nôn ra, thật sự rất khó coi.

Khuôn mặt tươi cười của Hỉ Thước thoáng chốc cứng đờ, cái khó lý cái khôn, khuôn mặt nhỏ nhắn hân hoan cười lấp: “Tân nương đã nôn như vậy, ngẫm rằng khi nhập phủ của ngài nhất định không lâu sẽ sinh tiểu hài tử, chúc mừng lão gia, chúc mừng lão gia!”

Bốn phía lâm vào một mảnh xấu hổ lặng im, tất cả mọi người trừng mắt nhìn nàng.

Hỉ Thước còn chưa phản ứng kịp, tân nương tử chết tử tế không xong, từ từ tỉnh lại, nghe vậy nhất thời gào khóc ầm trời.

Sau một hồi nháo loạn, xấu hổ và giận dữ muốn chết, tiểu thư của thương vương tơ lụa cứ vậy mà quay kiệu ôm hận về nhà.

Lần đó, nàng kích động sốt ruột từ đầu đến cuối mà giải thích với tên Phạm Lô Đình đang lạnh lùng nhìn nàng chằm chằm, nào là ý của lời nói ấy không phải là nguyên rửa thê tử của hán ngoại tình.

Phạm Lô Đình sắc mặt xanh mét, cuối cùng chỉ bỏ lại bốn chữ: tự giải quyết cho tốt.

Ý chính là lát nữa để Gia xem.

Kết quả...

“Thật sự là thành cũng không xong, bại cũng không xong.” Hỉ Thước càng nghĩ lại càng bi thương. “Mệnh ta thật khổ mà...”

Sân luyện tập của cấm vệ ngự lâm quân.

Thân là cấm vệ quân phòng thủ kinh thành, võ nghệ cao cường và lòng tận trung chính là yếu tố hàng đầu, đầu óc tinh táo và thể trạng mạnh mẽ lại càng làm cho họ trở thành những binh lính hàng đầu.

Đây là mười vạn hảo hán đại nam nhi, thê sống chết bảo vệ đường kim hoàng đế, mà người bọn họ sùng bái sát đất chính là thống lĩnh Phạm Lô Đình.

Chỉ cần thống lĩnh một câu nói, lên trời xuống đất, tan xương nát thịt, bọn họ đều không chối từ.

Bất quá hôm nay ở sân luyện tập chỉ có đội hổ quân tinh nhuệ, nhanh nhẹn dũng mãnh nhất, trong mười vạn cấm vệ quân, nhưng tất cả như đang đối đầu với đại địch, đầu gối như bị bùa chú bật run lên không kìm lại được.

Tất cả ánh mắt sợ hãi của bọn họ đều nhìn về cùng một hướng ——

Trong quân phục của thống lĩnh cấm vệ, thoát nhìn Phạm Lôi Đình cao lớn vĩ đại lại thêm phần hung mãnh.

Thống lĩnh của bọn họ, sắc mặt so với bình thường thì xanh mét, xanh mét, xanh mét...

Nghe nói ngày hôm qua hôn sự của thống lĩnh lại thất bại, hôm nay bọn họ da căng đến từng lỗ chân lông, đang nghĩ đến việc chết như thế nào còn chưa biết.

Thật lâu sau, không khí bao trùm ngọt ngào đến nỗi hít thở không thông, đột nhiên ——

“Đã có người chết sao?”

A?

Mọi người rung mình, không hện mà cùng nhìn phía đầu lĩnh.

Cả người lộ ra hàn ý kinh hồn là Phạm Lôi đình, hộ vệ trái phải hai bên, cũng là phó thống lĩnh dưới trướng của hắn —— Hàn Bình cùng Thiết Tập, nghe thấy đầu lĩnh vừa mở miệng hỏi, cùng lúc nghe thấy tiếng ho nhẹ. Hắn nhanh chóng đảo mắt đầy sát khí. Hai vị này là đang nhịn cười sao?

Hàn Bình cùng Thiết Tập nhận thấy ánh mắt sắc bén như dao của thống lĩnh, vội vàng thu liễm, lưng lập tức thẳng tắp.

“Không có người chết” Hắn hừ lạnh một tiếng, “Liên thu hết cái dáng vẻ cha mẹ qua đời kia cho ta!”

“Rõ! Thống lĩnh.” Mọi người đáp lời vang dội, người người đều là can đảm trung thành, biểu hiện nhiệt huyết ngút trời.

Phạm Lôi Đình mắt sáng như đuốc, đôi tay rắn chần vòng trước ngực. “Hổ quân nghe lệnh.”

“Hổ quân có!” Chúng tướng sĩ lên tiếng trả lời như sấm.

“Nhảy éch năm trăm vòng” Hắn như nháy mắt, “Ngay bây giờ.”

Khôngggggg...

Chúng tướng sĩ suýt nữa khóc thét ra tiếng, lại thấy quân lệnh như núi, lời nói của thống lĩnh so với thánh chỉ còn khảng bố hơn, không nói hai lời lập tức chia làm hàng, trước sau bắt đầu ngồi xổm xuống nhảy éch, trong lòng không quên âm thầm cầu nguyện —— hi vọng nhảy năm trăm vòng xong, tổng giáo đầu sẽ bớt giận?

Hàn Bình cùng Thiết Tập căng thẳng thần kinh, cũng không nhúc nhích đứng ở hai bên Phạm Lôi Đình, sợ hít thở nặng một tí sẽ bị hắn chú ý đến.

“Hoàng thành Đông, Tây, Nam, Bắc bắt đầu từ hôm nay đổi phiên canh gác hai giờ một lần, khẩu lệnh cũng đổi.” Phạm Lôi Đình thu hồi ánh mắt nhìn toàn quân, “Một tháng sau Lễ Thân Vương hồi triều diện thánh, trong một tháng, bất luận ngày đêm, ta muốn bên trong hoàng thành phải nghiêm ngặt, một giọt nước cũng không được rỉ ra!”

“Rõ!” Hàn Bình cùng Thiết Tập vang dội đáp.

Hắn gật gật đầu, thân hình cao lớn chìm trong ánh mặt trời nóng cháy, đôi con ngươi đen nhánh cũng không thấy đáy.

Nhưng vào lúc này, Hoàng công công, tâm phúc bên cạnh hoàng thượng đang từ xa đi đến, vừa đến cách hắn khoảng năm bước chân, liền cười mỉm chỉ hành lễ.” Thỉnh an Phạm đại nhân.”

“Hoàng công công khách khí.”

“Nô tài phụng khấu dụ của hoàng thượng, thỉnh đại nhân đến ngự thư phòng.” Hoàng công công cười meo meo mở miệng, thấp giọng nói lên một câu “Hoàng thượng đau lòng đại nhân hôm qua lại chịu ủy khuất.”

Phạm Lôi Đình mày rậm nhíu lại, “Làm phiền công công nhắc nhở.”

Ngoài việc của nhị vị tiểu thư túy gia trang và phường lụa, thì không biết lần này hoàng thượng lại nghe được cái gì nữa.

Vào đêm, kinh sư đèn hoa vừa lên, cả phố giăng đầy đèn, tản mát ra ánh sáng vàng nhạt khắp nơi.

Một thân hình to lớn cười tuấn mã rời khỏi hoàng cung, tiếng vó ngựa không nhanh không chậm, vang vang từ những lát đá trên đường.

Hàn Bình và Thiết Tập luôn theo bên mình đã bị Phạm Lôi Đình cho về trước, hắn cũng lười nhìn đến dáng vẻ ngốc nghếch muốn an ủi nhưng lại thôi của hai tên đó, ngại ngần thẹn thùng giống như các bà thím trên đường, thật không giống thuộc hạ của Phạm Lôi Đình hấn chút nào.

Hắn biết bọn họ muốn nói gì, nhưng họ càng muốn nói thì hấn lại càng thêm tức giận.

Bất quá chỉ là hôn sự, có thể khiến cho gà bay chó sủa không được sống yên ổn như vậy, tóm lại một câu, thành sự không đủ, bại sự có thừa tất cả là do cái tiểu hồng nương kia gây ra.

Ánh mắt lợi hại thoảng nhìn thấy thân ảnh bé bỏng quen thuộc, hấn cười ngựa, sắc mặt sâu xa khó hiểu nhìn chằm chằm tiểu nữ tử đang ngồi trước cổng phủ tổng giáo đầu.

Hỉ Thuộc vừa thấy hấn đã trở lại, lập tức vẻ mặt vui mừng. “Tổng giáo đầu, ngài đã về rồi!”

Chậc! Thật đúng là nói người người đến.

Phạm Lôi Đình làm như không thấy vòng qua nàng, mí mắt ngay cả nâng cũng không nâng một chút, mạnh mẽ gọn gàng nhảy xuống ngựa, quay đầu nhìn hai gã hộ vệ cung kính cúi đầu, nhàn nhạt nói một câu: “Mang đi cho ăn, nhớ cho chút đậu tương.”

“Rõ, đầu lĩnh.” Một gã hộ vệ tiếp nhận dây cương.

“Hôm nay trong phủ có chuyện gì không?” Hấn sai bước đi nhanh vào đại sảnh.

Một hộ vệ khác hồi báo: “Bẩm tổng lĩnh, trong phủ vô sự... Ách, nếu như nói có, chính là Hỉ cô nương cầu kiến.”

“Hỉ cô nương?” Đối với xưng hô xa lạ này, hấn cảm thấy lạ lạ.

“Chính là tiểu nữ!” Hỉ Thuộc nằm lọt thỏm giữa ba gã hán tráng cao to, dáng người bé nhỏ hầu như bị che mất, thật vất vả lắm mới tìm ra nơi để chui vào, ngọt ngào cười với hấn.

“Hong nương thì hong nương, còn vờ là Hỉ cô nương.” Ánh mắt của hấn cuối cùng cũng rơi xuống trên người nàng, “Thay tên đổi họ như vậy có thể thay đổi con người không, có thể thành người khác sao?”

Cám ơn trời đất, cuối cùng thì hấn cũng nói chuyện với nàng.

Hỉ Thuộc nhẹ nhàng thở ra, vội vàng nắm chắc lấy cơ hội hiếm có này. “Tiểu nữ hôm nay chính là đến thực hiện lời hứa, trách nhiệm đến cùng, lập công chuộc tội!”

“Nhanh như vậy sao?” Hấn hỏi lớn một tiếng, tỏ rõ ý không tin.

“Thật mà! Thật mà!” Nàng sợ hấn không nghe hết đã bỏ đi, cả gan kéo góc áo hấn lại, trên gương mặt mềm mại trắng trẻo ấy tràn đầy vẻ khẩn thiết. “Tiểu nữ đã suy nghĩ triệt để hết một ngày một đêm, thâm thấy tổng giáo đầu đại nhân đối với tiểu nữ là ân trọng như núi, nếu mà tiểu nữ không thể tìm cho ngài được một mối lương duyên thật tốt, như vậy tiểu nữ sẽ phụ lòng kì vọng của đại nhân, cũng không còn mặt mũi nào đối với danh xưng ‘Hong nương đệ nhất kinh thành’ nữa?”

Hong nương đệ nhất? Tự phong à? Nàng như vậy mà cũng dám nói.

Phạm Lôi Đình chằm chằm nhìn thẳng nàng, không nói một câu, nhưng cũng không phất tay áo bước đi.

“Cho nên tiểu nữ vì đại nhân mà làm ra một chuyện chưa từng có, sau này sẽ là phương án hoàng kim.” Nàng hưng phấn hai mắt tỏa sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn phỉếm hồng. “Cứ như vậy đi, tiểu nữ sẽ làm tùy tùng theo cạnh ngài, từ lúc ngài thức giấc đến khi ngài đi ngủ, sẽ ghi lại toàn bộ sở thích của ngài từ ăn mặc ngủ nghỉ, chính cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, lúc đó tiểu nữ nhất định sẽ chọn được cho ngài một hiền thê tương xứng... Sao hả?” Bốn phía một mảnh yên tĩnh, bọn hộ vệ đang ở bên xem náo nhiệt nhin không được rút cả cằm xuống đất.

Này này này... Đây Hỉ cô nương như vậy thật là to gan làm loạn, dám yêu cầu tự đề cử mình hầu hạ bên cạnh thống lĩnh sao? Chẳng lẽ nàng không biết trong phủ tổng giáo đầu, cả con ruồi cũng là giống đực sao?

“Nói xong chưa?” Phạm Lôi Đình nhàn nhạt mở miệng.

“Ách, tạm xong rồi.” Nàng trừng mắt nhìn, kỳ quái, không phải là hấn đã quá cảm động rồi chứ?

“Đầu người rốt cuộc chứa cái gì hả? Phân trâu sao?” Hấn châm chọc hỏi.

“Đại nhân nói lời ấy sai rồi, tiểu nữ lại không cầm tinh con trâu.” Nàng không vui bĩu môi. Trung ngũ mới đúng là phân trâu, nàng nếu có cũng chỉ là phân chim thôi...

Phi phi phi, đầu ai toàn phân trâu chứ?

“Đầu trống trơn, ngay cả bản thân là nam hay nữ cũng không rõ, Gia thật đúng là nhất thời quỷ nhập nên mới đồng ý cho người toàn quyền xử lý chuyện hôn sự.” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói, tất nhiên là cũng hối hận vì sao trước đây không nói những lời này.

“Đại, nhân!” Nàng cũng có chút phát điên, hai tay chống nạnh, ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn hấn nói: “Ngài có thể chê Hỉ Thước ta vóc dáng không đủ cao, miệng không đủ ngọt, sinh không đủ xinh đẹp, chính là không thể sỉ nhục ta không thông minh!”

“Người thông minh? Người thông minh chỗ nào?” Phạm Lôi Đình cao thấp đánh giá nàng, ánh mắt giấu không được tràn đầy chán ghét. “Miệng thì ngu ngốc, còn dám nghĩ đến chuyện làm tùy tùng của Gia, Gia hoài nghi người chính là nam giả trang nữ, hết ăn lại uống —— ”

Lời hấn chưa nói xong, bỗng bay đi đâu mất.

“Nếu không ngài kiểm tra đi!” Bởi vì Hỉ Thước nhất thời tức điên rồi, không chút nghĩ ngợi bèn nắm lấy tay hấn để lên ngực mình, còn hùng hổ tiến về phía trước, làm cho hấn cảm thấy thứ dưới tay mình rất mềm, rất tròn, “Ta là nam hay nữ hả?”

4. Chương 4

Hộ vệ đứng bên cạnh tròn tròn hai mắt, khóe miệng giật giật.

Trong đầu Phạm Lôi Đình trống rỗng, trong nháy mắt, cảm giác khiếp sợ trong đầu như nổ tung cháy rực cuộn cuộn khói thuốc súng.

Dưới lòng bàn tay, cảm giác đầy đặn nở nang... Tâm trí bị chấn động vẫn kinh ngạc chưa phản ứng lại, thì ngón tay hấn đã vô thức làm loạn, thăm dò đánh giá, vuốt nhẹ.

Thật mềm mại, cho dù cách một lớp áo lót cũng có thể cảm nhận được nơi đó mịn màng tràn đầy sức sống, ngón tay vô tình lướt qua cái gì đó như viên đậu đỏ bỗng nhiên dừng đứng thẳng, bụng dưới của hấn chợt xuất hiện một luồng khí nóng rực, vào giờ phút này toàn bộ phản ứng nam tính không nên có đều bùng mạnh hiện lên!

“Là... Nữ!” Giọng hấn kiềm nén mà khàn khàn trầm thấp.

“Xem đi!” Hỉ Thuộc vốn định dương dương tự đắc đáp trả, lửa giận vừa biến mất thì lý trí đột ngột hiện ra, nàng mới phát hiện ra thân thể mình không biết vì sao tê dại từng đợt, đặc biệt khi bị hai bàn tay to lớn của hắn dán lên ngực nàng vỗ về, thực sự vừa ngứa vừa nóng.

Ồ?

“A a a –” Nàng cúi đầu nhìn theo tay hắn, nhất thời thét chói tai đến mặt mày biến sắc.

Phạm Lôi Đình chấn kinh vội vã thu tay về, giống như rất nóng, thoáng chốc khuôn mặt màu đồng ửng đỏ lộ vẻ lúng túng: “Thất, thất lễ!”

Tên hộ vệ kia nhận ra tình hình không ổn từ tám trăm năm trước, sớm đã thức thời lui ra, nếu không tận mắt chứng kiến thủ lĩnh “Cái này cái nọ” với cô nương nhà người ta, hắn còn có thể giữ tính mạng sao?

Trước cổng phủ Tổng giáo đầu rộng lớn, chỉ còn lại một đại nam nhân mặt đỏ như quả táo cùng sống lưng run run của tiểu cô nương, dưới trời đêm mùa xuân lạnh lạnh bao trùm bầu không khí ẩm muội khiến người ta mặt đỏ tim đập vừa thẹn vừa túng quẫn như muốn ngắt đi.

Hỉ Thuộc khóc không ra nước mắt nắm chặt vạt áo che ngực, một lúc sau, từ phía sau vang lên thanh âm trầm thấp của nam nhân –

“Mỗi ngày Gia đều đi sớm về muộn, ngươi phải chuẩn bị tâm lý.”

Nàng phát ngốc, tức giận lại càng thêm ảo não xấu hổ, vội vã quay đầu lại: “Đại nhân là đáp ứng sao? Ngài đáp ứng thật sao?”

Nhìn thấy vẻ ngạc nhiên mừng rỡ khó mà tin nổi trên mặt nàng, tâm trạng hắn trùng xuống, có tia áy náy lả lẫm lên trên ngực.

Nói cho cùng, không phải đều vì hắn chạy đôn chạy đáo thu xếp hôn sự sao?

Dáng người nhỏ bé chưa tới vai hắn, miệng lưỡi lại trơn tru lợi hại, nếu nhìn kỹ, khuôn mặt nàng còn hơi trẻ con, da thịt trắng trẻo, cái kia như mới đâm chồi lớn lên giống một quả đào nhỏ.

Tranh cãi với tiểu cô nương mới lớn làm hao tổn khí phách của hắn, còn gì là nam tử hán đại trượng phu?

Càng nghĩ sâu hơn, Phạm Lôi Đình càng cảm thấy lúng túng bất an, không được tự nhiên hắng giọng: “Buổi sáng ở nhà chờ, Gia sai người qua đón ngươi.”

“Đa tạ đại nhân thành toàn!” Hỉ Thuộc cao hứng đôi mắt to tròn sáng lấp lánh, “Hi hi hi!”

“Khụ, không được làm lỡ giờ Gia tiếng cung, tự ngươi chuẩn bị đi.” Hắn trừng mắt nhìn nàng một chút.

“Đại nhân cứ yên tâm 120%, tiểu nữ sẽ hoàn thành tất.”

Phạm Lôi Đình híp con ngươi đen lại, chợt nghĩ tới một chuyện: “Nhớ kỹ giả trang thành gã sai vặt.”

Nàng vừa muốn hỏi, đảo mắt một cái, nhất thời hiểu rõ: “Vâng, tiểu nữ tuân mệnh.”

Tổng giáo đầu đại nhân là thủ lĩnh cấm vệ quân kinh thành, do đó người hầu cũng phải ngày ngày tiến cung, nếu nàng một thân y phục nữ nhân tiến cung là làm trái lệnh cấm.

Có điều nàng là một bách tính bình thường, vậy một thân bố y (quần áo vải cho dân thường) bệ vệ tiến vào hoàng cung cũng không sao đâu nhỉ?

“Trước tiên Gia tự mình bẩm báo với Hoàng Thượng một tiếng.” Như nhìn ra được nghi hoặc trong lòng nàng, hắn nói.

“Đại nhân thật tài giỏi, làm sao biết tiểu nữ đang suy nghĩ cái gì?” Ánh mắt nàng hoàn toàn là vẻ sùng bái.

“Khụ.” Sắc đỏ trên gò má mờ dần, Phạm Lôi Đình lại khôi phục vẻ mặt lạnh lùng: “Trời tối rồi, ta sẽ sai người đưa ngươi về.”

“Không quan trọng, không quan trọng, tiểu nữ đã đi quen đường ban đêm, tự mình trở về là được.” Nàng cười hi hi, tâm tình thật tốt: “Đại nhân nghỉ sớm một chút nha, ngày mai tiểu nữ đến hầu hạ ngài.”

Thấy nàng vô cùng phấn khởi, nhảy nhót nhót đi trên đường, đôi lông mày rậm của hắn vô thức nhíu lại.

Quả thật Hỉ Thước vui mừng đến hỏng rồi, không nghĩ tới Tổng giáo đầu hay gây khó dễ này dĩ nhiên lại đồng ý với kế hoạch của nàng, khởi đầu tốt là đã thành công được một nửa, nói không chừng chưa tới mười ngày nửa tháng liền có thể “Xuất hàng đi”, chẳng phải quá tuyệt vời sao?

Sự uy hiếp của câu nói “Thất Tịch vừa qua, hồn bay phách tán” này dường như ngày càng cách xa nàng hơn.

Có phải Hỉ Thước quá vui sướng hay không, hoàn toàn không phát hiện ra xa xa có một bóng người cao to đi theo sau nàng, mãi đến khi thấy nàng vừa hát vừa tiến vào trong “Vạn năm Hồng nương lầu” nhanh chóng cài then cửa, lúc này mới yên tâm quay về.

“Chỉ cần có tâm nhân* kia, có thể tự xưng là Hồng Nương đứng đầu kinh thành sao?” Phạm Lô Đình lẩm bẩm.

(*) Tâm nhân: Con mắt thứ ba chỉ có ý nghĩa tượng trưng, nghĩa là ngoài hai mắt thật ra, còn có nghĩa mắt của trái tim thấu hiểu lòng người.

Tản mác đi, trăng đêm rằm cuối cùng cũng ló mặt, những ánh bạc nhàn nhạt lặng lẽ trải trên đường.

Sáng sớm ngày thứ hai, bình minh mới ló rạng, Hỉ Thước một thân y phục đồng tử** sai vật đảng hoàng trinh trọng đứng trước cửa phòng hắn, tay nâng chậu nước bằng đồng, chờ đại nhân gọi tới.

(**) Đồng tử: Con trai, thằng bé, trẻ con

Bà mới đến tận phủ phục vụ, từ cổ chí kim, nàng cũng được coi là người đầu tiên.

Cửa phòng mở ra, nàng lập tức giơ chậu đồng trong tay, cung kính nói: “Đại nhân thỉnh dùng.”

“Đây là người để Gia tẩy rửa hay để Gia uống?” Phạm Lô Đình cúi đầu nhìn nàng, mới sáng sớm đã làm mặt thối rồi.

Tính xấu khi rời giường?

Thật không đáng yêu chút nào.

Nháy mắt khuôn mặt tươi cười của nàng cứng lại, lập tức co được dân được theo sau hắn tiến vào, “Đại nhân tối hôm qua ngủ có ngon không ạ? Có muốn rửa mặt trước hay không, hay dùng nước muối súc miệng? Yến quán Gia của quý phủ nói sáng sớm đại nhân có thói quen ăn một bát cháo nhỏ cùng bánh bao, tiểu nữ lập tức bừng lên cho ngài?”

“Ầm ỉ muốn chết.” Mặt hắn âm trầm cầm áo bào màu tím trên tấm bình phong mặc vào, đeo dây lưng được đặc chế bằng bạc cùng một thanh bảo kiếm vào eo, tóc dày dài buông lỏng

“Cái này do tiểu nữ hầu hạ.” Giọng nói lạnh lạnh ngọt ngào vang lên sau lưng hắn.

Hỉ Thước cảm thấy choáng váng, nhìn động tác của hắn nhanh nhẹn gọn gàng, bình thường hắn đều tự mình làm, chưa bao giờ gọi người hầu hạ, nhưng nàng tốt xấu gì cũng là tên sai vật thân cận của hắn, cái gì chủ nhân cũng làm xong rồi, còn muốn nàng đi theo làm gì nữa chứ?

Tâm tư nàng rối rắm một phen, nhưng là – nếu không phục vụ được, để Phạm Lô Đình cảm thấy sự tồn tại của nàng cơ bản là có cũng được mà không có cũng chẳng sao, đuổi nàng ra khỏi phủ thì làm sao bây giờ?

Phạm Lô Đình không có ý nghĩ vòng vèo như nàng, chỉ là do yêu cầu đột ngột của nàng, mà sưng sốt một chút.

“Đại nhân, ngài có thể ngồi xuống trước không?” Nàng cầm lược cùng dây cột tóc màu tím, khuôn mặt có chút khó xử: “Ngài quá cao, tiểu nữ không với tới được.”

Hắn nhíu mày lại, có thể thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn mong chờ nhìn hắn, lòng mềm nhũn, lúc này mới nghiêm túc ngồi thẳng xuống.

“Tùy ý buộc, đừng biến Gia thành quý phi nương nương.” Hấn hung ác cảnh báo nàng một tiếng.

“Biết rồi.” Sắc mặt nàng hơi khác thường, nhưng vẫn không dừng lại: “Tổng giáo đầu đại nhân, tiểu nữ không dám tự cho mình là một người cực kỳ nhanh nhẹn khéo léo, tuy nhiên ánh mắt cũng không đến nỗi nào, đại nhân cao to uy mãnh thế kia, mạnh mẽ trai tráng mà ngang tàng, cho dù chải kiểu tóc phi yến, mặc váy đứng trên đường lớn vậy một cái, cũng sẽ không có ai nói ngài không phải là nam nhân nha!”

Phạm Lôì Đình suýt chút nữa thì bị sặc, lông mày rậm dựng ngược lên giận dữ trợn mắt nhìn nàng: “Đây là người nói Gia giống nhân yêu sao?” (nhân yêu: gay ^^)

Hỉ Thước co rúm lại, khẩn trương nịnh nọt cười đến ngọt ngào: “Chỗ nào nói vậy nha? Tiểu nữ chỉ đang ca ngợi toàn thân ngài dương cương vĩ đại mười phần vẹn mười, dù là ai nhìn thấy đều sẽ giơ ngón tay cái lên khen ngợi ”Đúng là nam tử hán thứ thiệt!”

“Câm miệng! Chải đầu.” Hấn sợ mình còn nghe tiếp sẽ không nhịn được đặt nàng lên đùi ra sức đánh một trận vào cái mông kia.

Rõ ràng từng câu từng chữ như đang khen ngợi, nhưng được nói ra từ cái miệng nhỏ của nàng, nghe thế nào cũng cảm thấy khó chịu phiền lòng.

Hỉ Thước thấy mặt hấn tái xanh, tuy không biết mình lại nói sai chỗ nào, dù nơm nớp lo sợ nhưng vẫn chuyên tâm chải đầu, trong lúc đó bàn tay thon thả mềm mại xuyên qua mái tóc đen dài của hấn, tỉ mỉ chải xuống, sau đó nhớ đến hình dáng ngày thường của hấn, túm hết tóc ra sau đầu, lấy dây cột tóc tím buộc chặt.

“Được rồi, đại cáo thành công.” Nhìn khuôn mặt thẳng thắn nam tính trong gương đồng, không biết sao, đáy lòng nàng hơi lay động, hoang mang.

Nếu nhìn kỹ, Phạm tổng giáo đầu thật sự rất ưa nhìn, không phải kiểu dáng tuấn mỹ mê người phong thái thông dong kia, mà toàn thân trên dưới tràn đầy khí phách nam tử, nhưng lại làm tim người ta đập thình thịch một cách mãnh liệt.

Nàng nuốt nước miếng một cái, đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô đắng.

Đây là sao? Sáng sớm nàng rời giường rõ ràng đã uống ba chén sữa đậu nành lớn mới xuất môn nha, sao giờ lại khát nước chứ?

“Tại sao người cứ nhìn Gia chảy nước miếng?” Hấn nghi ngờ nhìn nàng chằm chằm.

“Chảy nước miếng? Không a, tiểu nữ chỉ cảm thấy khô miệng...” Nàng nói được nửa câu, vội vã nuốt trở vào, cuống quýt dùng tay áo lau miệng. “Không có chuyện gì, từ nhỏ cứ khi nào tinh thần hoảng hốt tiểu nữ sẽ chảy nước miếng, bệnh cũ, bệnh cũ.”

“Thói quen cổ quái vậy?”

Sắp đến giờ điểm mao (thời xưa, vào khoảng từ 5 đến 7 giờ sáng điểm danh người đến làm việc) tiến cung, Phạm Lôì Đình không có tâm tư nhàn rỗi đi làm rõ rốt cuộc bà mối này đang suy tính cái gì trong đầu, tự mình rửa mặt xong nhanh chân đi ra ngoài.

Hỉ Thước chân ngắn đi không nhanh, vội vàng chạy chậm đuổi theo.

Tuy là một đại nhân vật tay nắm mười vạn lính ngự lâm cấm vệ quân trong kinh thành, nhưng Phạm Lôì Đình cực kỳ kín đáo, ra vào không ngồi kiệu không ngồi xe ngựa, đều tự mình thúc ngực đi vào, nhiều nhất chỉ có hai tên hộ vệ một trái một phải đi theo.

Nhưng hôm nay có một sự khác biệt, phía sau bóng người cao to, có thêm một cậu bé nhỏ gầy cưỡi ngựa đi theo. Cậu bé kia chính là Hỉ Thước giả nam trang thành gã sai vặt, vì không muốn để lộ dấu vết gì, thậm chí nàng còn dùng một tấm vải quần chặt bộ ngực đầy đặn. Aiz, một cô nương có cái kia quá lớn, cũng rất khổ nha!

May mà Phạm Lôì Đình vừa ra đến cửa đã sai người tìm một con ngựa đực tình tình ôn thuận ở trong phủ cho nàng, bằng không dựa vào vô mèo cào của nàng để cưỡi ngựa, e rằng cứ ven đường lại phải lên ngựa, ngã ngựa, lại lên ngựa rồi ngã ngựa... Bao giờ mới tới nơi.

Tuy rằng trời vừa sáng Hàn Bình cùng Thiết Tập đã nhận được lệnh của thủ lĩnh, nhưng thỉnh thoảng vẫn dùng ánh mắt khó tin âm thầm đánh giá bà mối này.

Nếu không có chuyện gì lạ, chính là mặt trời mọc đằng Tây.

Một người cứng rắn bình tĩnh như thủ lĩnh, sao lại cho phép một nữ nhân đi theo thị hầu?

Xem ra chúng ta phải giúp thủ lĩnh để ý. Hàn Bình liếc nhìn Thiết Tập một chút, mấy năm qua cùng vào sinh ra tử, họ từ lâu đã hiểu nhau mười phần.

Ừ... Ánh mắt Thiết Tập lóe lên sắc bén

Đúng lúc Hỉ Thước ngựa lưng với tay gãi, ngẫu nhiên quay đầu, liếc hai tên hộ vệ khí thế hiên ngang nhưng lạnh lẽo nguy hiểm.

Ai da! Xem ra cực phẩm bên người đại nhân Lôi Đình cũng không ít, tất cả đều là mặt hàng tốt nha.

Một người cao to trắng trẻo, ý cười ác liệt như thanh kiếm, một người kiêu lười da ngăm đen, ánh mắt điềm tĩnh như núi Thái Sơn.

Trong nháy mắt bản năng bà mối bắt đầu phát huy, hết sức vui vẻ quay đầu nhìn hai người bọn họ nhếch miệng cười.

Nụ cười kia đều bị Hàn Bình cùng Thiết Tập thu vào đáy mắt, trong lòng cả kinh, lông tơ dựng ngược lên.

Cô nàng bà mối này, sao lại nhìn chăm chăm vào nam nhân như muốn lột quần áo người ta ra vậy?

Lúc ba người bọn họ đang trong tình trạng khác thường, sao có thể thoát khỏi ánh mắt sáng như đuốc của Phạm Lôi Đình.

Hắn không chút biến sắc, chỉ ghìim dây cương ngựa thả chậm tốc độ, lạnh lùng thốt lên: “Hỉ Tử!”

“Cái gì?” Ánh mắt Hỉ Thước mờ mịt nhìn xung quanh, mới biết là Phạm Lôi Đình gọi mình: “Dạ, có Hỉ Tử!”

“Lau sạch nước miếng đi!” Hắn nheo mắt lại, cảnh cáo tiểu nữ nhân mặt dày kia một cái: “Lại để Gia nhìn thấy người đối với người bên ngoài chảy nước miếng, Gia diệt ngươi!”

Nàng cho mình là một người nhanh nhạy, đang định mở miệng thanh minh vài câu, lại bị ánh mắt hắn lạnh lẽo nhìn chăm chăm dọa biến mất, rụt cổ một cái, chỉ rầu rĩ đáp: “Tiểu nhân tuân mệnh.”

Hàn Bình cùng Thiết Tập cùng trao đổi ánh mắt kinh hãi.

Đây là thủ lĩnh... đang ghen sao?

“Còn có hai người các ngươi!” Tầm mắt Phạm Lôi Đình mãnh liệt quét tới, hai người chột rùng mình: “Buồn chán đến ngây người sao?”

Hàn Bình cùng Thiết Tập lắc đầu không khác gì sóng cổ.

“Sau khi vào cung, nhảy ếch một ngàn cái.”

“Rõ.”

Thấy sắc mặt hai tên hộ vệ cực phẩm trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tuy Hỉ Thước không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn muốn nói giúp hai câu.

“Khụ –”

“Ngươi cũng muốn bị phạt cùng hai người họ?” Hắn lạnh lùng hỏi.

“Cổ họng hơi ngứa, hơi ngứa ấy mà.” Nàng sợ đến mức gió chiều nào che chiều ấy, giả bộ như thật “Khụ Khụ” hai tiếng.

Thật là không có nghĩa khí...

Hàn Bình cùng Thiết Tập lấy ánh mắt xem thường nhìn con bộ mà liếc nàng.

Giữ cái mạng nhỏ trước, nghĩa khí vút qua một bên, thật xin lỗi rồi!

Nàng bắt đắc dĩ nhìn hai người bọn họ, nhúng vai một cái.

Không biết sao, nhìn ba người kia lén lút “Đầu mày cuối mắt”, sắc mặt Phạm Lôi Đình càng đen hơn.

Sau đó bầu không khí căng thẳng mãi đến cổng thành, cuối cùng cũng có thể “Chạy thoát” Hàn Bình và Thiết Tập vội vã xin cáo lui, đến sân huấn luyện nhảy ếch.

Hỉ Thước do chính Phạm Lôi Đình dẫn vào, đến trước nơi đăng kí cấm vệ quân ở cửa Tây, vẽ ảnh chân dung, lĩnh yêu bài (môn bài đeo ở thắt lưng), lúc này mới có thể chân chính tiến vào hoàng cung.

Chờ đến khi đi xa nơi cấm vệ, kim nén đã lâu rốt cục Hỉ Thước không nhịn được nữa hỏi: “Đại nhân Lôi Đình, xin hỏi tại sao tiến cung còn phải làm như vậy?”

Hắn liếc nàng một cái, trả lời: “Đăng kí trong danh sách, nếu người phạm tội, ngay lập tức có thể phát lệnh truy nã đi cả nước.”

5. Chương 5

Hỉ Thước hít vào một hơi, không thể nào, còn chặt chẽ hơn tiến vào cửa Nam Thiên?

Thấy nàng há mồm tròn mắt, khó có khi nào không nói nên lời, Phạm Lôi Đình không hiểu sao, sự khó chịu đè nén cả buổi sáng bỗng tiêu tan không ít.

“Đã tiến cung rồi thì kín miệng một chút, biết cái gì nên nhìn cái gì không, để ý một chút.” Hắn nhắc nhở vài câu.

“Ách, vâng.” Nàng phát lạnh trong lòng, nếu ở trong hoàng cung không cẩn thận mà phạm sai lầm, bị chém đầu như chơi, lại phải cười hặc về trời thì nguy.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, đang định mở miệng, nhảy bén cảm giác được nguy hiểm tới gần, cơ bắp trên người siết chặt, lập tức đứng chắn trước người Hỉ Thước.

“Mộc tướng quân.” Tầm mắt hắn hướng về nam nhân cách đó không xa đang chậm rãi bước đến, lạnh nhạt nói.

Ai?

Hỉ Thước định thò đầu ra xem, nhưng cả người hắn căng thẳng tỏa ra hơi thở nguy hiểm, liền ngoan ngoãn nấp sau lưng hắn.

“Phạm tổng giáo đầu, sao hôm nay đến muộn thế?” Thanh âm kia nghe như đang cười, nhưng lại có cảm giác châm biếm gay gắt làm người khác không thoải mái: “Bình thường không phải mới canh năm trời vừa sáng, đã tiến cung hầu hạ hoàng thượng rồi sao?”

“Tạ Mộc tướng quân quan tâm.” Tầm Phạm Lôi Đình không hề gợn sóng, bình tĩnh nói: “Nếu tướng quân không có việc gì, tại hạ còn có công vụ, thất lễ đi trước.”

“Phạm tổng giáo đầu gấp cái gì? Ngay cả một câu chào hỏi cũng không được, định không cho Bản tướng quân mặt mũi sao?” Mộc tướng quân nở nụ cười kỳ quái.

Hỉ Thước nghe trận cười quái dị kia liền nổi giận. Hừ, nghe không hiểu người ta đang khéo léo từ chối sao, còn nói là tướng quân.

“Không dám.” Phạm Lôi Đình thấy tiểu nữ nhân phía sau giật áo, lông mày rậm nhíu chặt, trầm giọng nói: “Mộc tướng quân, tại hạ còn có việc quan trọng cần bẩm báo với Hoàng thượng, không thể trì hoãn. Có chỗ thất lễ, thỉnh tướng quân thứ lỗi. Hỉ Tử, đi thôi!”

“Vâng, đại nhân.” Nàng cũng không ngu ngốc, giả giọng đáp lại bằng thanh âm thô ráp, đi theo sau.

Dù đã cách rất xa, vẫn có thể cảm giác được ánh mắt giận dữ hận không thể thiêu cháy người ở đằng sau, làm hại nòng lạnh người sống lưng nổi đầy gai.

“Đi tiếp,” Thanh âm hần trầm thấp mộc mạc vang lên, “Theo sát Gia, một tắc cũng không rời.”

Hỉ Thước choáng váng, trong lòng âm áp, sau đó gạt đầu nặng nề: “Vâng, tiểu nhân tuân mệnh.”

Tinh thần Hỉ Thước được lên dây cót 120%, hôm nay cùng Phạm Lôì Đình “Lên núi xuống biển”... Ách, nhìn thủ hạ - các cấm vệ quân của hần lên núi xuống biển, trải qua bao nhiêu thử thách, nàng vẫn chưa thể hoàn hồn sau khi tận mắt nhìn thấy cảnh tượng chiến đấu vật lộn ác liệt ở bên trong, lại bị hần mang lên đài thi đấu ở trên cao, giao cho nàng đảm nhận cầm bia tập bắn, để Ưng quân phía dưới thay nhau bắn tên.

“Đã quen chưa?” Cả buổi nay hần đều duy trì bộ mặt lạnh, giờ tự dung mở miệng hỏi nàng.

“Lôì, Lôì Đình đại nhân, tiểu nhân dám cá là ngài cố ý... Nhất định là cố ý phải không?” Nàng sợ đến hai chân đều run lên.

“Người muốn giống mọi người.” Hần khoanh tay, ánh mắt thâm trầm nhìn đội quân bên dưới.

“Ta, ta là tên sai vật thân cận của ngài, không phải lính mới đến huấn luyện.” Nàng thật muốn khóc.

“Tìm việc cho người làm, miễn cho người khác nghi ngờ.”

“Vậy đại nhân có thể để ta bóp chân, bóp tay, châm trà a!” Một bên nàng khóc lóc kể lể, một bên vẫn phải chú ý tiếng trống lệnh, mặt khác nâng bia lên cao.

Ô ô ô... Bà mỗi như nàng số cũng quá khổ đi.

Khóe miệng Phạm Lôì Đình hơi nhếch lên, lại mím môi nhin xuống: “Không phải người muốn biết hằng ngày Gia làm gì sao?”

Nàng sửng sốt một chút, chỉ rưng rưng nhận lệnh: “Cũng đúng a.”

Nhưng việc này có liên quan gì đến tuyển chọn đối tượng làm tân nương tử của hần a?

Dường như Phạm Lôì Đình có thuật đọc tâm, tựa hồ không hề để ý nói: “Thê tử của Gia, phải bước ra được nhà lớn, vào được phòng bếp, quan trọng nhất chính là, có thể coi huynh đệ của Gia như huynh đệ ruột thịt của mình.”

“Đã rõ.” Hỉ Thước chợt tỉnh ngộ, tâm trạng oan ức kia liền tan thành mây khói.

Hần đắm chiêu nhìn nàng một cái.

Sau khi thật vất vả mới kết thúc luyện tập bắn tên, hần lệnh cho Ma quân tiếp tục luyện tập khinh công đột kích, sau đó nửa lôì nửa kéo đưa nàng lên đài quan sát.

Cuối cùng cái mạng nhỏ cũng được cứu rồi.

Hỉ Thước mệt đến toàn thân rã rời đứng không vững, không quan tâm đến hình tượng mà cả người nằm bò ra hôn môi với mặt đất.

Bàn tay lớn màu đồng thon dài đẹp đẽ nhưng phủ đầy vết chai đưa một chén nước cho nàng. “Cảm tạ, ta sắp chết khát rồi...” Nàng cố gắng bò dậy, tiếp nhận chén nước, uống ừng ực một hơi.

“Uống chậm một chút, không ai giành với người.” Phạm Lôì Đình có chút dở khóc dở cười.

Bà mỗi này, vừa nãy nhìn nàng đứng trên đài sợ đến mức ba hồn bảy vía chạy mất tăm, mũi tên bay về phía nàng với sức mạnh kinh người, nhiều lần trúng hồng tâm gây chấn động mạnh, tuy gương mặt tròn trắng bệch ra, hai chân run rẩy, nhưng nàng vẫn cắn răng ôm chặt bia ngắm, nói không buông tay liền không buông tay.

Nhìn như nàng sợ chết vậy, rồi lại can đảm hơn người...

Ánh mắt hần nhìn nàng trở nên mềm mại hơn.

Hỉ Thước thừa thế xông lên uống cạn chén nước đến giọt cuối cùng, thở dài một hơi, cuối cùng khuôn mặt nhỏ cũng khôi phục được chút huyết sắc.

“Thêm nữa canh giờ nữa có thể đi ăn cơm.” Hẩn cũng không hiểu tại sao lại muốn nói cái này với nàng.

Đôi mắt tròn của nàng bỗng sáng lấp lánh: “Cơm!”

Khóe miệng hẩn nhếch lên, cố ý nói: “Có điều món ăn dành cho quân lính, chỉ sợ một nữ nhân như người ăn không quen.”

“Không sao không sao, cái gì tiểu nhân cũng ăn!” Nàng vội vàng bày ra vẻ mặt ngại ngùng nịnh nọt: “Tiểu nhân rất dễ nuôi.”

“Bánh bao để nguội, thịt ba chỉ, nước giềng, muốn ăn sao?”

“Đồ ăn của cấm vệ ngự lâm quân kinh thành kém như vậy...” Nghe thấy vậy nàng liền há mồm tròn mắt: “Triều đình chúng ta nghèo như vậy sao?”

Thấy hẩn đen mặt lại, còn chưa nói gì, Hỉ Thước đã vội vàng che miệng mình, không ngừng cười khan mấy tiếng: “Đồng ngôn vô kỵ*, đồng ngôn vô kỵ, ha ha.”

(*) Đồng ngôn vô kỵ: lời của trẻ nhỏ không nên để ý.

Sau đó nàng không dám lẩm lời nữa, ngoan ngoãn đi theo Phạm Lôi Đình, nhìn hẩn chỉ huy tinh binh mãnh tướng.

Hỉ Thước thấy vậy, không khỏi lén lút ngắm nhìn người nam nhân cao to dũng mãnh đứng bên cạnh, đột nhiên cảm thấy...

Lôi Đình đại nhân thật sự quá suất a!

Nghe tiếng vũ khí va vào nhau keng keng, anh hùng hảo hán khí thế bừng bừng, nhưng chưa gặp được người hiền lành để kết duyên, như vậy thật sự quá đáng tiếc rồi!!

“Lôi Đình đại nhân, ngài yên tâm, Hỉ Thước nhất định để ngài được toại nguyện như mong muốn.” Nàng nắm chặt tay, âm thầm lập lời thề.

Thanh âm nhỏ bé khó mà nghe được, ánh mắt Phạm Lôi Đình vốn đang chăm chú nhìn trên sân huấn luyện, khóe miệng không tự giác hơi nhếch lên.

Buổi tối hôm đó, trong phòng ngủ của Vạn năm Hồng nương lầu, toàn thân Hỉ Thước bôi đầy cao Cầu Bì, đau nhức rã rời, vẫn cố gắng ngồi thẳng phần khởi ghi chép dưới ánh nến.

‘Đại nhân Lôi Đình, sáng sớm mới rời giường hay bức bối, nhưng thích có người giúp hẩn chải đầu, thoải mái nhắm mắt lại, như con hổ đang được vuốt ve, cổ họng phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, nếu nghe vào ban đêm, thật mê hồn thực cốt a, hơn nữa tà áo hơi mở lộ ra cái gáy màu đồng, quả thực...’

“Dừng dừng lại!” Nàng vỗ vỗ gò má nóng bừng tim đập thành thịch, “Viết như thế khác nào viết thư kêu gọi?”

Không được, tốt xấu gì nàng cũng là bà mối chuyên nghiệp, mà tiền thân là chim Hỉ Thước thần tiên trên chín tầng mây, làm sao có thể đến nhân gian trải qua mấy đời người, trong đầu lại suy nghĩ lung tung, cướp giật cưỡng ép đây?

“Tập trung nào!” Nàng dùng sức vỗ lên mặt mình, đến khi tê dại, tạm thời phục hồi tinh thần, tiếp tục viết. ‘Có thói quen ăn cháo cùng bánh bao vào bữa sáng, cực kì giản dị nhanh gọn, bữa trưa đồng cam cộng khổ cùng thủ hạ, ăn cơm tập thể, thức ăn tạm được, gạo cũ nấu lên cùng hai đĩa rau dưa và một bát thịt kho tàu lớn, ăn thịt kho tàu cùng cơm rất ngon, ta còn ăn những ba bát cơm...’ Nàng chột dạ ngừng bút, lẩm bầm bất an: “Không biết hẩn có chê ta ăn nhiều không? Không được, mặc kệ thức ăn ngày mai ngon đến mức nào, ta cũng phải kiềm chế một chút, tránh hẩn lại nghĩ ta thực sự đi ăn chùa.” Ghi chép hết những điều quan sát được trong hôm nay, trước khi gấp sách lại, nàng tỉ mỉ thổi khô mực, lúc này mới cẩn thận cất đi.

Thối nển, căn phòng rơi vào bóng tối, cuối cùng cũng có thể đặt thân thể đau nhức không thể tả nổi xuống giường, Hỉ Thước cảm động mừng đến rơi lệ.

Kéo rèm cửa sổ bằng lụa mỏng sang một bên, đêm xuân gió nhẹ nhàng thổi, ánh trăng đêm mười bảy sáng như ngọc, nhân nhật chiếu xuống đất, thi thoảng còn nghe được tiếng ếch kêu, tiếng côn trùng rả rích trong góc tối.

Cứ nghĩ rằng mình mệt đến mức đặt lưng xuống liền ngủ ngay, không biết sao tự dưng không ngủ được, Hỉ Thước nằm trên giường, cả người rầu rĩ co quắp, nhưng không hề buồn ngủ.

Nàng đang suy nghĩ... Lôi Đình đại nhân cùng ba lần cưới hụt của hắn... Kết hợp thành công mười cặp phu thê nữa... Muốn gặp công chúa Chúc Nửa và Phò Mã... Ngọc Hoàng Đại Đế... Trung Ngưu cùng Thiên Bình Thiên Tướng...

Nhất là nàng làm liên lụy đến Trung Ngưu cùng Thiên Bình, Thiên Tướng, không biết giờ bọn họ ở nơi nào? Đã hoàn thành nhiệm vụ chưa?

“Bọn họ chắc chắn hận ta chết đi được?” Ở trong bóng tối lơ mơ, giọt nước mắt trong suốt lóe lên ánh sáng, ngực siết chặt đau quá, áy náy vô cùng.

Nếu như lúc trước bản thân nàng không bốc đồng thì tốt, không làm liên lụy đến bọn họ, như vậy Ngọc Hoàng Đại Đế cũng không nổi trận lôi đình, phạt họ xuống nhân gian chịu khổ.

“Điều tại ta... Thành sự không đủ, bại sự có thừa...” Nàng vùi mặt vào trong gối lụa, thấp giọng ghen ngào: “Điều tại ta làm hại...”

Gió đêm yên tĩnh, ánh trăng sáng trong, bầu trời trên kia, ngày càng im ắng.

Trong Tổng bộ cấm vệ quân kinh thành, được canh phòng cẩn mật.

Phạm Lôi Đình ngồi trước cuốn quân cơ nhìn trời hửng sáng, thi thoảng ánh mắt lại nhìn về phía tiểu nữ nhân cách đó không xa.

Thẳng thắn mà nói, cơ bản cả người nàng không hề động đậy, cái miệng nhỏ như bị quan phủ niêm phong, không rên một tiếng.

Cũng vì nàng ngơ ngác đứng ở đó, không nói lời nào, mới làm hắn tự nhiên có cảm giác quái dị.

Hôm qua bị dọa sợ, đến hôm nay còn chưa hoàn hồn?

Không phải nàng luôn miệng nói mình vô cùng nghe lời, ăn gì cũng xong, làm gì cũng được, không nghĩ tới bên trong cũng chỉ là một cô nương yếu điệu không dùng được.

Lông mày hắn nhăn tít lại, tâm trạng càng thất vọng.

Thôi, không lại bảo nói lời không giữ lời, không phải chỉ là một nữ tử được nuông chiều từ bé sao? Có gì đáng để lưu tâm?

Phạm Lôi Đình dứt khoát bỏ qua lại cúi thấp đầu tiếp tục đọc sách, một bên chờ nàng mở miệng xin tha, biết khó mà lui.

“Lôi Đình đại nhân...” Một lúc lâu sau, cuối cùng đầu kia cũng yếu ớt kêu lên một tiếng.

“Hả?” Hắn căng thẳng nắm chặt cây bút, cũng không ngẩng đầu lên.

Đã nghĩ kỹ làm sao để từ chối hắn việc làm mai cực khổ này sao?

“Nếu như có người làm chuyện ngu xuẩn, cùng lôi ngài xuống nước, ngài có phải rất căm hận người này không?”

Xung quanh im lặng hồi lâu, lâu đến mức Hỉ Thước cho rằng vấn đề này quá mức ngu ngốc nên Lôi Đình đại nhân xem thường không trả lời.

“Người cùng Gia nói chính là cái này?” Ánh mắt hắn có một tia kỳ lạ.

Nàng bối rối khi bị hắn hỏi ngược lại: “Vậy tiểu nhân nên hỏi Lôi Đình đại nhân cái gì?”

“Không có gì.” Hấn lạnh lùng phủ nhận, không hiểu sao tâm tình tốt lên.

Nàng nhìn hấn nghi ngờ. Rõ ràng phản ứng của hấn lúc này rất kì lạ, giống như hơi kinh ngạc, lại giống như trút được gánh nặng... Quên đi, đây không phải trọng điểm.

“Lôi Đình đại nhân, nếu như có người làm chuyện ngu xuẩn –” Nàng không nhịn được lặp lại một lần.

Hiếm khi thấy hấn cầm quyền quân cơ đặt một bên đùi, dựa vào ghế, vẽ mặt khoan hồng độ lượng mỉm cười: “Đây là người xin lỗi Gia sao?”

“Ai?” Hỉ Thuộc sững sờ, lập tức khuôn mặt nhỏ lúng túng đỏ chót: “Ôi! Không phải rồi, ta nói không phải đại nhân ngài, ta nói là... Ách, đại loại như vậy, nói tóm lại, đại nhân ngài cảm thấy thế nào?”

“Cái gì thế nào?”

“Chính là nếu có người làm chuyện ngu ngốc –” Nàng bắt lực mà vắn vắn ngón tay.

“Được rồi, Gia không ngu ngốc.” Hấn đỡ trán, cố nén cười: “Không cần nói lại lần thứ ba.”

Sắc mặt nàng hơi ngượng ngùng.

“Vậy phải xem là vô hình hay cố ý.” Hấn đắm chiêu nhìn nàng.

“Nếu vô ý thì sao? Cố ý thì thế nào?” Nàng khấn trương hỏi.

“Người cũng không phải Thánh hiền, cũng có lúc suy nghĩ không chu đáo, chẳng may làm sai, có thể tha thứ. Nếu như cố ý, tự mình gánh chịu hậu quả, không thể chối cãi.”

“Ta có a...” Nàng thở dài một hơi, biểu hiện cô đơn.

“Người bên ngoài thế nào không biết, nhưng nếu là Gia, cho dù bị liên lụy, chỉ cần người kia thành tâm nỗ lực bù đắp, Gia vẫn có thể tha thứ cho hấn.” Hấn nhìn nàng, ngữ khí dịu dàng.

Lẽ nào nàng vẫn còn khổ sở ray rứt trong lòng vì ba lần trước làm hỏng hôn sự của hấn?

Phạm Lôi Đình có chút áy náy, suy nghĩ một lát, hơi do dự gọi: “Hỉ Tử.”

“Dạ?” Nàng uể oải ngẩng đầu.

“Gia không trách người.” Hấn thấp giọng nói.

Hỉ Thuộc chấn động, trong nháy mắt những buồn bực sâu sâu trong lòng trở nên rõ ràng, mặt hạnh ngay ngốc nhìn hấn, trong ngực dâng lên một cỗ ấm áp cảm động.

“Lôi Đình đại nhân...” Thật sự là người tốt.

6. Chương 6

Hấn bị ánh mắt sùng bái tỏa sáng của nàng nhìn chăm chú làm chân tay có chút luống cuống, thực sự không biết nên phản ứng thế nào, đành đứng dậy.

“Đến giờ luyện binh rồi.”

Bóng lưng Phạm Lôi Đình cứng đờ không vừa ý bước nhanh ra ngoài, nhưng Hỉ Thuộc rất vui mừng, mặt mày hớn hở đi theo, giọng nói trong trẻo không ngừng vang lên.

“Lôi Đình đại nhân, có phải lúc này ngài sợ tiểu nhân buồn đúng không? Ngài đau lòng vì tiểu nhân đúng không? Có phải không? Có phải không? Không phải thẹn thùng nha, trong lòng có cảm giác gì thì nói ra nha!”

“Lại hô to gọi nhỏ nữa Gia diệt người!”

“ ... ”

Chờ đến xế chiều ngày hôm đó ra khỏi hoàng cung, Phạm Lôi Đình theo thói quen trước tiên đưa nàng đến cửa Vạn năm Hồng nương lầu, thấy nàng xuống ngựa, sau đó thân thể nhỏ nhắn nhảy nhót nhót bước lên bậc thang, hẳn liền thúc tuấn mã dưới thân trở về phủ, lại nghe thấy nàng hô một tiếng.

“Chờ đã.”

Phạm Lôi Đình quay đầu lại, ánh tà dương phủ lên người hẳn một vầng sáng vàng nhạt khiến cả người bá đạo uy mãnh cũng trở nên nhu hòa rất nhiều.

“Làm sao?”

Hỉ Thước nhất thời nhìn đến thất thần, hồi lâu sau mới tiến lại gần nhỏ giọng then thùng nói: “Cảm tạ ngài.”

Tim hẳn đập loạn, còn chưa kịp nói gì, bóng người xinh xắn kia liền như một làn khói chạy vào trong nhà.

Phạm Lôi Đình nhìn nàng vội vã khép cửa gỗ vào, một lúc sau, khoe miệng lộ ra tia cười.

Hóa ra, nàng cũng then thùng.

Hôm sau trời vừa sáng, Hỉ Thước mới bê chậu nước đi vào, đã thấy Phạm Lôi Đình ăn mặc chỉnh tề, mái tóc dày dài cũng đã được cột lên rồi, dáng vẻ khôi ngô cao lớn mà trầm tĩnh ngồi ở đằng kia, một đôi mắt sáng quắc chăm chú nhìn nàng làm tim nàng nhảy lên một cái.

“Lôi, Lôi đại nhân sớm a!” Ý niệm đầu tiên trong đầu nàng chính là cúi đầu kiểm tra xem mình đã mặc đúng trang phục chưa.

“Thay bộ đồ đi.” Sắc mặt hẳn u ám vừa nói vừa chỉ vào bộ trang phục được đặt trên bàn gỗ đen.

Hỉ Thước có chút mê muội, nhưng vẫn đặt chậu nước xuống, cầm bộ y phục trông khá quen mắt. “Lôi Đình đại nhân, đây là?”

“Gia sai người may suốt đêm.” Tay hẳn tát nước lên khuôn mặt màu đồng, tự mình rửa mặt, vừa lạnh nhạt nói: “Hôm nay muốn vào bên trong vườn Ngự Uyển, người mà giả trang một tên sai vặt là làm trái lệnh cấm.”

“Thật sao.” Nàng giữ bộ y phục cấm vệ quân màu đen viền bạc kia, không khỏi cảm thấy mới mẻ, nở nụ cười: “Lôi Đình đại nhân làm sao biết thước đo của tiểu nhân?”

Phạm Lôi Đình đang dùng trà đặc súc miệng, nghe vậy suýt phun ngụm trà ra ngoài.

“Khụ khụ... Gia đoán.” Hẳn lau nước trà bên mép, sắc mặt hơi lúng túng.

Hẳn là người tập võ, ánh mắt xưa nay rất nhạy bén, vì vậy... Sao có thể thừa nhận gần đây hẳn thường hay nhìn chăm chăm vào thân hình cô nương nhà người ta được?

“Lôi Đình đại nhân thật lợi hại.” Lần thứ hai nàng dùng ánh mắt kính ngưỡng nhìn hẳn, sau đó liền cao hứng ôm đồ đi ra đằng sau tấm bình phong.

Sau đó chính là tiếng ma sát cởi xiêm y, âm thanh dẫn dắt người ta mơ màng vô tận.

Hẳn chợt cảm thấy cổ họng khô rát, liên tục uống một chén lại một chén trà nguội, chốc lát ẩm trà đã bị uống hết sạch.

“Còn chưa xong?” Thanh âm hẳn có tia căng thẳng, bởi vì trong tay không còn trà làm nguội lạnh cảm giác khô nóng từ cổ họng xuống bụng dưới.

“Sắp xong rồi.” Nàng đành phải từ tấm bình phong đi ra, tay nhỏ đang cố gắng giải quyết cái dai lưng khó nhằn kia.

Phạm Lôi Đình nhìn nàng chăm chăm, không nói một lời.

Bầu không khí trầm mặc quá lâu, Hỉ Thước khôn khéo nhận được ngắc đầu nghi ngờ, lại phát hiện bả vai hẳn chấn động, khoe miệng nhếch lên một đường khả nghi.

Đây là hân đang nén cười sao?

“Nhìn trông rất buồn cười.” Trên mặt nàng có một tia bất đắc dĩ, vẫy vẫy tay, trên tay còn cầm cái đai lưng kia: “Tiểu nhân cũng không có cách nào đeo vào a!”

Bộ y phục cấm vệ quân rất vừa vặn, bộ quân trang mặc lên người vốn khí khái anh hùng nhưng ở trên người nàng lại thay đổi thành kiểu khác, nhìn thế nào cũng chỉ có thể dùng hai chữ khả ái để hình dung.

Hỉ Thước gãi đầu bối rối, mặc như vậy tiến cung có thực sự tốt hơn không?

“Rất đẹp. Giơ tay lên.” Hân cầm đai lưng bằng thép mềm trên tay nàng, động tác nhẹ nhàng từ tốn cuốn xung quanh vòng eo nhỏ của nàng, nhanh nhẹn thuần thục bện lại, thấp giọng nói: “Đai lưng này được chế tạo từ loại thép tốt nhất của Miến Điện, nếu như gặp nguy hiểm, có tác dụng làm vũ khí.

“Ừm.” Nàng không dám thở mạnh một cái, chỉ cảm thấy bản thân dựa vào hân rất gần, rất gần...

Gần đến mức nàng có thể cảm nhận được hơi thở trầm mạnh của hân, nóng rực, lại nguy hiểm, nhưng khiến người ta không hiểu vì sao lại cảm thấy an tâm, sao tim nàng lại đập nhanh đến như vậy?

Hai gò má của nàng đỏ ửng tươi đẹp như hoa đào, nín thở lại, lồng ngực đều âm ỉ đau đớn.

Hân cũng cảm thấy không được tự nhiên, cố gắng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, chỉ chuyên tâm giúp nàng đeo đai lưng, nhưng chớp mũi vẫn ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt trên người nàng, như vị ngọt của quả đào, một lúc sau, động tác của hân hơi khác thường lại có phần vụng về.

“Thủ lĩnh, sắp đến giờ rồi ạ.”

Ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ nhẹ, đánh thức không khí ám muội như sương mù này.

Phạm Lô Đình như chạm phải bóng vội vàng thu tay về, Hỉ Thước cũng lùi lại một bước dài, thở hổn hển mặt đỏ bừng, đầu cúi thấp không dám nhìn hân.

“Dừng, vừa nãy mới xảy ra chuyện gì vậy? Trúng tà sao?”

“Ách,” Hân hắng giọng, âm thanh hơi khàn khàn, “Như vậy cũng gần được rồi, đi thôi!”

“Vâng...” Nàng khẽ hừ một tiếng ngại ngùng, chợt cảm thấy không đúng, suýt nữa bị giọng nói uốn éo buồn nôn của chính mình làm cho nổi da gà. “Khụ, ta là nói, tiểu nhân tuân mệnh.”

Đáy mắt hân xuất hiện ý cười.

Sau đó cũng không ai nhắc lại chuyện “Không khí mờ ám ” vừa mới xảy ra trong phòng nữa, mãi đến khi vào cung, cũng đã là giờ mao, cứ vậy một buổi sáng trôi qua.

Lúc ăn trưa, Hỉ Thước cầm khay theo bản năng mà tránh hân thật xa, tình nguyện làm lính mới cùng nói chuyện phiếm với cấm vệ quân cũng không dám đến lại gần hân.

Trêu đến Phạm Lô Đình khó chịu một trận, nàng còn chưa ăn được miếng cơm nào vào miệng, đã bị lôi trở lại.

“Bồi Gia ăn.” Hân bá đạo ra lệnh.

“Dạ.” Nàng đành phải khuất phục bên dưới Vu đại nhân (con hổ) oai vũ, ngoan ngoãn ngồi trước mặt hân xới cơm, dùng bữa.

“Ăn.” Hân lạnh nhạt gấp một chiếc đũa gà kho bỏ vào bát cơm của nàng.

“Ai? Tiểu nhân sao?”

“Nhìn người người từ trên xuống dưới ngoại trừ... Bên ngoài không quá hai lạng thịt.” Hân hơi mất tự nhiên đành nhìn chằm chằm vào bát cơm của mình, “Gia bảo người ăn thì ăn đi.”

“Cảm tạ Lô Đình đại nhân.” Tuy không hiểu hết ý tứ của hân, nhưng đũa gà kho ngũ vị hương thơm ngon thế này ai mà không thích, lúc đầu Hỉ Thước hơi do dự, sao đó liền cao hứng bắt đầu gặm thịt gà.

Nhìn nàng ăn mà khuôn mặt nhỏ vui thích thỏa mãn, tâm trạng Phạm Lô Đình cũng khá vui vẻ. “Sau khi ăn no, theo Gia đi tuần tra vườn Ngự Uyển.” Hắn dừng một chút, nghiêm túc dặn dò, “Trong vườn Ngự Uyển là nơi của hậu cung phi tần, nhớ kỹ thận trọng từ lời ăn tiếng nói đến hành động.”

Miệng nhỏ bóng mỡ còn đang gặm đùi gà, nhưng nghe vậy nàng vẫn vội vàng vàng gật đầu. “A, tiểu nhân đã biết, tiểu nhân không phải người chưa từng va chạm với cuộc sống, sẽ không làm Gia gặp rắc rối.”

Tốt xấu gì năm đó nàng cũng được Ngọc Hoàng Đại Đế tin tưởng, nhìn quen cảnh tượng hoành tráng, cứ yên chí nha!

“Hiểu rõ là tốt rồi.” Ánh mắt hắn trở nên nhu hòa. “Ăn đi.”

Tiến vào vườn Ngự Uyển, Hỉ Thước thành thật đứng bên ngoài Thượng thư phòng của Hoàng đế, yên lặng chờ đợi hắn tiếp kiến hoàng thượng xong đi ra.

Tất cả cấm vệ ngự lâm quân đều biết bên người thủ lĩnh có thêm một tên sai vặt thân cận, mọi người đều hiếu kỳ đến đòi mạng, nhưng cũng không ai dám nhiều lời đi hỏi nội tình bên trong.

Có thể tin chắc một điều — Vị Hỉ Tử này tuyệt đối là do thủ lĩnh bao che.

Thấy nàng đứng ở bên trong trạm gác, tầm mắt liên tục nhìn về phía Thượng thư phòng, một tên cấm vệ quân suy nghĩ một chút, rót một bát trà đưa qua.

“Uống trà không?”

“Cảm tạ.” Hỉ Thước cảm kích nở nụ cười nhìn hắn, đột nhiên ánh mắt sáng lên: “Xin hỏi đại ca xưng hô thế nào?”

Người cấm vệ quân kia bị nàng dùng ánh mắt mãnh liệt nhìn chăm chú cả người sợ hãi: “Triệu, Triệu Đông.”

“Hóa ra là Triệu ca ca.” Nàng cong mắt cười, ân cần hỏi: “Không biết Triệu đại ca lấy vợ hay chưa?”

“Còn, còn chưa lấy.” Triệu Đông theo bản năng lùi về phía sau một bước.

“Ai nha! Thế thì quá tốt rồi, chúng ta thật có duyên nha!” Nàng cao hứng suýt nữa làm đổ bát trà trên tay, nhanh chóng đặt qua một bên, khẩn thiết cầm tay Triệu Đông: “Chính là chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay khi nào Triệu ca ca xong việc? Nhà ở nơi nào? Có rảnh rồi cùng cô nương gia uống chén trà hay không? Kết giao bằng hữu? Quen biết một chút?” “Này này chuyện này...” Triệu Đông cuống cuống cố gắng rút tay về.

“Không cần thận thùng mà, người xưa có câu nam lấy vợ, nữ gả chồng – a a a–” Thân thể nàng đột nhiên bị xách lên, nụ cười nhiệt tình hoàn toàn biến thành tiếng kêu hoảng sợ.

Hỉ Thước vừa quay đầu lại, thấy Phạm Lô Đình xanh mặt trừng mắt nhìn nàng, bàn tay lớn vững vàng cầm cổ áo nàng.

“Gia muốn người chờ ở chỗ này, không phải để người trêu hoa ghẹo nguyệt.” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói, trên trán nổi đầy gân xanh.

Nàng nuốt nước miếng một cái, còn chưa mở miệng, một bên Triệu Đông đã cuống quýt xua tay chứng minh sự trong sạch.

“Thủ lĩnh, không phải ta không phải ta...”

Phạm Lô Đình lạnh lùng liếc hắn một cái: “Người –”

Triệu Đông liền đổ mồ hôi lạnh.

“Không phải hắn sai!” Tuy Hỉ Thước rất sợ, nhưng không muốn liên lụy đến người khác, đôi mắt tròn to tràn đầy khẩn cầu. “Là ta mãnh liệt muốn giới thiệu cô nương cho hắn, hắn không nói gì, đều tại ta ép hắn, đại nhân ngài đừng trách hắn có được không? Có được hay không vậy?”

Nói đến đây, lại kéo dài giọng nói ngọt ngào hấp dẫn, khuôn mặt màu đồng của Phạm Lô Đình hơi ửng đỏ một cách khác thường, sự khó chịu đang thiêu đốt trong lồng ngực cũng dịu đi không ít.

“Lại dám tấy máy tay chân thử xem!” Hấn hừ một tiếng, sắc mặt hơi nguôi giận, từ từ thả nàng xuống: “Muốn đi rồi à?”

“Tiểu nhân có thể hỏi Triệu ca ca cách thức liên lạc không?” Dưới ánh mắt đờ đờ sát khí của hắn, thanh âm càng ngày càng nhỏ: “Tiểu nhân cũng biết lợi dụng việc công là không tốt, nhưng hiếm khi có cơ hội này...”

Hắn trừng mắt nhìn nàng, hồi lâu sau đột nhiên gầm lên một tiếng: “Triệu Đông!”

“Có thuộc hạ.” Triệu Đông một chân quỳ xuống, nắm tay đặt lên ngực hành lễ: “Thủ lĩnh có lệnh, lên núi đao xuống biển lửa, không do dự!”

“Đưa ngày tháng năm sinh cho Hỉ Tử, khi nào nàng an bài xong, người liền đi xem mắt.”

“... Thuộc hạ tuân mệnh.”

Ánh mắt Hỉ Thước tràn đầy sùng bái, cười đến tận mang tai: “Lôi Đình đại nhân đúng là anh hùng cái thế—”

Phạm Lôi Đình có vẻ lúng túng, khuôn mặt sùng sộ mạnh mẽ trờnng nàng một cái: “Lần sau không được viện cớ này nữa.”

“Cái gì?” Khuôn mặt tươi cười của nàng trong nháy mắt xụ xuống.

Chỉ trong chốc lát như vậy, nàng nghĩ mình có thể ung dung hoàn thành nhiệm vụ.

Hắn có mười vạn cấm vệ quân làm thủ hạ, chỉ cần ra lệnh một tiếng, tùy tiện cũng có thể kết duyên mười đôi cuối cùng kia a!

“Hôn sự của Gia còn chưa làm tỏa sáng người còn không ngại kiếm thêm chuyện?” Đường như nhìn thấu sự tính toán trong lòng nàng, hắn lạnh lùng hừ nói.

“Vậy tiểu nhân đem hôn sự của đại nhân làm thỏa đáng, có phải là có thể —”

“Tùy tâm trạng.”

“Tiểu nhân hầu hạ đại nhân có tốt không? Xoa bóp chân cũng được a, hơn nữa còn tìm bát quynh cùng ngài a —” Gương mặt tròn trịa tràn đầy nịnh nọt.

Phạm Lôi Đình không để ý đến nàng, ngạo mạn bước đi, mặc cho cái người kia chạy theo ở phía sau lấy lòng, các cấm vệ quân đều trở mặt nhìn cảnh ấy.

Này này chuyện này... Đây là thủ lĩnh cao to uy mãnh, kiên cường nhanh nhẹn, trầm mặc ít lời của bọn họ sao?

Đi dọc Ngự hoa viên, Hỉ Thước đuổi theo ở phía sau đã thở hồng hộc, lại không dám lớn tiếng ồn ào, đôi chân ngắn liêu mình bước theo, đuổi kịp Đại lão gia cao to khôi ngô kia.

Nhưng vào lúc này, Phạm Lôi Đình chợt dừng bước, hại Hỉ Thước phía sau không kịp giảm tốc độ, đụng vào cái lưng cứng rắn kia.

“Ừ.” Nàng che mũi đau đến rơi lệ, vốn định kháng nghị, lại phát hiện có người khác tới.

Đó là một nữ tử trang nhã mặc trang phục cao quý, mắt ngọc mảy ngài, mái tóc chải kiểu phi yến được tô điểm bằng những hạt ngọc trắng muốt, tà váy màu đỏ phiêu dật, mỉm cười đối diện với Phạm Lôi Đình.

Hai bên còn có hai thị nữ đi theo, thấy Phạm Lôi Đình vội cúi người thỉnh an.

“Nô tỳ thỉnh an đại nhân.”

Phạm Lôi Đình gật gù, vẻ mặt lạnh nhạt hướng nữ tử trang phục lộng lẫy ôm quyền hành lễ: “Bái kiến Phụng Hoa tiểu thư.”

“Lâu không gặp, đại nhân vẫn oai hùng hiên ngang như trước.” Hơi thở Phụng Hoa như hoa lan, tiếng nói mềm mại uyển chuyển mang theo ba phần e thẹn. “Hôm nay Phụng Hoa được Thái phi triệu kiến vào

cung thỉnh an, Thái Phi nói, muốn Phượng Hoa thông thả hồi tưởng phủ, đi dạo trong Ngự hoa viên, nếu đại nhân không bận công vụ, chẳng biết có thể bảo vệ Phượng Hoa đến Thanh Hà Trì thưởng hoa không?”

Hỉ Thước - mắt hạnh mở to, vô cùng hiếu kỳ nhìn cảnh tượng trước mắt, không nhìn được chọc chọc vào lưng hắn, liền mình nháy mắt trước ánh mắt buồn bực của hắn.

Ai ai ai, cái này không đúng ư.

Phạm Lôi Đình trừng mắt cảnh cáo nàng một chút, quay đầu nhìn Phượng Hoa thì đã khôi phục gương mặt lạnh lùng.

7. Chương 7

“Cảm tạ thịnh tình của Phượng Hoa tiểu thư. Tại hạ còn có công vụ, xin cáo lui trước.”

“Đại nhân xin dừng bước!” Phượng Hoa hơi sốt ruột.

Hắn hồ hững quay đầu, lông mày rậm nhíu lại: “Phượng Hoa tiểu thư còn có việc cần dặn dò sao?”

“Không, không phải dặn dò.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phượng Hoa dần ửng đỏ, nhỏ nhẹ nói: “Không biết đại nhân có thể cho tùy tùng lui xuống không? Phượng Hoa có lời muốn nói.”

Nghe nàng nói thế! Đây chính là cơ hội tốt a!

Hỉ Thước liền mạng khua tay ra hiệu với hắn, nếu không phải do thân phận bị hạn chế, nàng đã sớm tóm lấy bả vai của hắn mà mạnh mẽ lay động.

Ánh mắt Phạm Lôi Đình nhìn nàng vô cùng lạnh lẽo đủ để cả người nàng đóng băng. “Vừa rồi thánh thượng hạ lệnh tại hạ dò xét thủ vệ nội cung, tại hạ không dám trì hoãn, thỉnh Phượng Hoa tiểu thư thứ lỗi.” Dứt lời, bàn tay lớn của hắn lao tới, kéo Hỉ Thước không biết chuyện gì đang xảy ra rời đi.

Nín nhịn một lúc lâu, mãi đến khi vừa ra khỏi cung, Hỉ Thước cũng không nhịn được nữa mà bạo phát.

“Lôi Đình đại nhân, căn bản ngài đang đùa ta đúng không?”

Phạm Lôi Đình không nói gì, chỉ thâm ý liếc nhìn Hàn Bình và Thiết Tập, hai người họ liền thức thời xin cáo lui, võ ngựa chạy không còn thấy bóng dáng đâu.

“Gia đối bưng.” Hắc thúc ngựa bước về phía phố lớn náo nhiệt.

“Này, người —” Nàng tức giận đến nghiêng răng, nhưng cũng chỉ biết đi theo.

Sau nửa chén trà.

Ở trong sương phòng yên tĩnh của “Nhất phẩm cửu lâu” cao quý nhất kinh thành, Hỉ Thước thở phì phò trừng mắt nhìn người nam nhân đang uống rượu ăn thịt trước mặt.

Là thế nào? Đừng tưởng rằng dẫn nàng vào tửu lâu cao quý chết người này ăn cơm, nàng sẽ cắn người miệng mềm* mà tha cho hắn một lần!

(*) Cắn người miệng mềm: ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.

“Này, rốt cuộc người ăn đã no chưa?”

Hắn uống một ngụm rượu lớn, thở ra một hơi đầy sảng khoái, ngoảnh mặt làm ngơ với câu hỏi của nàng, tiếp tục ăn.

Hỉ Thước nhìn hắn ăn như cuồng phong quét lá rụng, cái bụng cũng không chịu thua kém mà kêu ùng ục, dứt khoát, cầm đũa lên phi đến cướp tôm viên chiên trước mặt hắn, cho hết vào miệng, sau một khắc, hai mắt đều sáng lên.

“Ăn – ngon – ngon – ồ ” Nàng cảm động đến suýt chút nữa nước mắt lưng tròng, chiếc đĩa không thể chờ đợi được nữa lại tiếp tục gấp món khác.

Đẳng cấp đại biểu cho tửu lâu này chính là tửu lâu cao cấp nha, nàng bình thường vì kiếm được ít phí mai mối mà ngày ngày bôn ba, tiếc không dám đến tửu lâu xa hoa như này ăn cơm, mỗi khi nghe người ta nói trong Nhất Phẩm tửu lâu này có 108 món ăn tất cả đều là mỹ vị trần gian, nàng cũng chỉ biết chảy nước miếng khao khát thôi.

Thật không nghĩ tới vị Tổng giáo đầu này bình thường trông rất đơn giản, đến tửu lâu này gọi đồ cũng rất hào phóng nha!

Một bàn toàn món ngon sắc hương vị đầy đủ, có tôm viên chiên, sò nướng, phượng hoàng om ngũ vị, vịt quay, canh cá hẹ tây, còn một lồng bánh bao xiu mại, chỉ nhìn thôi đã làm người ta thèm nhỏ dãi, huống chi ăn một miệng đầy hương vị tuyệt hảo như vậy, nàng suýt nữa nuốt luôn cả đầu lưỡi.

Trong miệng nàng nhét đầy thức ăn, chiếc đĩa còn lưu luyến mà chọc một viên thịt rán, mũi lại ngửi thấy mùi thơm của rượu bay tới, vội vã nuốt một miệng đầy thức ăn xuống, liếm liếm bờ môi: “Cái kia uống ngon sao?” “Ừm.” Hiếm thấy hắn đáp lại một tiếng.

Hỉ Thước kích động đoạt lấy bát rượu đầy của hắn, học theo hắn ngửa đầu uống một hơi, Phạm Lôì Đình không kịp ngăn cản, trơ mắt nhìn vẻ mặt nhẩn nha khổ sở của nàng, liếc mình lễ lưởi: “Cay quá cay quá...” Nàng bị sặc ứa nước mắt. “Khụ khụ khụ...”

“Nữ hài tử học người ta uống rượu làm gì?” Trên mặt hắn xuất hiện vẻ không biết nên cười hay nên khóc, vươn tay vỗ vỗ lưng nàng: “Uống không quen cũng tốt.”

Hỉ Thước chỉ cảm thấy rượu hóa thành lửa nóng chạy từ cổ họng thẳng xuống bao tử, nhưng chỉ sau chốc lát cả người lại ấm áp dễ chịu ngây ngất vui sướng, nàng nắc một tiếng, hương rượu lan tỏa.

“Cũng không tệ lắm, ừm...” Nàng cười khúc khích nhìn chằm chằm vào nửa bát rượu còn lại kia.

“Không cho phép uống nữa.” Hắn hơi nhướng mày, thân thủ nhanh như chớp thu hồi lại bát rượu.

“Uống một ngụm thôi mà” Khuôn mặt trắng nõn của nàng ngà ngà say làm nổi bật vẻ kiều diễm ướt át, nói không rõ ràng năn nỉ hắn: “Một ngụm nữa, một ngụm thôi, hay nửa ngụm? Hai phần ba ngụm?”

“Người say rồi.” Hắn thở dài một hơi.

Hắn tuyệt đối không nghĩ đến tửu lượng của nàng lại kém như vậy, chỉ mới uống nửa chén rượu đã say rồi.

“Ta mới không say, ta là ai, ta chính là Hỉ Thước...” Nàng vỗ ngực tự hào khoe khoang.

“Nhớ năm đó ta a... Quên đi, nói chung một câu, hức! Thực sự là rỗng ở chỗ nước cạn lại bị tôm treu... Ô ô ô...”

Vẫn do say rượu mà choáng váng.

“Đi, Gia đưa người về nhà.” Hắn giơ tay muốn dìu nàng.

“Ta không về...” Nàng đột nhiên túm chặt vạt áo trước ngực hắn, nước mắt lưng tròng nhìn hắn. “Trung Ngưu, chúng ta không trở về có được không?”

Trung Ngưu lại là ai đây?

Lần thứ hai hắn dè xuống kích động mà thở dài.

“Vì là... Hức! Sao người lại treu cười ta?” Mùi rượu phả ra, mông lung, Hỉ Thước mơ hồ nhận ra hắn là ai, lấm bầm oán giận: “Rõ ràng tiểu thư xinh đẹp kia thích người, người còn lừa ta nói không có đối tượng, còn... Còn muốn ta chạy gãy chân đi tìm khắp nơi cho người, người, người nghĩ Hỉ Thước ta dễ ức hiếp lắm sao?”

Hắn muốn cười, lại hơi tức giận: “Ai nói Gia có đối tượng? Thiên kim tướng phủ liên quan gì đến Gia?”

Rốt cục Phạm Lôì Đình cũng biết tại sao mình lại tức giận.

Vừa rồi ở trong cung nhìn bộ dạng vội vàng của nàng như không thể chờ đợi được nữa muốn một cước đạp hẳn vào lòng Thiên kim tướng phủ kia vậy, làm hấn giận không có chỗ phát tiết.

“Còn nói không có!” Ngón tay nàng sắp chọc vào lỗ mũi hấn, oán giận không ngớt nói: “Khí chất thì ôn nhu, người thì xinh đẹp, xuất thân lại tốt... Có điểm nào không xứng với người?”

“Nàng ấy có khí chất ôn nhu, xuất thân tốt thì có quan hệ chó má gì đến Gia.” Phạm Lô Đình bốc hỏa hét lên, thấy bộ dáng nàng co rúm thành một đoàn, bất đắc dĩ thở dài, giọng trở nên mềm mỏng hơn: “Huống hồ thân là người thống lĩnh tinh binh bên cạnh Hoàng Thượng, không thể kết giao với thế lực khắp nơi trong triều, thông gia, đây là điều tối kỵ, cũng là Thiết luật.” (Quy luật sắt)

Hấn không biết tại sao lại giải thích những điều này với nàng, nhưng trong lòng không muốn nàng hiểu lầm.

Hỉ Thước chớp đôi mắt ướt long lanh nhìn hấn, cảm giác chéch choáng giảm bớt, dường như nghe rõ, lại như không rõ.

“Chẳng trách người không thèm nhìn tới những thiên kim con nhà quan kia... Chẳng trách a...”

“Không nói nữa.” Hấn lắc đầu. “Gia đưa người về nhà nghỉ ngơi.”

Nhìn nàng say đến ngã trái ngã phải, hấn chân chờ một chút, cuối cùng vẫn không để ý đến cái miệng nhỏ đang hàm hồ kháng nghị của nàng, bế nàng lên.

Vừa ra khỏi tửu lâu, trời đã tối, Hỉ Thước bị gió đêm thổi tới, nhanh chóng tựa vào lồng ngực cường tráng ấm áp kia. “Lạnh...”

Ánh mắt Phạm Lô Đình hiện lên vẻ ôn nhu, lồng ngực như có một dòng nước ấm kì lạ chảy qua, cánh tay vững chắc ôm nàng càng chặt hơn.

Nhỏ như vậy, nhẹ như vậy, rốt cuộc tinh lực dồi dào đến từ đâu mà ngày nào cũng âm ỉ chạy theo hấn?

“...Hôm nay có mặt trăng sao?” Cảm giác chéch choáng lấp đầy lồng ngực, tiểu nữ nhân buồn ngủ thì thầm.

Hấn nhìn vầng minh nguyệt trên trời cao, khẽ mỉm cười: “Có”.

“Hàng Nga tiên tử không biết có nhà không...” Nàng mờ mịt nhìn lên, khuôn mặt hiện lên vẻ thất vọng nhớ nhung.

Phạm Lô Đình thấy nàng túy ngôn túy ngữ chắc bị hồ đồ rồi. “Người mệt mỏi, trước nhắm mắt lại ngủ một lúc, mở mắt ra là đến nhà.”

“Vậy phải biết bay a...” Đôi mắt hạnh bao phủ một tầng sương mù, khóe mắt mơ hồ có lệ quang lấp lánh, “Nhưng là... Hỉ Thước đã rất lâu rồi không biết bay...”

“Người muốn bay sao?” Tim hấn nhói đau, nhẹ giọng hỏi.

“Ừm.” Nàng gật gù, khịt khịt mũi, giọng mũi dày đặc nói: “Nhưng không được, không bay được...”

“Gia mang theo người, Gia nói có thể bay thì có thể bay.” Ở bên tai nàng kiên định mà hứa hẹn.

Mũi Hỉ Thước hồng hồng, hoảng hốt mê man nhìn hấn, trong chớp mắt, thân thể đột nhiên bay lên không, bên tai nghe thấy tiếng gió thổi rì rào, nàng vòng tay ôm lấy cổ hấn, cảm giác say tiêu tan ba phần.

“Ta đang bay...” Nàng ngây người, không dám tin tưởng mà vừa khóc vừa cười.

“Ta lại biết bay ư...” Phạm Lô Đình ôm nàng, giống như chim đại bàng lướt qua từng mái ngói cao vót, trong làn gió thoang thoảng, chỉ nghe thấy tiếng cười vui mừng của nàng lạnh lạnh như chuông bạc.

Vào lúc này, trong đầu hấn xuất hiện một ý nghĩ –

Chỉ cần nàng vui vẻ, hấn hoàn toàn không ngại bay qua bay lại trong kinh thành như thế này cả đêm.

Tâm trạng nhu hòa này không giống tác phong bình thường của hấn, cứ bập bênh phiêu dạt đến sáng sớm ngày thứ hai.

Do Hỉ Thước bị say rượu nghiêm trọng, sống dở chết dở còn đau đầu như búa bổ bước chân thì nặng trĩu, cuối cùng cũng “Quy ba” (Rùa bò) đến phủ Tổng giáo đầu, rõ ràng thấy hấn lộ vẻ quan tâm, liền há mồm oa oa oán giận.

“Lôi Đình đại nhân, sao ngài lại cười khúc khích nhìn tiểu nhân... Chờ chút, đại nhân đừng tưởng rằng tiểu nhân đã quên chuyện hôm qua ngài lừa ta như thế nào, đại nhân rõ ràng có đối tượng Thiên kim Tướng phủ trăm năm khó gặp như vậy, vậy mà đại nhân còn lãng phí tài nguyên của nhân gian đó là việc không nên làm, ngài biết trong tay tiểu nhân còn có biết bao nhiêu khoáng nam oán nữ chờ được kết đôi không?”

Nàng không phát hiện ra sắc mặt của hấn từ từ biến đen.

Rất tốt, sau khi uống rượu tỉnh lại liền quên hết sạch cho Gia đúng không?

“Người đâu, mang một thùng nước giếng đến cho nàng uống!” Sau một khắc, Phạm Lôi Đình cuối cùng cũng nổi khùng, “Không uống xong không được phép ra khỏi phủ!”

“Đại nhân tha mạng a, lần sau tiểu nhân không dám nữa!”

Nửa tháng sau, sắc mặt Phạm Lôi Đình lúc nào cũng xám xịt, đi tới chỗ nào cũng một bộ “Đừng lại gần” vẻ mặt thì nóng nảy.

Khiến Hỉ Thước ngày ngày nơm nớp lo sợ vội vàng tìm mọi cách lấy lòng, cơm không dám ăn nhiều, nói cũng không dám nói nhiều hơn một câu, ngoan ngoãn đi bên cạnh hấn chỉ để ý ghi chép.

Cứ như vậy đã hơn nửa tháng, tâm tình của hấn vẫn không có chuyển biến tốt lên, làm cho Hỉ Thước mỗi ngày đều lo lắng đề phòng, lo sợ sẽ bị hấn đuổi khỏi chức vụ người hầu này.

Cho dù hôm trước gầm lên làm nàng chạy trốn chết, nhưng cứ đúng giờ đó ngày thứ hai, chỉ cần nàng hơi muộn, sẽ xuất hiện một tên hộ vệ nào đó ở phủ Tổng giáo đầu tới gõ cửa sổ phòng nàng, “Hỉ cô nương, thủ lĩnh nói nếu cô nương đến muộn ứng mào**, thì để người đưa đầu đến gặp.”

(**) ngày xưa trong những cơ quan nhà nước đến giờ mào hàng ngày - từ 5 giờ đến 7 giờ sáng - điểm danh nhân viên, ai đến thì lên tiếng đáp, gọi là ứng mào.

Hỉ Thước sợ đến mức lập tức bật dậy, bởi vì vậy mà nhiều lần va vào khung giường, còn hại hộ vệ ngoài cửa sổ lầm tưởng nàng muốn tự sát tạ lỗi với thiên hạ.

“Ai ai ai, khẳng định là Lôi Đình đại nhân đang bắt nạt với cái gì đó.”

Sáng sớm hôm nay, Hỉ Thước ai oán xoa cái trán sưng đỏ, không nhịn được thàn nói, “Không được, mấy ngày tới ta phải tích cực tìm đối tượng tốt để trình báo lên trên, trước hết cứ để cho hấn chọn tới chọn lui, nói không chừng trong này sẽ có một mối lương duyên kim ngọc nào đó – chỉ cần hấn bớt giận cũng tốt a.”

Kết quả là, lúc trưa nghỉ ngơi dùng cơm, nàng cầm theo bánh bao đi đến lầu quân doanh, nhìn thấy Hàn Bình cùng Thiết Tập như cái bóng đứng canh giữ bên cạnh Phạm Lôi Đình thì nhú chặt mày lại.

“Lại làm gì đây?” Phạm Lôi Đình vừa ăn cơm vừa nhìn thành quả huấn luyện, ngược mắt trông thấy nàng lông mày liền cau lại.

“Lôi Đình đại nhân, tiểu nhân có chuyện quan trọng cần thương lượng.” Hỉ Thước vừa cười vừa xoa xoa tay, đôi mắt tròn xoe còn không quên nháy mắt liên tục với Thiết Tập cùng Hàn Bình: “Chuyện ‘rất trọng yếu’ nha.”

Đáng tiếc hai người họ tựa như môn thần đứng hai bên, làm bộ không thấy.

Hừ, làm sao lại không phối hợp như vậy a?

“Xùy xùy! Xùy xùy!” Nàng liếc mình ám chỉ bọn họ chớ bất lịch sự mà đứng đây nghe lén, mắt đều sắp rút gân, hai người này như là cố ý đấu với nàng, nửa bước cũng không động.

Hỉ Thước rất sốt ruột, Phạm Lôi Đình vừa thấy nàng mấp mề “Đầu mày cuối mắt” với phó tướng của mình, cảm thấy tức ngực không chịu nổi.

Giới cho bà mối người, trong mắt còn có Gia không đây?

Hắn lạnh lùng nhíu mày, “Nếu người không nói hiện tại có thể rời đi.”

Hỉ Thước hít vào một ngụm khí lạnh, “Lôi Đình đại nhân, tiểu nhân một lòng trung thành, có trời soi xét, còn chưa qua sông sao đại nhân có thể hủy cầu chứ?”

Hắn nghe vậy khóe miệng giật giật, bỗng nhiên nhớ ra bản thân còn đang khó chịu trong lòng, liền không cho nàng sắc mặt tốt nói: “Còn lắm lời, Gia là người để người có thể hồ đồ càn rỡ sao?”

“Oan uổng a đại nhân!” Nàng một bên kêu oan, một bên mạnh mẽ trừng mắt về hai vị đứng sau hắn bả vai đang rung động một cách khả nghi kia, rõ ràng cười trên nỗi đau khổ của người khác mà, miễn cưỡng thu lại ánh mắt kia, mặt khác nhìn Phạm Lôi Đình vô cùng khổ tình: “Tiểu nhân chỉ muốn cùng đại nhân thương lượng chuyện hôn sự của ngài một chút, không muốn có ‘Người qua đường không liên quan’ thôi.”

8. Chương 8

Người qua đường A nhìn người qua đường B, cả hai có chút nổi nóng – chuyện của thủ lĩnh chính là chuyện của họ, ai nói không liên quan?

Nhưng đây là thủ lĩnh của bọn họ, ai cũng không dám mạo hiểm ngang nhiên kháng nghị.

Nhưng khi Phạm Lôi Đình nghe nàng nói Hàn Bình cùng Thiết Tập chính là “Người qua đường không liên quan”, tâm tình lại vui vẻ.

Ừ, lời này khá dễ nghe. Có điều –

Hắn hắng giọng, làm bộ không để ý chỉ nhàn nhạt hỏi: “Ba người các người có hiềm khích gì sao?” Không hỏi thì thôi, hắn vừa hỏi, Hỉ Thước đành phải kìm nén cơn tức dâng lên, vốn định cáo trạng, nhưng vẫn cố nhịn xuống.

Ai cũng biết tính tình hai tên này vô cùng hời hợt, nhưng như vậy có thể làm người khác ghét sao?

Hai ngày trước nàng cũng nói bóng gió một hồi với hai vị phó Thống lĩnh có muốn đón dâu không, ai biết hai người bọn họ thậm chí dùng giọng quan lên tiếng với nàng, trực tiếp quăng một câu lạnh lùng: “Có thủ lĩnh còn chưa lấy, đổi lại là người, người dám không?”

Là thế nào? Có điều lỡ một lần, hai rồi ba lần như vậy, vậy ai cũng có thể đánh rần đập đầu sao?

Trong lúc đó Phạm Lôi Đình nhận ra ba người bọn họ đang trừng qua trừng lại, rõ ràng đã biến thành trạng thái căng thẳng nóng nảy giương cung bạt kiếm, đột nhiên hơi muốn cười... Là tiểu hài tử cãi nhau sao?

Nghĩ đến đây, hắn suy nghĩ, dán mắt vào khuôn mặt nhỏ của Hỉ Thước đang phồng má, oán giận bất bình.

Aiz, nói cho cùng nàng cũng chỉ là tiểu nhân nhi trẻ măng, say rượu quên mất chuyện hôm trước cũng có thể thông cảm được, ngược lại hắn một đại nam nhân trưởng thành lại cáu giận vô cớ nửa tháng nay, không khỏi cảm thấy bản thân thật nhỏ nhen.

Khuôn mặt hắn ngăm đen xuất hiện tia ngượng ngập, một lúc lâu tâm tình sầu muộn cũng thả lỏng ra nhiều. “Hàn Bình, Thiết Tập, các người cũng đi dùng cơm đi.” Ánh mắt khi nhìn về phía nàng đã trở lại bình thường. “Hỉ Tử, người lưu lại, có điều Gia chỉ có một chén trà nghe người nói. Nói vào trọng điểm, đừng lại phí một đồng lời.”

Đại nhân nói một lời, như thiên quân vạn mã, nơi này lập tức trở nên yên ắng, chỉ còn lại Hỉ Thước tay trái cầm bánh bao, tay phải nắm cuộn tranh, Phạm Lôi Đình nói: “Được rồi, Gia muốn nghe một chút người nói thế nào.”

“Là như vậy, Lôi Đình đại nhân, lần này tiểu nhân lại giúp ngài tuyển chọn tỉ mỉ mấy tiểu thư mỹ mạo tài hoa, vô cùng phù hợp với yêu cầu của ngài,” Mặt nàng khẩn thiết bước lên phía trước, tiện tay ném bánh bao sang một bên, cũng không chờ hắn đồng ý đặt cuộn tranh lên bàn, tự mình giới thiệu tỉ mỉ cho hắn:

“Ngài xem, đầu tiên là Tào tiểu thư xuất thân từ con nhà dòng dõi làm quan, tinh thông âm luật, đọc đủ thứ kinh thư, tính tình dịu dàng khéo léo, dung nhan xinh đẹp—”

Cái người này, còn cho Gia xem cả chân dung.

“Tiếp theo.” Hần hừ lạnh một tiếng, rất không nể mặt mũi.

“Tại sao?” Trên mặt nàng tràn đầy kinh ngạc. “Ngài xem lại đi, ta cảm thấy rất tốt mà.” “Gia chính là muốn nữ nhân, không phải đậu hũ.” Hần lạnh lùng thốt, “Đánh cược nàng ta không chịu nổi một tiếng hét của Gia liền sùi bọt mép, ngất ngã xuống đất. Có tin không?”

Hỉ Thước á khẩu không nói được gì, sau đó âm thầm đổi sang bức tranh khác.

Không quan trọng, răng đại nhân tốt, thích ăn cứng không ăn mềm.

“Vây đại nhân nhìn người thứ hai này - Vũ Gia tiểu thư, xuất thân từ con nhà võ nổi tiếng trong kinh thành, từ nhỏ đã tập Uyên Ương đao, Bát Quái chưởng, lông mày rậm mắt to tư thế oai hùng —” Nàng mới nói được phân nửa thù bị cắt đứt.

“Người kế tiếp.” Hần vung tay lên như đuổi một con ruồi.

Tên họ Phạm đáng ghét nhà người - Hỉ Thước buộc mình nuốt xuống kích động muốn hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà hần, nở nụ cười xán lạn tỏ vẻ không ngại học hỏi: “Xin hỏi Lôi Đình đại nhân, ngài lại có gì chỉ giáo?”

“Vũ đạo lộng thương, đánh đánh giết giết, suốt ngày Gia nhìn còn thiếu sao? Nàng ta làm sao xứng đáng làm chủ mẫu một nhà?” Hần không vui nói: “Huống hồ Gia cũng không phải là Lưu Bị*, còn phải cưới Tôn Thượng Hương** sao?”

(*) Lưu Bị: Ông là một nhà chính trị, một nhà quân sự và đã trở thành hoàng đế xây dựng nên Thục Hán nhằm mục đích trung hưng nhà Hán vào thời kỳ Tam Quốc. Ông xưng đế năm 221 nhằm đáp trả lại hành động của Tào Phi và tại vị cho đến năm 223 với niên hiệu Chương Vũ.

(**) Tôn Thượng Hương: Bà là con gái duy nhất và là con nhỏ nhất của Tôn Kiên, và là em gái của Tôn Sách và Tôn Quyền - những người tạo dựng cơ nghiệp nước Đông Ngô - liên minh với Thục Hán trong một thời gian dài. Năm 209, bà được gả cho Lưu Bị nhằm giữ vững mối hòa hiệp trong liên minh Ngô-Thục. Vào lúc đó, bà mới hơn 20 tuổi. Do cả hai bà vợ trước đó của Lưu Bị đều đã mất, Tôn phu nhân dần dần kiểm soát nhà và con (Lưu Thiện) của Lưu Bị.

Đối với Lôi Đình đại nhân mềm cũng không được cứng cũng chẳng xong, là nam nhân có nguyên tắc. Được rồi!

Nàng hít một hơi thật sâu, thở mạnh ra, tiếp tục chuyển sang bức tranh thứ ba.

“Muội muội của chủ phương lễ giáo trong kinh thành, thuở nhỏ đã đọc nữ giới, tập phụ đức (đạo đức của người phụ nữ), phạm là lễ chế phép tắc từ bắc vào nam từ cổ chí kim đều thông thuộc, nhìn xa trông rộng, dung mạo thanh tú như hoa lan phong thái kiêu ngạo, dáng người thanh mảnh tú lệ —”

“Người tiếp theo.” Hần cau mày không kiên nhẫn nói.

“Lần này nhất định ngài phải nói rõ cho ta —” Hỉ Thước suýt nữa mất không chế mà cào cho hần một phát, may mà vẫn đứng lúc dừng cương trước bờ vực, cố gắng duy trì lý trí còn sót lại: “Ý tiểu nhân là - ngài lại, không, vừa lòng, cái gì, hả?”

“Nghien ngẫm từng chữ một, phép tắc nhiều như vậy.” Xem ra hần vô cùng mất hứng. “Không chừng khi Gia muốn cởi quần áo, nàng còn muốn Gia trước đó phải đốt hương tịnh thân. Lại chưa làm được một nửa, đột nhiên muốn giảng giải đạo lý phu thê cho Gia nghe, ai chịu được?”

“Hóa ra Lôi Đình đại nhân thích người ăn cũng im lặng, ngủ cũng im lặng a?” Khóe mắt nàng hơi co giật. “Có thể dùng được là được.” Đúng là hần rất chăm chú suy nghĩ vấn đề này, lập tức đưa ra một lời giải thích sâu sắc.

Nàng nhắm mắt lại, ở trong đầu đại nghịch bất đạo đánh cho Tổng giáo đầu mười vạn lính ngự lâm cấm vệ quân một trận, sau đó mở mắt ra, lộ ra khuôn mặt tươi cười ngọt ngào nhìn hấn: “Như vậy, chúng ta có thể thay đổi hình mẫu sao?”

Hấn nhúng vai một cái.

Đây chính là thử thách khó nhất từ lúc nàng tu hành rồi bị thất thế đến nay.

“Được rồi, chúng ta trở lại nhìn một chút, teng teng!” Hỉ Thuộc mở bức tranh ra khoe khoang như hiển vật quý, dùng ánh mắt thắng lợi nhìn về phía hấn: “Hoa Kỳ thì sao? Hồng bài đệ nhất kinh thành của Tiểu Thanh Quan, biệt hiệu ”Tiểu bách hợp ngân thơ“, quyến rũ mê người, ta thấy mà yêu, tuy là thân xử nữ trong sạch, nhưng dưới sự dạy dỗ lão luyện của ma ma, thông thạo mười tám chiêu ngọc nữ (chiêu thức lấy lòng nam nhân), hai mươi một kiểu mây mưa thất thường, còn có- ”

Nàng còn chưa nói hết đã bị cắt đứt bởi sát khí hùng hực dọa người!

Hơn nữa hấn chỉ lạnh lùng, trừng mắt nhìn nàng.

“Muốn loại này, Gia đã sớm lấy về từ 800 năm trước, còn cần phải trả tiền bà mối cho người?”

“Đại Gia ta sai rồi.” Lập tức nàng hoàn toàn tỉnh ngộ, khóc ròng ròng, đau lòng hồi cải.

“Người tiếp theo.” Hấn rất hài lòng nhìn nàng ăn năn hối hận, quyết định cho nàng một cơ hội.

Hỉ Thuộc cẩn thận đón lấy, hầu như tìm mọi cách lấy lòng đưa ra bức tranh cuối cùng: “Đến đến đến, ngài xem ngài xem, vị này là Hách cô nương bảo đảm là một người ôn lương cung kiệm (dịu dàng, lương thiện, kính cần, tiết kiệm) đại biểu cho dân gian, tính tình hiền đức thuần lương chịu được khổ nhọc, chăm lo việc nhà...”

“Nhìn thấy liền khó chịu.” Hấn bĩu môi, “Tiếp”.

...Rất tốt, lão nương tức đến không muốn nói chuyện.

“Làm sao? Không còn sao?” Đáy mắt Phạm Lôi Đình lộ ra vẻ cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Khóe miệng Hỉ Thuộc co giật, dứt khoát không thèm đếm xỉa đến, tay nhỏ đập mạnh xuống bàn: “Lôi Đình đại nhân.”

“Hả?” Hấn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang phồng má trợn mắt tới gần mình.

Không biết nàng có nhận ra khi mình tức giận, khuôn mặt trắng nõn sẽ đỏ rực như trái cây chín rực, mắt hạnh đen bóng tròn tròn, sáng như sao...

Không hiểu sao tim hấn lại đập nhanh hơn một nhịp, ánh mắt nóng rẫy phức tạp.

Hỉ Thuộc đang lửa giận đầy bụng tự dưng bị hấn nhìn chăm chú, đầu kêu ong ong, hai gò má càng nóng hơn.

Tiếp theo, lúc này nàng mới tỉnh ngộ mình dựa vào hấn gần đến mức nào, nếu hấn duỗi tay ra, có thể dễ dàng ôm nàng vào ngực.

Hơn nữa, hơn nữa hấn chuyên chú nhìn nàng làm gì?

“A, cái kia...” Nàng lắp ba lắp bắp mở miệng, “Thật ra... Sự tình cũng không phải không thể cứu vãn...”

“Hỉ Tử.” Hấn nhìn chăm chăm vào nàng.

“Dạ, chuyện gì?” Nàng chậm rãi đáp một tiếng, bị hấn nhìn đến cả người đều nóng lên, tự nhiên rùng mình.

“Người...” Giọng nói khàn khàn trầm thấp, câu dẫn làm người ta ngứa ngáy.

“Ta...” Nàng liếm liếm môi, khuôn mặt nhỏ nóng rực ửng đỏ, như quên thở.

“Lẽ nào là cố ý?”

“Hử?” Đầu óc nàng trống rỗng.

“Nghĩ trăm phương ngàn kế tìm tâm nương tử cho Gia, toàn tâm toàn ý làm người hầu thân cận quần quýt lấy Gia, cứ thế từ sáng đến tối muện từng bước từng bước...” Phạm Lôi Đình sờ sờ cảm, lộ vẻ suy tư: “Chẳng lẽ coi trọng Gia sao?”

Cái gì?

Hỉ Thước suốt nửa cảm mặt xuống đất.

“Thật ra,” Hẩn nhìn chăm chăm vào nàng không chớp mắt, thoáng chần chừ, gò má ửng đỏ một cách khả nghi: “Nếu là người...”

...Gia cũng có thể.

“Mới không có.” Đầu óc Hỉ Thước hò hét loạn lên, căn bản không nghe thấy sau đó hẩn nói gì, cả khuôn mặt đỏ chót, xấu hổ túng quẫn muốn chết liền hết lớn với hẩn, sao đó xoay người chạy mất.

Trong lều yên tĩnh đến mức ngay cả cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy, thật lâu...

“Hóa ra – là không có sao?” Hẩn tự lẩm bẩm.

Không biết sao, đáp án này khiến tâm tình hẩn vất vả ổn định lại một lần nữa kéo căng.

Nguyên lai là hiểu lầm.

Trong chốc lát ánh hào quang rực rỡ trong đôi mắt Phạm Lôi Đình biến mất không còn tăm tích, thần thờ hồi lâu, hẩn lặng lẽ cầm bữa trưa đã sớm nguội lạnh, cắn một miếng lớn hết nửa cái bánh bao.

Vì sao trước kia chưa từng phát hiện ra bánh bao trong cung làm khô như thế, chất như thế...

Ai nha, thật muốn hù chết nàng!

Trái tim nhỏ bé của Hỉ Thước nhảy loạn xạ ngậy, trốn dưới cây đại thụ ở bên sân giáo luyện, đặt mông dưới bóng râm mát mẻ, hai tay ôm chặt gò má nóng bừng.

Dừng, mới vừa... Chuyện này

là sao? Lôi Đình đại nhân cho rằng nàng yêu thầm hẩn sao?

Hay hẩn vừa bày tỏ tình yêu với nàng?

“Phi phi phi! Nghĩ gì thế!” Nàng dùng sức lắc đầu, tự nhủ: “Ta là bà mối, bà mối nha! Đâu thể làm chuyện thỏ ăn cỏ gần hang được chứ? Huống hồ ta xuống nhân gian cũng không phải để lập gia đình, sao lại vừa mới gặp đã cảm thấy hẩn thú vị rồi?”

Nàng đang nói lung tung cái gì vậy?

“Đều do Lôi Đình đại nhân, nói những câu không đầu không đuôi kỳ kỳ quái quái, sao có thể hiểu sai ý tốt của người ta thành như vậy?” Nàng ảo não đến cực điểm. “Lẽ nào vận mệnh còn chưa đủ khổ, chuyện còn chưa đủ nhiều, đầu óc còn chưa đủ loạn sao?”

“A, Lôi Đình đại nhân nói cái gì mà kỳ kỳ quái quái?” Một giọng nói ôn hòa ung dung bình thản vang lên.

“Chính ta nghe thấy – O! Người là ai?” Hỉ Thước trừng mắt ngạc nhiên nhìn vị nam tử trước mắt không biết xuất hiện từ lúc nào, cả kinh há mồm lú lười không nói nên lời.

Nam tử trẻ tuổi trước mặt tuần mỹ lỗi lạc đến yêu nghiệt, mắt hoa đào, dáng người thon dài lười biếng dựa vào thân cây, một cái gờ tay nhấc chân, sóng mắt lưu chuyển cũng có thể câu hồn người khác.

Mẹ ơi, có phải yêu quái cứu vĩ hồ ngàn năm không?

Trong lúc nàng nghi ngờ không thôi, nam tử kia cười tủm tỉm vung quạt một cái: “Người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta!”

Không đúng, tuy nam tử trước mắt cũng thuộc loại mê hoặc chúng sinh, hồng nhan họa thủy, nhưng ánh mắt hẩn trong suốt, không giống với nhóm yêu hồ ngàn năm nàng gặp trên trời.

“Công tử là ai vậy? Tại sao ta phải trả lời vấn đề của người? Hơn nữa đây là chuyện riêng của ta, công tử tùy ý nghe đã là việc không nên làm, sao có thể truy hỏi ta chứ? Người có biết phép lịch sự không vậy?”

“Người - tiểu nữ tử này cũng thật thú vị.” Mỹ nam tử cười đến xán lạn: “Nói chuyện như vậy, vị Lôi Đình đại nhân kia sao chịu được nhỉ?”

“Ta... Khụ, tiểu nhân không phải nữ tử, người nhìn lầm rồi.” Lúc này Hỉ Thuộc mới nhớ tới bản thân đang ở trong cung, cả kinh, vội vàng giả giọng nam nói chuyện. “Huống hồ mồm miệng lạnh lợi là tiền vốn, đại nhân nhà ta cũng chưa từng chê ta – ách, phần lớn thời gian cũng không chê ta, vì vậy không cần công tử nhọc lòng, hừ.” “Phốc!” Mỹ nam tử nhin không được, cười ha ha.

Tự dưng nàng bị cười, da đầu hơi tê dại, trực giác mách bảo nên tránh người này càng xa càng tốt.

“Công tử còn công vụ, tiểu nhân không làm phiền, xin được cáo lui trước.”

“Người thật sự đến cùng Lôi Đình?”

Hỉ Thuộc dừng bước, kinh ngạc quay đầu nhìn hắn: “Công tử cũng biết Lôi Đình đại nhân?”

Aiz, ngốc à, Lôi Đình đại nhân đường đường là Tổng giáo đầu mười vạn cấm vệ quân, trong hoàng thành này ai lại không biết hắn?

“Hừm, biết, rất quen.” Mỹ nam tử chớp chớp đôi mắt hoa đào, nở nụ cười đáng yêu. “Trước đây chúng ta thường ngủ cùng nhau.”

“Thì ra là vậy –” Nàng nhất thời hít một ngụm khí lạnh, thanh âm vút cao: “Ngủ cùng giường.”

Lẽ nào đây chính là lý do của hắn, nguyên nhân lớn nhất là nhân duyên không thuận lợi – Hóa ra tổng giáo đầu mười vạn cấm vệ quân cao to uy mãnh lại là thổ nhị gia (gay)?

Trong phút chốc sét đánh ngang tai, lòng nàng như có cái gì đó mơ hồ nổ tan tành.

“Bí mật” Mỹ nam tử cười cười, ngón tay thon dài trắng nõn đặt lên môi, “Tuyệt đối đừng nói ra.”

Không phải chính người tùy tiện tiện nói với người khác sao? Vậy vẫn tính là bí mật hả!

9. Chương 9

Hỉ Thuộc run sợ trừng mắt nhìn hắn, ngón tay run rẩy chỉ vào hắn, tức nổ phổi đến nửa ngày sau mới oán giận nói một câu -

“Nói linh tinh, người nói linh tinh!”

“Không tin, người có thể tự hỏi hắn nha!” Hắn nhàn nhã vuốt vuốt ngón tay hoàn mỹ nhìn nàng. “Chuyện chúng ta ngủ cùng giường cũng không phải ba - năm năm đâu, đúng rồi, sau gáy hắn có một cái bớt nho nhỏ màu xanh đen hình ngôi sao, rất đặc biệt, người đã nhìn qua chưa?”

Còn không chỉ ba - năm năm... Bớt hình ngôi sao nho nhỏ màu xanh đen...

Nghe vậy nàng suýt nữa hôn mê.

Hiển nhiên cái bớt kia nàng đã nhìn thấy, mỗi sáng sớm nàng giúp hắn chải tóc, có lúc cổ áo hơi trễ xuống, thì có thể nhìn thấy cái bớt hình ngôi sao nho nhỏ kia sau gáy hắn.

Không – Hiện thực quá tàn khốc a a a!

“Cái kia, vậy người cũng không thể tùy tiện kể ra.” Hơi thở nàng mong manh, cố gắng bình ổn hơi thở.

“Ta cũng không đi khắp nơi nói với người khác nha!” Hắn vô tội nói.

Cái này, không có nhỉ?!

Hỉ Thước nhìn tên Kim Tinh trước mặt, vất vả lắm mới kiềm chế sự kích động đánh cho nam tử xa lạ kia một trận, nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo nói: “Nói chung, hình tượng của Lôi Đình đại nhân rất quan trọng, nếu người, người thật lòng thật dạ với hắn, ngàn vạn lần không thể để cho câu nói này truyền tới tai Hoàng Thượng được, có nghe hay không?”

“Người thế nào lại chú ý tới hình tượng của hắn, quan tâm đến hắn vậy chứ!” Mỹ nam tử yêu diễm bừng tỉnh đại ngộ: “Không phải người thích hắn chứ?”

“Ta mới không có!” Khuôn mặt nhỏ ửng đỏ, nàng ồn ào.

“Cũng đúng.” Hắn đánh giá nàng từ trên xuống dưới, trầm ngâm nói: “Đúng là hai người không xứng đôi nhà.”

Chẳng biết vì sao, nghe xong lời này tự dưng Hỉ Thước có loại dự cảm muốn giết người mãnh liệt. “Không nói cho người!” Nàng thở phì phò chạy đi, đột nhiên dừng chân lại, quay đầu dứ dứ quả đấm nhỏ mạnh mẽ uy hiếp: “Nếu như để ta nghe được có lời đồn đại về chuyện này, ta sẽ tìm người tính sổ – bắt người vào lồng heo ném xuống biển!”

Mỹ nam tử yêu diễm trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn, hồi lâu sau, khóe miệng chậm rãi nhếch lên.

“Tiểu chim sẻ che chở cho đại lão hổ, thú vị, thật thú vị.”

Ba ngày liên tục, Phạm Lôi Đình đều không thấy tiểu nhân nhi âm ỉ kia xuất hiện.

Sáng sớm, thân thể cao to của hắn yên lặng ngồi trên mép giường, giống như đang đợi cái gì đó, nhưng từ đầu đến cuối đều không đợi được.

Hóa ra tiếng nói lạnh lạnh quấy nhiễu nhiều người không xuất hiện, từng ngày lặng lẽ trôi qua, không có bàn trắng mịn nhỏ nhắn chải tóc cho hắn, ngay cả ở trên đài xét duyệt, hắn đều cảm thấy bên người thiếu mất một người. Là hắn dọa nàng chạy mất sao?

Lòng hắn nặng trĩu, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

“Thủ lĩnh.” Ngoài cửa vang lên tiếng gõ nhẹ, Hàn Bình lộ diện, cẩn thận từng li từng tí gọi hắn.

Phạm Lôi Đình chậm chạp ngẩng đầu: “Hửm?”

“Nghe nói Hỉ cô nương bị bệnh.”

Lời nói chưa dứt, chỉ cảm thấy một trận gió xoáy cuồng mãnh thổi tới, Hàn Bình đã bị đôi tay rắn chắc siết vào vai, dùng lực lay động.

“Nàng bị bệnh? Bị bệnh khi nào? Có nghiêm trọng không? Mời đại phu chưa? Có uống thuốc hay không? Tại sao giờ mới báo ta?” Câu cuối cùng Phạm Lôi Đình nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Thủ lĩnh - ngài, ngài bình tĩnh đi, bình tĩnh đi.” Thiết Tập luôn luôn trầm mặc kiệm lời cũng phải mở miệng động viên, một bên Hàn Bình đang nỗ lực không bị lay động đến hôn mê thì “Ma quỷ” nào đó buông thõng xuống. “Thuộc hạ vừa mời đại phu, hiện tại đang chẩn trị cho Hỉ cô nương –”

Thật hoa mắt, giống như vừa mới gặp Phong sư đại nhân (Thần gió) vậy.

Thiết Tập nhất thời ngây người như phỗng.

Cuối cùng Hàn Bình cũng từ một nơi xa xôi tỉnh lại, môi run run nói một câu: “Xong rồi.”

“Người là nói...” Thiết Tập còn chưa phục hồi tinh thần lại.

“Có kiểu phu nhân kia, tương lai chúng ta còn có ngày được sống dễ chịu sao?” Hàn Bình khóc không ra nước mắt.

Sớm muộn gì cũng phát điên mất, bá vương ngành thượng cung, bị người nào như hổ như sói trói vào ném cho đâu đó...

Ô.

“Hiện tại xin chuyển đi còn kịp không?”

“Người nói xem?” Hàn Binh ai oán lườm hần một cái.

Bọn họ sinh là người của thủ lĩnh, chết là ma của thủ lĩnh, còn có thể chuyển tới chỗ nào?

Ngay trong lúc hai phó thống lĩnh đang oán trách than thở về cuộc sống sau này, bên trong lầu vạn năm hồng nường, người gặp phải đả kích tinh thần nghiêm trọng đến nỗi bị bệnh nằm liệt giường - Hỉ Thước vừa mới gặp đại phu, uể oải bò lên giường.

Rầm một tiếng, cửa phòng bị phá tan tành.

Nàng quay đầu lại kinh hãi, còn chưa nhìn rõ trước mắt xảy ra chuyện gì, đã bị ôm chặt vào lồng ngực cường tráng ấm áp.

Có lẽ nàng bị bệnh đến hồ đồ rồi, thế nào lại có cảm giác hơi thở này rất quen thuộc, thật thơm, thật thơm...

Ồi!

“Lôi Đình đại –” Trong chớp mắt ba hồn bảy vía của nàng bị dọa bay ra ngoài. “Ngài?”

Vào giờ phút này vững vàng ôm nàng vào lòng, không phải Phạm Lôi Đình thì còn có ai? “Người bị bệnh? Bệnh khi nào? Có nghiêm trọng không? Có mời đại phu chưa? Có uống thuốc hay không?” Giọng hần khàn khàn gầm lên xen lẫn hoảng sợ và đau xót.

Nàng chấn động đến mức ù tai hoa mắt, chỉ cảm thấy như bị sét đánh, nhưng tiếng sấm này sao lại làm nàng đau nhức lỗ tai, rồi lại làm người ta cảm thấy ấm áp một cách kì lạ, trong phút chốc, sự hoảng sợ lấp đầy lồng ngực.

Liên quan đến việc điều trị, ba ngày nay tâm tư của nàng đều bất an đau nhức...

“Khó chịu chỗ nào, nói với Gia...” Thân thể mềm mại trong lòng nóng như lò lửa, Phạm Lôi Đình liền nóng lòng, luống cuống tay chân vội vã đặt nàng lên giường, “Gia đi thỉnh đại phu!”

Bỗng chốc góc áo bị kéo lại, hần cúi đầu nhìn chăm chú vào bàn tay nhỏ nhắn đang kéo mình, “Hỉ Tử?” “Đại phu tới rồi.” Khuôn mặt nàng đỏ bừng, cũng không biết là vì bị bệnh hay do xấu hổ, đầu óc rối bời, nhưng điểm ấy vẫn nhớ. “Nói về bốc thuốc, một lúc nữa sẽ đưa đến.”

Hần thở phào nhẹ nhõm, con người đen láy ánh lên vẻ lo âu. “Sao lại bị bệnh?”

Nghe thấy câu hỏi của hần, mặt Hỉ Thước đang ửng hồng trở nên trắng bệch, cắn môi dưới trong khi nội tâm giao chiến không ngừng.

Cũng không thể thừa nhận rằng mình vì tức giận, mới bị bệnh chứ?

Nói đi nói lại, đến cùng nam nhân này đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng... Là có sở thích đặc biệt, vì sao còn quan tâm lo lắng cho nàng, làm những cử chỉ ám muội khiến người ta suy nghĩ lung tung?

Nghĩ đến chuyện này, nàng lại bắt đầu ảo não than thở “Aiz”

“Vì chuyện của Gia khiến người bị bệnh sao?” Hần đứng bên mép giường, nhìn nàng không chớp mắt.

Muôn đầu nghìn mối (Bối rối ngổn ngang), không biết nên giải bày thế nào, Hỉ Thước do dự, muốn hỏi, muốn nói điều gì đó, cuối cùng vẫn nặng nề lắc đầu.

Đối với nam nhân này, nàng thực sự càng ngày càng không hiểu, càng ngày càng mông lung...

“Xin lỗi.” Một tiếng thở dài trầm thấp vang lên.

Nàng ngẩn người nhìn hần, “Ngài – ngài vừa nói cái gì?”

“Gia không nên hiểu nhầm người, làm khó người.” Tâm Phạm Lôi Đình thất lại, ép mình đè nén sự đau lòng này, “Sau này sẽ không.”

Tuy câu xin lỗi từ trong miệng hần nói ra, quả thực so với bàn đào của Vương mẫu nương nương rơi xuống trần gian còn hiếm thấy hơn, nhưng nàng vô cùng cảm động, dù vậy vẫn không hiểu hần nói ‘sau này’ là có ý gì?

Không hiểu sao Hỉ Thước có một loại cảm giác, giống như nàng cùng Lôi Đình đại nhân ông nói gà bà nói vịt vậy, không biết là đang nói cái gì nữa a?

...Không xong rồi không xong rồi, đầu của nàng bị sốt cao đến mức hoa mắt chóng mặt, đầu óc càng ngày càng hỗn độn. “Tình dạng có sức lực định ta sẽ qua gặp đại nhân...”

“Hừm, được.” Cơn đau nhức sâu muộn xa lạ vương mắc nơi lồng ngực, nói ra không được nuốt vào chỗ xong, hẳn chỉ có thể yên lặng gặt đầu, thức thời muốn đứng dậy rồi đi.

Đột nhiên, bàn tay hẳn bị một bàn tay nhỏ bé ấm áp nắm chặt.

Phạm Lôi Đình ngạc nhiên quay đầu lại, con người đen phát ra tia kinh hãi khó phát hiện, nhìn khuôn mặt nhỏ bé của nàng vì bị sốt cao mà đỏ rực.

“Đừng đi.” Nàng nhỏ giọng nói.

Không muốn nghĩ vì sao, chỉ theo bản năng không muốn hẳn rời khỏi mình...

“Được, ta không đi.” Hẳn ngồi xuống bên giường, bàn tay to kiên quyết nắm lấy tay nhỏ của nàng. “Gia ở chỗ này, không đi đâu hết.”

Trên mặt Hỉ Thước hiện lên vẻ vui mừng, khoe miệng cong cong hơi vênh lên, lúc này mới an tâm dựa vào bàn tay hẳn, nhắm mắt lại, ngủ say giấc.

Hẳn cứ vững vàng che chở cho nàng như vậy, ba ngày ba đêm dần vất khổ sở đến long trời lở đất, chỉ trong chớp mắt, tất cả đều tan biến hết.

Nhìn nàng tín nhiệm mình như vậy, khuôn mặt bầu bĩnh ngủ say, đỏ như quả hồng chín rực, tiếng hít thở thô trọc, nhưng dường như hẳn vẫn khe thấy tiếng trái tim mình đập lệch nhịp, âm thanh đó hăm sâu vào lồng ngực.

Chung quy lại, đây là số mệnh a!

Lần này Hỉ Thước bị bệnh, nằm ở trên giường đúng năm ngày.

Kỳ thực nàng uống thuốc hai ngày, thân thể ra mồ hôi, cả người đã tốt hơn nhiều, nhưng Phạm Lôi Đình một mực không cho nàng xuống giường, còn tròng mắt găm thét, nàng vì muốn về sau mình không bị điếc tai, đành phải ngoan ngoãn nằm trên giường chờ đến thì há mồm, trà đến thì mở miệng.

Hầu như mấy ngày nay hẳn một tác cũng không rời canh giữ bên người nàng, buổi tối đều dựa vào thành giường nhắm mắt dưỡng thần.

Sau năm ngày, sắc mặt nàng hồng hào lên rất nhiều, còn hẳn mặt đầy râu ria, uể oải tiêu tụy không ít, nhưng đôi mắt kia vẫn sáng lấp lánh có thần như cũ, mỗi khi chăm chú nhìn nàng điều khiến trái tim nhỏ đập thành thạch, hoảng loạn không biết làm sao. Ai ai ai, như thế này là sao?

“Lôi Đình đại nhân, sao năm ngày rồi ngài không tiến cung?” Về mặt đau khổ sau khi uống bát thuốc bắc, nàng đột nhiên nhớ ra, ngắc đầu hỏi.

“Gia đã xin Hoàng Thượng nghỉ”. Phạm Lôi Đình trả lời qua loa, nhét quả Tiên Tra đã chuẩn bị từ trước vào cái miệng nhỏ đang há ra vì kinh ngạc. “Cẩn, cho ngọt miệng.”

Mùi vị Tiên Tra chua chua ngọt ngọt tràn ngập đầu lưỡi, giảm bớt vị đắng của thuốc, nàng thỏa mãn ‘A’ một tiếng, cắn cắn hai miếng, chợt cảm giác không đúng.

“Ngài xin nghỉ như vậy, không có việc gì quan trọng chứ?”

“Cũng được.” Hẳn đổ chỗ thuốc còn lại lên mấy chậu hoa, rồi lập tức trở lại canh giữ bên giường nàng.

“Cái gì cũng được?” Thấy dáng vẻ hẳn thờ ơ như không phải việc của mình, Hỉ Thước không khỏi có chút lo lắng. “Ngài là tổng giáo đầu mười vạn cấm vệ quân, không ở trong Hoàng thành bảo vệ, nếu như bị người khác tẩu lên một bản vạch tội hoặc người có ý muốn nhân cơ hội lấy chỗ trống kia thì sao? Còn có còn có, ta nghe nói từ lâu Mộc tướng quân kia nhìn ngài không hợp mắt, sớm muốn thay thế vị trí của ngài —”

“Sao người biết được chuyện này?” Hẳn hơi kinh ngạc, lập tức sa sầm mặt, “Cái tên Hàn Bình lắm mồm.”

Sắc mặt nàng cứng đờ, hơi chột dạ lúng túng cười gượng hai tiếng. “Mọi người cũng là quan tâm đại nhân, hàn huyền đôi ba câu a!”

Nói cũng kỳ quái, hai vị môn thần kia gần đây không có chuyện gì làm liền chạy tới Vạn năm hồng nương lầu của nàng, thừa dịp hần đi ra ngoài đun thuốc hoặc tắm rửa, thì bay vào nói chuyện với nàng vài câu.

Đột nhiên Hỉ Thước cảm thấy mấy ngày nay không chỉ mình nàng sinh bệnh.

“Không phải lo lắng.”

“Hả?” Nàng ngơ ngác nhìn hần.

Phạm Lô Đình cầm một chiếc khăn sạch, tự nhiên lau một bên miệng giúp nàng, cẩn thận gấp khăn lại giúp nàng lau tay, bình tĩnh nói: “Nên làm gì, Gia đều giao phó xong, còn Mộc tướng quân, không cần để ý đến hần.” “Nhưng là...”

“Trước tiên ngươi cứ dưỡng bệnh cho tốt rồi nói.” Hần chăm chú nhìn nàng, “Những thứ khác đều không quan trọng.”

Nàng nghe vậy, trong nháy mắt khuôn mặt tròn đỏ ửng. Ôi, từ đâu lại bay ra lời dạy người như thế này?

Nói đi nói lại, sao gần đây Lô Đình đại nhân lại như biến thành một người khác vậy, đối tốt với nàng như vậy, chăm sóc tỉ mỉ như vậy? Lẽ nào hần muốn cùng nàng...

Tỷ muội thân thiết?!

“Khụ khụ khụ...” Cổ họng Hỉ Thước như mắc một quả trứng, nhất thời không thở được, ho liên tục.

Sắc mặt Phạm Lô Đình căng thẳng, lo lắng vỗ vỗ lưng nàng. “Sao? Lẽ nào vừa rồi uống nhầm thuốc?”

Ngươi mới uống nhầm thuốc!

Nàng ho đến đỏ cả mặt, tức nổ phổi oán hận lườm hần một cái.

Nhưng thấy một nam tử cao to như hần mà chân tay lại luống cuống giống hài tử, mặt đầy vẻ lo lắng, hết thấy những lời hung ác chuẩn bị nói ra, tất cả lại nuốt trở lại bên trong.

“Aiz.” Cuối cùng nàng coi như cũng biết tại sao thích một người cả ngày đều bất an phiền muộn, thở dài thở ngắn.

Khi tất cả diễn biến thành một cục diện bế tắc đầy mâu thuẫn mà xem cũng không hiểu, điều duy nhất có thể làm, cũng chỉ có thể thở dài mà thôi.

Vậy chuyện hôn sự này, rốt cuộc nàng vẫn tiếp tục làm hay mặc kệ?

“Về mặt của ngươi rất kỳ quái.” Hần đột nhiên cảm thấy rợn người.

“Liên quan gì đến ngài.” Nàng quăng ánh mắt vô cùng ai oán nhìn hần. “Aiz, quên đi, chỉ cần tổng giáo đầu cao hứng là tốt rồi.”

10. Chương 10

Phạm Lô Đình vẻ mặt buồn bực, nhưng cũng không biết nên bắt đầu giải thích sự khó chịu này từ đâu.

“Ta đã không sao rồi, ngày mai có thể làm người hầu tiến cung theo đại nhân.” Oán giận rồi lại oán giận, nàng vẫn không nhận được mà suy nghĩ cho hần.

“Sau này ngươi cứ ở nhà an tâm mà điều dưỡng thân thể, không cần làm người hầu thân cận cho Gia nữa.”

“Ngài—” Nàng ghen một cái suýt nữa thì đau sốc hông.

Lẽ nào hần thực sự quyết định từ bỏ trở về con đường chính đạo, triệt để cắt đứt đến cùng sao?

“Nghĩ gì thế, sao lại xanh mặt thế kia?” Hấn sờ đầu nàng, ôn nhu nói: “Không phải Gia không tin người, không cho người đi theo bên người Gia, ít ngày nữa Lễ thân vương sẽ trở về kinh thành, chuyện trong triều vụn vặt lại phức tạp, Gia khó có thể để ý chiếu cố, sợ người bị ủy khuất.”

Nói dễ nghe như vậy, còn không phải rước được người vào cửa, đá cái lá chắn là bà mối này đi... Không đúng, thậm chí hấn còn chưa rước được dâu nhé!

Nghĩ đến cảnh tượng mỹ nam tử Phạm Lô Đình oai hùng dũng mạnh, khí phách ngang tàng ôm lấy cái kẻ yêu diễm kia (ý chỉ cái anh hôm nọ đó ạ), trong lòng Hỉ Thước vô cùng buồn đau oán giận.

Cái thế giới gì đây a? Còn có để cho người ta sống hay không?

Không cho đi theo thì không đi, có gì ghê gớm!

Từ đầu đến cuối đều nhạo báng nàng, hại một tấm chân tình được trắng sáng chứng giám của nàng. Hỉ Thước vô cùng tức giận dứt khoát nhét tờ giấy ghi ngày, giờ, năm, tháng sinh của Phạm Lô Đình vào nơi sâu nhất trong tủ sơn hoa, tiếp đó còn áp thêm mấy cái ác danh khét tiếng vào nữa.

“Hừ, đường núi không đi được ta đi đường vòng, đường vòng không đi được ta đi đường nào?” Nàng thở phì phò trên nắm chặt một tờ giấy ghi ngày, tháng, năm sinh ủy thác hôn sự trong tay hồi lâu không có phản ứng gì, “Cầu người không bằng cầu mình, lão nương không tin với công lực từ khi thất thế tích lũy đến nay, chẳng nhẽ trong vòng hai tháng rưỡi không kết duyên được cho 10 đôi sao?”

Quả dưa xiêu vẹo còn có thể kết hợp với quả táo dập dấy, coi như không phải mối lương duyên kim ngọc, trái lại chỉ cần ba ba cùng đậu xanh hợp mắt đồng ý bái đường thành thân, kể cả đến lúc đó không đúng với quy định, Ngọc Đế đại nhân không thừa nhận, nàng cũng nhận!

Cái này gọi là thà đến muộn cũng còn hơn không tới.

Nàng ôm một tờ ghi ngày, giờ, tháng, năm sinh của một đôi nam nữ vào trong lòng, sửa sang lại y phục, nhét chiếc khăn màu hồng Sở Hưởng Vô Dịch (Không có sức mạnh gì dịch nổi) vào bên hông, sải bước từ lầu Vạn năm hồng nương đi ra.

Hỉ Thước sử dụng hết vốn từ ngữ, cuối cùng cũng đã thuyết phục được lão Vương nhà bên đồng ý trò chuyện với Lưu tỷ, thậm chí nàng còn hỏi thăm người hầu trà chuyên kể chuyện hôm nay vắng mặt, lúc này mới hứng thú bưng bưng an bài cho hai người một gian phòng trang nhã ở trên lầu hai quán trà.

“Trà nơi này được lắm, điểm tâm ngon, phong cảnh đẹp, phù hợp nhất cho tuấn nam mỹ nữ dùng trà tán gẫu tâm sự tình cảm.”

Mặt mày nàng hớn hở nhiệt tình bắt chuyện, còn không quên lén lút dùng sức bóp Lưu tỷ một cái. “Đều là hàng xóm láng giềng cúi đầu không thấy ngẩng đầu gặp nhau, nhắc đến Lão Vương cũng coi như người mình, Lưu tỷ không cần phải ngượng ngùng, cùng người ta tâm sự a!”

Lưu tỷ xấu hổ kêu một tiếng, “Không biết bình thường Vương ca thích làm gì?”

“Giết lợn.” Lão Vương ngoáy ngoáy lỗ mũi nói.

Khuôn mặt tươi cười của Hỉ Thước cứng đờ, vội vàng nói đỡ: “Nhắc tới đao pháp một tay của Lão Vương phải nói là xuất thần nhập quỷ, cổ nhân nói thành thạo điều luyện chính là chỉ hấn. Nhìn thân thể Lưu tỷ thanh mảnh yếu ớt, nếu có phúc khí làm tức phụ Vương gia (Cô vợ trẻ của nhà họ Vương), đảm bảo mỗi bữa đều có thịt bồi bổ, chả mấy bữa có thể sinh ra một tiểu oa nhi mập mạp, cho nhà chồng có con cháu thành đàn, lão Vương ta nói đúng không?”

Nhưng lão Vương là người không hiểu phong tình, lòng dạ hẹp hòi: “Ta giết lợn để bán lấy tiền.” Mắt thấy vẻ xuân tình của Lưu tỷ bị thay thế bằng lửa giận, tâm trạng Hỉ Thước nát bét, đang muốn nói tốt, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa gấp gáp mạnh mẽ.

“Ai vậy? Không thấy nơi này đang bận sao?” Nàng cắn răng đèn nén muốn bùng nổ, khuôn mặt nhỏ căng lên đi ra mở cửa: “Tiểu nhị ca, người liều mạng gõ cửa như thế là có việc gì?” “Hỉ cô nương, người đừng trách móc tiểu nhân, không phải tiểu nhân cũng đang cuống lên sao?” Tiểu nhị xoa xoa tay, vẻ mặt lúng túng. “Thực sự là có khách quý tới cửa, mà quán lại hết phòng, nên, chưởng quỹ mệnh tiểu nhân lên thương

lượng với Hỉ cô nương một tiếng, có thể để lại chỗ này, hôm nay nước trà cùng điểm tâm đều chỉ thu một nửa giá.”

Thực xui xẻo mà, uống miếng nước là còn có thể ghen a!

“Tiểu nhị ca, lời này của ngươi không đúng, người tới trước người tới sau, các ngươi mở cửa làm ăn sao có thể mất to mất nhỏ, vì khách quý mà đuổi khách quen, làm những khách quen như bọn ta thất vọng sao? Sau này còn có thể tin tưởng đến quán trà này sao?” Nàng cũng phát hỏa, khéo miệng mang theo ý cười, từ ngữ đều là kim giấu trong bông. “Tiểu nhân biết Hỉ cô nương là khách lâu năm của quán trà, đều đã quen thuộc ba phần, lúc này mới không ngần ngại đến thương lượng với người, đổi lại người khác không hiểu cách chăm sóc khách nhân của mình, chúng tôi cũng lười mở miệng nhờ vả đây!” Tiểu nhị ca cũng có nhiều kinh nghiệm, sắc mặt nịnh nọt, chỉ mấy câu nói làm người ta muốn nói “Không” cũng thấy ngại ngùng.

Nhưng nàng là ai? Nàng là Hỉ Thước, luận khoa môi múa mép, nàng nhận đứng thứ hai không ai dám nhận mình thứ nhất.

Hỉ Thước dứt khoát xắn tay áo lên, nghiêng người dựa vào cửa cười hắc hắc, “Ồ, miệng tiểu nhị ca này càng ngày càng khéo a, bị người nói thế, ta không nhường chỗ thì ta đúng là không phải.” “Đa tạ Hỉ cô nương –” Tiểu nhị vui mừng.

“Khoan đã” Nàng mỉm cười. “Muốn nhường đương nhiên có thể, bất quá chúng ta vừa mới ngồi xuống, móng còn chưa ngồi nóng đây, trà còn chưa uống được một miếng, nếu tiểu nhị ca cầu chúng ta nhường lại, vậy đợi chúng ta dùng điểm tâm uống trà xong thương lượng chuyện hôn sự xong thưởng trắng xong, chúng ta liền để lại, được không?”

Tiểu nhị suýt chút nữa kinh sợ đến nội thương, miệng sùi bọt mép. Đây đây chuyện này... Hiện giờ còn chưa tới buổi trưa, chờ nàng ngắm trắng xong thì đến giờ nào?

“Tiểu nhị ca xuống lầu cẩn thận cẩn thận nha, chờ đến tối tính tiền a.” Nàng xoay người lại, cười nhạt nhìn lão Vương với Lưu tỷ. “Lúc này chúng ta nói đến đâu rồi?”

Nhưng vào lúc này, có một âm thanh thô bạo tức giận vang lên ở cửa.

“Tiểu nhị, ngươi làm gì vậy? Bổng tướng quân để ngươi đi tìm chỗ, ngươi lười nhác đi nơi nào rồi?”

Thanh âm này... Ngữ khí quái gở gay gắt này...

Trên mặt Hỉ Thước xuất hiện một tia hoảng sợ – không thể nào?

Đúng là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, nàng vừa quay đầu lại, phát hiện mình đối đầu với một thân cảm bào, nói toạc ra là Mộc tướng quân ngang ngược.

“Ngươi?” Mộc tướng quân nhìn khuôn mặt tròn tròn trước mắt cảm thấy quen quen, ngó ra, lập tức tròn hai mắt: “Ngươi là nữ?”

“Vị đại gia này, chúng ta quen biết nhau sao?” Nàng ngược mắt, bản lĩnh nói dối không tệ, mặt không đỏ, thở không gấp.

Ngược lại, lão Vương cùng Lưu tỷ bị những chuyện xảy ra trước mắt làm cho hoa mắt chóng mặt, hơn nữa vừa nghe đến tướng quân, lập tức run rẩy.

“Hỉ, Hỉ cô nương... Nếu không còn chuyện gì, ta đi trước...” Lưu tỷ không hề có nghĩa khí tông cửa xông ra ngoài.

Lão Vương nuốt nước miếng một cái, cả đời chưa từng phản ứng nhạy bén linh hoạt như bây giờ. “Các ngươi bận việc, ta về nhà nấu nước đây –”

Trong nháy mắt người đi mất sạch, Hỉ Thước thì bị chặn trong phòng không đi được, còn có Mộc tướng quân bệ vệ đứng chặn ở cửa không cho nàng đi ra ngoài.

“Hóa ra ngươi là nữ.” Mặt hắc âm trầm nở nụ cười xấu xa, trong ý cười tràn đầy khinh bỉ cùng xem thường. “Bình thường nhìn Phạm Lôi Đình một bộ nghiêm nghị đáng sợ ra vẻ đạo mạo, không nghĩ tới có thể dùng

bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, nữ nhân cũng dám công khai mang vào mang ra, ban ngày tuyên dương, quả nhiên mặt người dạ thú – mẹ nó chứ! Người dám hắt trà vào bốn vương.”

“Đúng vậy, ta cũng cảm thấy hắt chén trà vào mặt tướng quân cũng thật lãng phí.” Nàng ngoài cười nhưng trong không cười, chậm rãi đặt cái chén không xuống bàn. “Có điều biết làm sao đây? Đáng vẻ tướng quân chính là một bộ thiếu người hắt nước, ta nào có thể không cho ngài mặt mũi đây?”

Hắn mắng ai cũng được, nhưng không được phép sỉ nhục Lôi Đình đại nhân của nàng!

“Người - nữ nhân chanh chua này điếc không sợ súng –” Mộc tướng quân giận tím mặt, giương tay tát vào mặt nàng.

Hỉ Thước tuyệt không nghĩ tới hắn đường đường là đại tướng quân nói động thủ liền động thủ, khuôn mặt nhỏ bị đánh lệch sang một bên, thân thể cũng lảo đảo ngã ra đằng sau, ly bát ào ào rơi xuống.

Nàng chỉ cảm thấy khuôn mặt nóng rát đau nhức, đầu óc ong ong, trước mắt từ từ biến thành màu đen.

Đầu đau đến muốn nôn, Hỉ Thước vẫn cắn răng chống đỡ đứng lên, nhổ ra một ngụm máu tươi, trừng mắt nhìn.

“Tướng quân không đi ra trận giết địch tận trung với nước, lại đến đây đánh một nữ nhân, người không thấy xấu hổ sao.”

“Đừng tưởng có Phạm Lôi Đình làm chỗ dựa cho người, bốn tướng quân không dám giết người!” Mộc tướng quân đột nhiên biến sắc, đáy mắt nổi lên sát khí.

“Tướng quân đương nhiên dám.” Gò má nàng sưng tấy lên, nhưng vẫn ưỡn ngực ngẩng cao đầu, bình tĩnh không hề run sợ nói: “Chỉ có điều gây ra trận ầm ĩ lớn như này, nói vậy người người từ lầu trên đến lầu dưới đều nghe thấy tướng quân ngài tranh chỗ ngồi với một tiểu nữ tử, sau đó thấy thi thể ta nằm tại chỗ, a, dưới chân thiên tử này lời đồn đãi có thể lưu truyền tới mức...”

Nàng còn chưa nói xong lời cuối, Mộc tướng quân đã nghe rõ ràng, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, liền có chút cười hổ khó xuống (đã trót làm thì phải làm đến cùng).

Nhưng đồng thời, đáy mắt hắn không tình nguyện lướt qua một tia tán thưởng.

Nữ nhân của Phạm Lôi Đình, lá gan cũng thật lớn.

Đầu Hỉ Thước đau như muốn nổ tung, tay nhỏ vuốt vuốt gò má sưng tấy đau nhức không chịu nổi, đột nhiên tức giận – một cái tát này dường như tát nàng biến thành đầu heo vậy, mười ngày nữa tháng tới nàng sao có thể xuất môn gặp người đây?

Đáng ghét, sau khi về nhà nàng nhất định phải xem Hoàng lịch, xem xem năm nay có phải nàng phạm vào sao Thái Tuế không, hay quên tế bái thần linh, không thì từ mồng một đến mười lăm đều xui xẻo vẫn chưa kết duyên được đôi nào là sao?

“Hừ, hôm nay bốn tướng quân tạm tha cho người, không tính toán việc người giả mạo xông vào hoàng cung!” Mộc tướng quân hừ một tiếng, phát tay áo nghênh ngang rời đi.

Hai tay Hỉ Thước xoa huyệt thái dương chỉ cảm thấy đau nhức chóng mặt, bước từng bước đi qua phòng khách trang nhã, ở trong lòng cố sức chửi mửi tám đời tổ tông Mộc tướng quân.

Dọc đường Hỉ Thước đều dùng khăn hồng che mặt, chỉ lo hàng xóm nhìn thấy lại chỉ chỉ chỗ chỗ, tạo thành trò cười.

Ra trận bất lợi, lại còn mang theo cái đầu heo này về nhà, nếu như chuyện hôm nay không xảy ra trên người nàng, nàng cũng sẽ cảm thấy rất buồn cười đi!

Hỉ Thước nhịn đau múc một thùng nước giếng đổ vào chậu, vừa giặt khăn đắp lên một bên mặt vừa lẩm bẩm.

“Mặt người bị sao đây?” Đột nhiên vang lên một tiếng gầm giận dữ hệt như tiếng sấm rền nổ xuống.

Cái tay đang giữ khăn của nàng cứng đờ, chợt nhận ra vận xui hôm nay còn chưa hết.

Sau ba ngày, cuối cùng nam nhân anh vĩ dũng mãnh lại xuất hiện trước mặt nàng, vừa đúng lúc nàng biến thành Thiên Bồng Nguyên Soái thể này, không biết giờ chạy sang nhà bên mượn nước tương (xì dầu, nước mắm) có còn kịp không?

“Mặt người, là ai tổn thương người?” Ngón tay Phạm Lô Đình thon dài thương tiếc muốn nhẹ nhàng chạm vào gò má sưng tấy đỏ ửng của nàng, rồi lại sợ làm nàng đau, tiếp đó lửa giận liền bùng phát, hấn tức giận đến muốn giết người: “Nói cho Gia, Gia cầm đao chặt hấn!”

Nghe vậy nàng vừa sợ vừa buồn cười, tự dưng trong lòng cảm thấy ấm áp, không hiểu sao mũi chua xót. Vừa mới bị tát cũng không khóc, mà giờ lệ nóng tràn mi, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Hừ chết nàng, lúc ở trong quán trà, nàng nghĩ mình sẽ mất mạng, nếu không phải cái miệng luôn luôn nhanh hơn cái đầu, vừa mở miệng quang quác mấy câu nói kia tự động lặn ra, nói không chừng nàng đã sớm bị cái tên tướng quân tàn bạo kia giải quyết tại chỗ rồi.

Hỉ Thước khóc như thế, cho dù Phạm Lô Đình thân là Tổng giáo đầu mười vạn cấm vệ quân, dù núi Thái Sơn có sập ngay trước mắt cũng không biến sắc, nhưng chỉ trong chớp mắt tất cả đều biến thành tro bụi, nhất thời luống cuống tay chân.

“Không, không khóc, người đừng khóc.” Hấn hoang mang ôm nàng vào trong ngực, chỉ cảm thấy tim thất lại. “Chờ người tốt hơn một chút, muốn nói lại nói – Gia không ép người.”

Nàng dựa vào lồng ngực ấm áp vững chãi của hấn khóc rống một trận thỏa thích, một hồi lâu sau mưa to biến thành mưa nhỏ, mưa nhỏ biến thành khóc thút thít đứt quãng, hít hít mũi.

“Không ai đánh ta, do ta bị ngã.” Nàng lau hết nước mũi nước mắt lên y phục của hấn, khuôn mặt nhỏ nhẹ nhàng khoan khoái không ít, chỉ còn cái mũi đo đỏ cùng gò má bị sưng, buồn buồn nói.

“Làm như mất Gia có vấn đề? Không nhìn ra dấu tay năm ngón sao?” Hấn vừa đau lòng vừa oán giận, “Nói, là ai?”

Nàng vẫn cố chấp lắc đầu, yên lặng không lên tiếng.

Nói thế nào đi nữa Một tướng quân hung hăng càn quấy làm người khác chán ghét kia cũng là một đại quan, cùng là thần tử giống hấn, nếu Lô Đình đại nhân coi là thật vì nàng mà trở mặt với đối phương, diễn biến thành tình trạng gió tanh mưa máu không thể văn hồi, đến lúc đó nàng gây họa rất lớn.

Cứ nghĩ đến tính mạng hấn có thể gặp nguy hiểm, tim nàng như thất lại đau đớn, ủy khuất khó chịu tức giận gì đó tất cả đều không đáng nói tới.

Nàng chỉ cần hấn khỏe mạnh, đứng ở trước mặt nàng không mất một sợi tóc là tốt rồi.

11. Chương 11

“Sao không thấy Hàn Phó thống lĩnh cùng Thiết Phó thống lĩnh?” Hỉ Thước bắt đầu nhìn trái nhìn phải hỏi hấn.

“Trả lời vấn đề Gia hỏi trước đã.” Hấn nheo mắt lại, khước miệng cương nghị mím thành một đường thẳng.

“Khí trời hôm nay không tệ a.” Nàng dứt khoát giả ngu đến cùng.

“Người—” Sắc mặt Phạm Lô Đình ửng đỏ, thấy rõ khuôn mặt nhỏ của nàng sưng đỏ, tâm trạng lại tê rần, chỉ có thể đặt chuyện báo thù ngàn đao bầm thây này sang một bên, cẩn thận từng li từng tí điều nàng về phòng. “Hàn Bình cùng Thiết Tập có việc, hôm nay sẽ không xuất xung.”

Nói đi nói lại đã mấy ngày không gặp, vì sao nàng vừa mở miệng “Quan tâm thăm hỏi” lại là hai người kia?

Trong lòng hấn vô cùng khó chịu, lại nhớ đến thương thể của nàng, chờ đợi nàng vào ngồi trong phòng xong, từ trong áo lấy ra một cái bình nhỏ màu đen, mở nắp lấy một tảng thuốc trị thương thượng hạng, nhẹ nhàng

xoa lên gò má bị sưng ứ máu của nàng, động tác tay dịu dàng, chỉ lo không cẩn thận sẽ làm nàng đau. Nàng ngồi ngây ngốc, nín thở trầm ngâm cảm thụ cảm xúc thoa thuốc đầy thương tiếc của hắn, đáy lòng vừa vui mừng lại vừa mờ mịt, vào giờ phút này hoàn toàn không biết cảm giác thấp thỏm hoảng hốt, chua xót xen lẫn ngọt ngào trầm bổng dâng trào khắp toàn thân từ trên xuống dưới, đến tột cùng là làm sao? Tại sao Lôi Đình đại nhân lại giúp nàng bôi thuốc, lại dùng ánh mắt đau lòng nhìn chăm chăm vào nàng?

Hắn làm như thế không sợ nàng sinh lòng hiểu nhầm, lầm tưởng hắn đối với nàng – đối với nàng –

Aiz! Hắn đối với nàng còn có thể là cái gì? Không phải là “Tỷ muội tương thân” sao?

Nhớ đến đây, Hỉ Thước hơi suy nghĩ, đột nhiên có chút kích động muốn hỏi đến tột cùng hắn với mỹ nam tử yêu diễm kia làm sao lại kết thành nghiệt duyên, nhưng lời nói chưa kịp ra khỏi miệng, lại cứng rần nuốt trở vào.

Nếu chọc thủng tầng giấy mỏng này, trêu hắn đến thẹn quá hóa giận, nói không chừng sau này hắn không muốn tiếp tục nhìn nàng nữa.

Hô hấp của nàng cứng lại, trái tim siết chặt đau đớn.

Không được không được, như thế nào đi nữa không làm rõ được tình hình cũng không thể quá mạo hiểm, tỷ muội tương thân thì tỷ muội tương thân được rồi, dù sao cũng hơn là sau này không còn được gặp lại hắn.

Hỉ Thước lòng dạ rối bời lẫn qua lộn lại, cuối cùng chỉ biết thở dài.

Nhưng trước sau nàng đã quên làm sáng tỏ một vấn đề then chốt nhất –

Rốt cuộc tại sao Hỉ Thước lại hồn bay phách lạc như vậy? Lẽ nào từ đáy lòng nàng có chút không muốn mình chỉ là tỷ muội tương thân của hắn sao?

“Làm người đau sao?” Ánh mắt hắn sáng quắc chăm chú nhìn nàng, có chút bất an.

“Không phải.” Nàng cúi đầu xuống, cũng không biết tại sao có chút sầu não uất ức.

Phạm Lôi Đình còn tưởng rằng nàng đang trách mình mấy ngày hôm nay không đến thăm nàng, không khỏi cảm thấy áy náy, giải thích: “Ngày mai Vương Gia tiến cung, đợt này nhiệm vụ canh phòng trong cung vô cùng nặng nề, e rằng phải đợi một tháng sau Vương Gia trở về, mới có thể tốt hơn một chút.”

“Đại nhân không cần giải thích, tiểu nữ hiểu rõ.” Nàng lại thở dài một hơi, nhin một lát, cuối cùng nửa thật nửa giả thử dò xét nói: “Một tháng này, có phải đại nhân không rảnh tương thân (ý ở đây là đi xem mắt)?”

Trong nháy mắt vẻ áy náy trên mặt hắn đông cứng lại.

Nàng đợi mãi không thấy hắn trả lời, cảm thấy khó hiểu đành ngược mắt lên nhìn hắn, không nhìn thì không sao, vừa nhìn lập tức lông tơ đều dựng thẳng lên, lại một lần nữa cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Hắn hắn hắn lại trở mặt, lại trở mặt a a a!

Cái ý niệm đầu tiên lóe lên trong đầu Hỉ Thước chính là trốn, nhưng trong khoảng thời gian ngắn có thể trốn đi đâu? May mà Phạm Lôi Đình chỉ oán hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, xương cốt toàn thân phát ra phần nộ dọa người một phen, sau đó ánh mắt thoáng nhìn qua cái bánh màn thầu sưng vù trên khuôn mặt nhỏ trắng mịn, tâm trạng lại khấn trương, thoáng chốc tất cả tức giận ngập trời đều tiêu tan.

“Đừng nói linh tinh nữa.” Hắn chậm rãi mở miệng, bắt đầu dĩ nói, “Có thời gian nghỉ chuyện vô bổ, không bằng cố gắng điều dưỡng thân thể.”

Hỉ Thước trừng mắt nhìn, kinh ngạc há hốc mồm: “Hả?”

“Có đói bụng không?” Sắc mặt hắn khôi phục lại như thường.

“Có một chút.”

“Đến Nhất Phẩm tửu lâu được không?” Hắn nhớ tới nàng rất thích các món ăn ở đó. “Được—” Chợt nàng cảm thấy không đúng, vội vã đổi giọng, rầu rĩ không vui nói: “Không được, hiện tại ta trong bộ dạng đầu heo như thế này, mới không muốn đi ra ngoài rêu rao làm trò cười.”

Hắn nhin cười, ánh mắt ôn hòa nhìn nàng: “Hay về Tổng giáo đầu quân phủ ăn?”

“Đầu bếp quý phủ trù nghệ có được không?”

Hắn suy nghĩ một chút: “Đại nội ngự trù do Thánh thượng ban xuống, nên không tệ.”

Ánh mắt nàng sáng lên: “Ta muốn ăn ta muốn ăn!”

Nhìn nàng trông rất vui mừng, tâm tình Phạm Lôi Đình nhất thời lại tốt lên: “Ngựa của Gia ở ngoài cửa.”

“Vậy còn chờ cái gì?” Hỉ Thước vui mừng quá mức liền chủ động kéo cánh tay hắn đi ra ngoài, vừa đi vừa cần nhần nói liên hồi: “Tuy bây giờ miệng tiểu nhân ăn cứng cũng đau mà ăn mềm cũng đau, chỉ có thể uống sơn trân hải vị cũng được chứ? Đi nào đi nào, ăn canh ăn canh, ta đói chết rồi.”

Ánh mắt hắn rơi vào bàn tay trắng mịn mềm mại nắm chặt vào tay hắn, khóe miệng thỏa mãn mỉm cười rồi từ từ biến thành cười khúc khích.

Có điều, việc cần làm hắn sẽ tuyệt đối không quên.

Vào buổi chiều hai ngày sau, cấm vệ quân Triệu Đông ngoan ngoãn đến Vạn Năm Hồng Nương lầu báo danh, đồng thời mang đến một tin tức kinh thiên động địa –

Nửa đêm hôm qua vào lúc canh ba, Tổng giáo đầu đại nhân một thân một mình tiến vào đập phá phủ Mộc tướng quân, đồng thời đánh Mộc tướng quân nằm bò ra đất, làm gãy ba cái xương sườn, rụng hai cái răng bẻ gãy một cánh tay.

Việc này kinh động đến triều đình, có người dâng tấu kết tội như tuyết rơi ào ào phi tới trước bàn của Hoàng Thượng, yêu cầu thánh minh thiên tử nghiêm trị Tổng giáo đầu Phạm Lôi Đình vốn nên phòng thủ an nguy cho kinh thành, nhưng ngược lại đi đầu làm điều ác.

“Sau đó thì sao? Sau đó thì sao?” Hỉ Thước cả kinh nắm bầu chặt vào cánh tay Triệu Đông, hắn đau đến nhú mảy: “Hoàng Thượng định như thế nào?”

“Hỉ cô nương không cần lo lắng, thủ lĩnh chính là cánh tay phải đắc lực của Hoàng Thượng, địa vị không thể lay động, nhiều nhất chỉ bị khiển trách phạt ba tháng lương bổng, những cái khác không quan trọng lắm.” Triệu Đông vội vã giải thích, vừa âm thầm rút khuỷu tay chịu khổ về.

“Đều do ta hại...” Dấu tay trên mặt nàng đã tiêu bớt, nhưng vẫn sưng tấy như cũ làm người khác nhìn thấy đều không đành lòng, giờ khắc này nghe thấy biến cố lớn như thế này, tâm trạng vừa sốt ruột lo lắng vừa tự trách, vành mắt lập tức đỏ lên: “Nhưng ta không nói gì, làm sao hắn biết được ta bị Mộc tướng quân đánh?”

“Trong thiên hạ này không chuyện gì giấu được thủ lĩnh.” Triệu Đông kiêu ngạo ưỡn ngực.

Lòng Hỉ Thước tràn đầy mâu thuẫn không nguôi, vừa có chút vui mừng vì hắn giúp mình xả giận, thậm chí không ngại đại náo phủ tướng quân, nhưng nghĩ đến hắn vì mình mới làm ra sai lầm lớn thế kia, rước đến sự công kích của triều thần, đã kinh động đến Hoàng Thượng, nàng ở giữa đau đớn khổ sở đến cực điểm.

Nếu hắn cũng giống như Trung Ngưu, Thiên Bình Thiên Tướng, gặp đại họa vì nàng, đời này nàng sẽ không thể tha thứ được cho chính mình!

Giọt nước mắt óng ánh ở viền mi, nàng chậm chậm hỏi: “Vậy bây giờ hắn đâu? Giờ hắn ở nơi nào? Ta, ta có thể gặp hắn không?”

“Thủ lĩnh hiện tại...” Ánh mắt Triệu Đông có tia mập mờ.

Tim Hỉ Thước nặng trĩu, nước mắt ào ào chảy xuống.

“Ai nha! Hỉ cô nương, cô nương đừng khóc nha!” Triệu Đông nhất thời luống cuống, “Thủ lĩnh không có chuyện gì, thật sự, vừa không thiếu tay cũng không thiếu chân...”

“Người không cần gạt ta.” Mũi nàng chua xót, nghẹn ngào nói: “Chắc chắn hắn bị Hoàng Thượng hạ lệnh đánh phạt có đúng không? Có phải bị dùng hình không? Bị thương có nặng không? Có sao không? Có tìm đại phu chữa trị chưa? Người – người nói đi!”

Triệu Đông bị nàng đau buồn thương xót cùng tức giận khóc lóc khiến cho hân ứng phó không kịp, phản ứng cũng phản ứng không kịp, nên trả lời không?

“Vậy Hàn Phó thống lĩnh của các ngươi đâu? Thiết Phó thống lĩnh đâu? Bọn họ ở nơi nào?” Một bên nàng nước mắt lưng tròng, một bên biểu tình hung ác nói: “Ngươi không chịu nói, ta tự mình đi hỏi bọn họ –”

Triệu Đông cuống lên, bất chấp “Quân cơ” bị tiết lộ, thốt ra: “Hỉ cô nương, thuộc hạ không có lừa người, thủ lĩnh thật sự không có việc gì, không những thế, tối hôm nay còn được Hoàng Thượng vinh sủng khâm điểm, phụng chỉ tham gia yến tiếp đãi Lễ vương Gia a!”

Những hạt trân châu đứt đoạn rơi xuống trên mặt nàng cứ như vậy ở bên trong gương gao cứng nhắc dừng giữa đường –

Đến cùng nàng vừa mới gào khóc cho cái quỷ gì a!

Lần đầu tiên từ khi thất thế đào thai đến nay, nàng bắt đầu hoài nghi mãnh liệt, có phải lúc trước tiên được nuốt vào trong bụng đã tiêu hóa hết sạch rồi không, không đọng lại được một ít được hiệu nào sao?

Nếu không, tại sao đầu nàng bắt đầu có dấu hiệu ngày càng ngu ngốc hơn...

Đây là bữa tiệc lớn hoa hoa lệ lệ vô cùng long trọng.

Địa điểm được chọn là một trang viên rộng rãi bên trong có vườn tược ở vùng ngoại ô kinh thành được Lễ thân vương mua lại, nơi này gần với Nam Sa*, cây cối rậm rạp tươi tốt, đình đài lầu các cao sơn lưu thủy đẹp không sao tả xiết.

(*) Nam Sa khu là một quận của thành phố cấp phó tỉnh Quảng Châu, tỉnh Quảng Đông, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Nam Sa có 2 trấn: Vạn Khoảnh Sa, Hoàn Lịch; 2 nhai đạo biện sự xứ: Nam Sa và Châu Giang.

Đến yến hội này đều là các quan văn quan võ có sức ảnh hưởng lớn trong triều, thế lực khắp nơi hội tụ vào một chỗ, có điều mỗi người có tính toán riêng, từng người mang ý xấu riêng.

Những trường hợp như thế này, Phạm Lôi Đình đều không xuất đầu lộ diện, nên đêm nay hân vừa xuất hiện, lập tức làm tan khách kinh ngạc ồ lên.

Kinh ngạc chính là Lễ thân vương có thể mời được trọng thần đắc lực nhất bên cạnh Hoàng Thượng đến đây tham gia yến hội, người ồ lên chính là vị trọng thần sáng nay mới dâng sớ kết tội, nói hân không coi ai ra gì, bắt nạt chèn ép các đại thần trong triều.

Nhưng thấy Lễ thân vương tự mình ra nghênh đón, khuôn mặt rạng ngời cười đến nheo mắt lại, có thể biết Phạm Lôi Đình tham yến có ý nghĩ to lớn như thế nào đối với hân.

“Xa cách một năm không gặp, bản vương quả thực rất nhớ người. Lôi Đình a, quả nhiên tư thế người vẫn oai hùng tỏa sáng, ta thấy mà thích a, ha ha ha!” Lễ thân vương vô cùng vui mừng, “Đến đến đến, hôm nay người phải cùng bản vương ra sức uống trăm chén, không say không về!” “Vương Gia khách khí.” Phạm Lôi Đình nhàn nhạt mở miệng.

Sau khi đi vào phòng khách, Lễ thân vương kiên quyết kéo hân lên bàn của chủ bữa tiệc, vung tay áo, ra lệnh: “Đến a, dâng rượu, khai yến!”

Sáo trúc vang lên, mỹ nhân trình diễn điệu múa uyển chuyển đi ra, trong lúc nhất thời hương rượu hương thức ăn cùng hương thơm của son phấn, tiếng nhạc tiếng cười náo động đan xen dệt thành một khung cảnh náo nhiệt tưng bừng.

Trong lúc tiết mục thứ tư “Bách điệu triều phượng hí minh châu” chuẩn bị bắt đầu, lại thấy Lễ thân vương liếc mắt ra hiệu với nơi nào đó, tiếng sáo trúc ngừng lại, mỹ nhân hạ thấp người đi ra, vẫn vô quan lại vẫn còn uống rượu tán gẫu vui vẻ không thôi, bàn tay đang nắm cái chén của Phạm Lôi Đình thoáng căng thẳng, tuy vẻ mặt hồ hững, cũng đã tiến vào trạng thái đề phòng.

Nhưng vào lúc này, bức màn che từ từ kéo lên, tiếng đàn cổ réo rất vang lên, một bóng người yếu điệu tao nhã như chim nhạn, đặt chân xuống như hoa sen nở rộ.

Trong phút chốc bầu không khí trở nên yên tĩnh, tất cả các quan lại đều quên ăn uống tán gẫu trò chuyện, thần hồn bị bóng dáng yêu kiều như tiên tử hấp dẫn.

Phạm Lôi Đình liếc nhìn bóng hình xinh đẹp kia có chút quen mắt, lập tức ánh mắt rũ xuống, bình tĩnh uống hết một chén rượu. Mỹ nhân trong xiêm y màu cam nhạt nhẹ nhàng đi tới phía trước, sóng mắt lưu chuyển, ý cười tràn đầy hạ thấp người kéo váy thi lễ: “Thỉnh an phụ vương, bái kiến chư vị đại nhân. Phạm đại nhân, xa cách từ năm ngoái đến nay, tiểu nữ luôn nhớ đến, lâu không gặp đại nhân không biết ngài có khỏe hay không?”

Ánh mắt ghen tị thèm muốn của mọi người đều bắn về phía Phạm Lôi Đình.

“Làm phiền Quận chúa nhớ đến, vi thần không dám nhận.” Thần sắc hần lễ độ tuy lạnh lùng nhưng vẫn đúng mực. Quận chúa yêu kiều như hoa mẫu đơn, vẻ mặt ửng đỏ, ánh mắt như say, muốn nói gì, lại thẹn thùng nhìn về phía Lễ thân vương.

“Ha ha ha, đây là hòn ngọc quý trên tay bản vương, cũng được chính Hoàng Thượng tứ phong ‘Phúc Dung quận chúa.’” Lễ thân vương cười vang nói, cứng chiều vỗ vỗ bàn tay nữ nhi. “Chư vị có chỗ không biết, nữ nhi bảo bối của bản vương cùng Phạm tổng giáo đầu thật đúng là hữu duyên, năm ngoái bản vương trở về kinh để chúc thọ Hoàng Thượng, nửa đường có tên thích khách to gan dám ra tay chặn xe ngựa của bản vương, may mà đúng lúc Phạm tổng giáo đầu xuất hiện cứu quận chúa cùng bản vương, mới ngăn chặn được ý đồ của tên nghịch tặc đáng ghét kia. Lôi Đình a, phần công lao ngất trời này, bản vương vẫn luôn nhớ mãi trong lòng đây!”

Chúng quan viên có nghe chuyện Vương Gia năm ngoái gặp phải, nhưng không nghĩ tới người cứu quận chúa cùng Vương Gia, chính là Phạm Lôi Đình phòng thủ hoàng thành bảo vệ sự an nguy của thiên tử, trong chốc lát, mọi người bắt đầu ca ngợi thối phồng Phạm Lôi Đình lên.

“Đây vốn là chức trách phận sự của hạ quan, không đáng nhắc đến.” Thấy mình là tiêu điểm của sự chú ý, hần không khỏi có chút đau đầu.

Hần làm sao lại không biết trong lòng Lễ thân vương đang bàn tính cái gì?

Coi như phụng mệnh mà đến, nơi đây vẫn như cũ không thích hợp ở lâu. Phạm Lôi Đình vừa nghĩ thế, liền muốn xin cáo lui, Lễ thân vương phát phát tay, bình ngọc được đưa lên, Phúc Dung công chúa tự mình nhận lấy, cười duyên dáng.

“Tuy Phạm giáo đầu trước sau đều không nhận lễ vật, nhưng bản vương cùng quận chúa lại không thể không báo ân cho người.” Lễ thân vương cười nói: “Nào nào nào, lời khách sáo không nên nói, quận chúa tự mình dâng chén rượu này cảm tạ, Lôi Đình, người cũng nên cho ta mặt mũi chứ?”

“Tạ Phạm đại nhân đại ơn cứu giúp, chén rượu nhạt này, kính Phạm đại nhân.” Thanh âm của Phúc Dung quận chúa như chim hoàng anh, ánh mắt uyển chuyển, người ngồi bên dưới chỉ nghe thôi đã muốn say rồi.

Thấy mọi người thèm muốn đến mức còn người sắp rơi ra, nhưng sắc mặt Phạm Lôi Đình càng ngày càng căng thẳng, tuy nhiên không thể ở trước mặt mọi người lại đi từ chối Vương Gia cùng quận chúa.

Không sợ uống rượu, chỉ sợ uống chén rượu này, về sau lời đồn đãi nổi lên bốn phía, hậu họa về sau.

12. Chương 12

Tên đã lên đây, không thể không bắn, nếu hần không uống chén rượu này, cũng sẽ rơi vào nỗi hiểm nghi “Ngông cuồng thất lễ, xúc phạm hoàng thân”.

Cần nhắc hồi lâu, cuối cùng hần cũng chỉ có thể duỗi tay ra nhận chén rượu quận chúa mời này.

“Tạ Vương Gia, quận chúa ‘Thuởng rượu.’” Hần cố gắng nhấn mạnh hai chữ kia, nói bóng gió.

Thuần túy thưởng rượu, cũng chỉ thuần úy uống rượu mà thôi.

Nụ cười trên mặt Lễ thân vương cứng lại có vẻ lúng túng, nhưng lóe lên một cái rồi biến mất, lại trở về vẻ mặt ôn hòa.

Phạm Lôi Đình cầm rượu ngon trong tay một hơi uống cạn, lễ độ đặt chén không xuống bàn, ánh mắt rũ xuống, không cần phải nhiều lời nữa.

“Được!” Lễ thân vương vỗ tay cười to, “Đây mới là ân oán rõ ràng, một nam nhi lỗi lạc khẳng khái!”

Tuy ánh mắt Phúc Dung quận chúa vui vẻ nhưng bên trong lại hơi u oán, dường như thất vọng vô cùng khi hắn nói cũng không nói nhiều hơn một câu với mình, kính rượu xong, nàng mắt mát lui về bên người phụ vương, Lễ thân vương vỗ vỗ tay nữ nhi động viên.

“Hôm nay bản vương rất vui, mọi người tiếp tục uống, không ai được phép trốn khỏi bàn tiệc a, ha ha ha ha!”

Âm thanh sáo trúc vui tai lần thứ hai vang lên, Phúc Dung quận chúa được nha hoàn đỡ lùi vào bên trong, một nhóm vũ kỹ xinh đẹp lại nối đuôi nhau đi vào, nhẹ nhàng như bướm bướm, trong nháy mắt không khí lại náo nhiệt âm ỉ.

Nóng, rất nóng...

Phạm Lôi Đình chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, nhưng liều mạng duy trì một tia thanh tỉnh cuối cùng, trong cơ thể lửa nóng lan tỏa, hắn mồ hôi đầm đìa, bàn tay lớn ra sức nắm chặt vào mép giường bằng loại gỗ tử đàn tốt nhất, nơi này là nơi nào? Vì sao hắn lại ở đây?

Phạm Lôi Đình gắng hết sức mở mắt, trước mắt mơ hồ nhìn thấy tấm trướng mỏng thêu hoa, chớp mũi ngửi thấy mùi hương nức mũi, nơi này, đây là khuê phòng nữ tử...

Cả người nhiệt huyết sôi trào, không biết từ khi nào dục hỏa đã gần như chiếm lấy lí trí hắn, giãy giụa muốn vận công áp chế dịch thể kia, nhưng cảm giác nóng rực lạ lẫm đến rã rời chân tay lại mạnh mẽ phát ra.

Đáng ghét, hắn bị bỏ thuốc!

Đã sớm biết con cáo già Lễ thân vương trong lòng có ý đồ xấu, nhưng hắn đề phòng cả đêm, cuối cùng vẫn thua một chén rượu trong tay Phúc Dung quận chúa.

Mùi hắn ngửi ra rượu không có độc, nhưng không bao giờ nghĩ tới, bọn họ lại dùng xuân dược vô sắc vô vị!

Hắn cơ hồ hận đến mức muốn cắn nát răng, lại bị Lễ thân vương cùng quận chúa qua mặt thực hiện được gian kế.

“Phạm đại nhân.” Cửa bị đẩy ra, một giọng nói ôn nhu ngược ngùng lại mang theo chút sợ hãi vang lên, “Thỉnh đại nhân chớ trách Dung Nhi không biết xấu hổ, đây cũng chỉ là kế tạm thời...”

Không, rút đi!

Hai mắt sắc bén của hắn vì dục vọng mãnh liệt mà đỏ lù, nam căn dưới thân hùng hực sưng tấy lên cứng như sắt, nhạy bén cảm giác được mùi thơm u nhiên của nữ tử kia kéo tới, hắn từng ngậm từng ngậm thở hổn hển, trên trán chảy mồ hôi, vạt áo trước ngực đã bị kéo xuống từ lâu, dục vọng cuồng dã kêu gào càng ngày càng mãnh liệt.

Chớp mắt, trong đầu mơ hồ hiện lại khuôn mặt bầu bình cười hi hi, Phạm Lôi Đình chấn động mạnh, khoảnh khắc đó mọi thứ trở nên rõ ràng.

Tiểu Hỉ Thước.

Hắn cắn mạnh vào đầu lưỡi, nếm mùi vị tanh nồng trong khoang miệng, tạm thời có thể xua tan lớp sương mù dày đặc kia lấy lại một tia thanh tỉnh, thân thể cao to đột ngột phá cửa sổ bay ra ngoài, bỏ lại tiếng kinh hô ngạc nhiên ở đằng sau.

“Phạm đại nhân –”

Trốn! Bất luận thế nào cũng cố gắng thoát khỏi phạm vi thể lực của Lễ thân vương! “Người nào?” Hộ vệ vương phủ bị kinh động, nhưng bọn họ chỉ kịp nhìn thấy một bóng đen xé bầu trời bay đi, nhanh đến mức như đó là ảo giác của bản thân.

Phạm Lôi Đình cố gắng vận chân khí, triển khai khinh công giống như mũi tên bắn ra khỏi biệt viện vương phủ, mũi chân vừa đặt xuống, mồ hôi lạnh mồ hôi nóng chảy đầm đìa, hần run rẩy huýt sáo một tiếng, một con tuần mã màu đen cao to phi ra, chính là Hành Lôi hần vẫn cưỡi.

Hành Lôi như có linh tính, sau khi hần nhảy lên lưng ngựa, hoàn toàn không cần thúc ngựa, nhanh như tia chớp phi về phía kinh thành biến mất trong màn đêm bí ẩn.

Cuối cùng một người một ngựa cũng coi như đến được trước cửa thành thì gấp rút tiến vào cửa Đông, Phạm Lôi Đình cưỡi trên lưng ngựa vận nội lực ngăn chặn được hiệu, trong lúc đó vẫn như cũ cảnh giác tiếng vó ngựa truy đuổi phía sau. Đáng chết! Việc không thành còn muốn bắt hần về ép động phòng!

Mồ hôi chảy ròng ròng, đã sớm ướt quần áo, bụng dưới đau đớn dâng lên khát vọng mãnh liệt hòa cùng lửa giận tràn đầy cõi lòng biến thành sự căm phẫn điên cuồng –

Tuyệt, đối, không, thể, thất, thân!

“Hành Lôi... Đến chỗ Hỉ Nhi...” Trong lúc mông lung, hần không chút nghĩ ngợi gầm nhẹ một tiếng.

Hành Lôi ngẩng đầu hí một tiếng, lao nhanh qua những con phố lớn trong kinh thành, bỏ xa tiếng truy binh mơ hồ ở phía sau một khoảng cách lớn.

Bên trong Vạn năm Hồng nương lâu, tấm phòng vẫn sáng ánh nến, có một thân ảnh nhỏ nhắn mềm mại ngậm đầu bút lông phiến não, ngơ ngác nhìn mặt trăng ngoài cửa sổ.

Nàng thực sự nên bắt đầu định ra kế hoạch tác chiến giúp Lưu tỷ cũng lão Vương tương thân tương ái...

Nhưng mài mực xong, mở giấy ra, cầm chắc bút lông, nàng cứ như thế mà ngăn người hai canh giờ, cả trang giấy không phải nội dung kế hoạch tác chiến, mà là cảnh người kia đập phá phủ tướng quân vì nàng, đánh Mộc Hồn Cầu.

Hỉ Thuộc hoàn toàn không nhận ra lòng mình bên trong phiến não lại xem lẫn vui mừng, bên trong lo lắng lại nở rộ cảm động, thấp thỏm bất an đan xen với xuân tình dập dờn, dây dưa khó hóa giải, lòng dạ rối bời!

“Không biết Lôi Đình đại nhân thế nào rồi?” Nàng dứt khoát ném bút sang một bên, hai tay chống cằm, nhìn ông trăng mà thở dài.

Nhưng vào lúc này, rầm một tiếng, cửa phòng đột nhiên bị đánh vỡ ra.

Nàng giật mình quay đầu lại, nháy mắt khuôn mặt nhỏ sột sột đến biến sắc.

“Lôi Đình đại nhân?! Ngài làm sao vậy?”

Hỉ Thuộc chưa bao giờ nhìn thấy hần trong tình trạng chật vật thảm hại y phục tán loạn như thế này, không nói hai lời mau chóng chạy tới dìu hần.

“Cách... cách Gia xa một chút...” Phạm Lôi Đình phun ra một ngụm máu tươi, hô hấp gấp gáp nóng rực, vị ngọt quen thuộc kia quẩn lấy mũi hần, gần như đánh tan sự kiềm chế yếu ớt hần vắt vẻo duy trì đến giờ. “Đi, đi lấy nước giếng đến... Dội vào người Gia!”

“Ngài nói linh tinh gì vậy? Sao phải cách xa ngài một chút?” Trong lòng nàng như có lửa đốt, cố gắng nâng thân thể cao lớn nặng nề của hần dậy, gấp đến độ mở miệng mắng: “Ngài đã thành cái dáng vẻ ấy còn dội nước lạnh cái gì, không muốn sống sao? Muốn ta lo lắng đến chết sao?”

Lời nàng thốt ra làm đáy lòng Phạm Lôi Đình rung động một trận, có loại mãnh liệt muốn đòi mạng, nhưng cảm giác hạnh phúc này không liên quan đến dự hóa chết người đang nhần chìm hần.

Trong phút chốc, hần không kìm nén được nữa khao khát điên cuồng lại như sóng cuộn dâng trào lên, cúi đầu chiếm lấy cái miệng nhỏ đầy đặn của nàng!

“Lôi – a –” Miệng nàng bị bịt kín, khuôn mặt nhỏ xấu hổ kinh hãi đỏ ửng lên.

Xảy ra chuyện gì? Sao Lôi Đình đại nhân lại thế... Hôn nàng, hơn nữa còn như thế, như thế...

Không phải hẳn chỉ thích nam nhân sao?!

Hoảng hoảng hốt hốt, mặt Hỉ Thước càng ngày càng hồng, đầu óc càng ngày càng hồ đồ, chỉ cảm thấy bị hôn hôn đến không thở nổi.

“Lôi Đình... Đại... Ân a...”

Nàng run rẩy thở gấp phát ra tiếng ngậm khê, truyền vào tai hắn như sấm nổ liên hồi, dục vọng mãnh liệt mất khống chế hơi lùi lại, sau một khắc, trong lồng ngực tràn đầy sự hổ thẹn cùng tự trách.

“Hỉ Nhi, xin lỗi...” Hắn ép buộc mình phải buông tay đẩy nàng ra, tóc mai bị mồ hôi thấm ướt dán vào gò má, khuôn mặt nhẵn nhụi thống khổ, sắc mặt nóng đến đỏ bừng, nhưng sâu trong đôi mắt kia vẫn như cũ trong suốt đầy thương tiếc chăm chú nhìn nàng. “Gia không nên... Ta... Lập tức đi –”

“Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Thấy hắn như vậy, lòng Hỉ Thước tê rần, hai tay nắm chặt lấy hắn.

“Vương Gia...” Lồng ngực hắn như bị thiêu đốt, bụng dưới trướng nóng đến đau đớn không dứt, hít sâu một hơi mới miễn cưỡng nói, “Bỏ thuốc ta...”

Thuốc gì? Trong đầu Hỉ Thước hiện lên hai chữ này, nhưng thấy vẻ mặt hắn thống khổ chảy mồ hôi ròng ròng, lập tức hiểu ra.

“Cái gì? Vương Gia cho người dùng xuân dược muốn thu phục người sao?” Nàng hít một ngụm khí lạnh, nổi trận lôi đình: “Cái lão già không biết xấu hổ kia! Chuyện táng tận lương tâm hạ lưu như vậy mà cũng làm được!”

Lại dám ra tay với Lôi Đình đại nhân mà nàng sùng bái... Vương Gia cái nỗi gì? Là vương bát đản Thỏ nhĩ gia thì có!

Cố gắng kiềm chế dục hỏa đốt cháy đến mê man, nghe vậy Phạm Lôi Đình vẫn muốn cười, nhưng không cười nổi, lại một trận nóng rực mãnh liệt dâng lên, hắn không khỏi thở dài.

Trông hắn khó chịu như thế, tim Hỉ Thước như vỡ nát, toàn bộ trí óc đều là “Lôi Đình đại nhân - người anh hùng tuấn tú vĩ đại dũng mãnh lại bị lão thổ hãm hại hành hạ thành như vậy thật quá đáng thương”, trong lòng dâng lên một cảm giác chua ngọt khó tả, cảm tình thương yêu cứ cuộn cuộn chảy ra, trước khi lý trí phát hiện ra, nàng đã kích động ôm chặt tay hắn.

“Đến đây đi!” Trong khoảng thời gian ngắn này cũng không tìm được nam nhân khác, hướng hồ nàng cũng không thích nam nhân khác chạm vào hắn!

“Người – nói cái gì?” Hắn trừng mắt không dám tin nhìn nàng, còn nghĩ do mình bị dục hỏa thiêu đốt, nên mới nghe nhầm.

“Coi như thất thân cho ta cũng không thể thất cho lão thổ kia!” Nàng oai phong凛冽 ngửa đầu nhìn thẳng vào hắn, đồng dục nói: “Lôi Đình đại nhân, tiểu nữ biết như vậy là ủy khuất cho ngài, tuy tiểu nữ cũng không biết trình tự cụ thể nên làm như thế nào, nhưng tiểu nữ sẽ làm từ từ, cũng sẽ cố gắng hết sức ôn nhu với ngài!”

Phạm Lôi Đình trừng mắt nhìn nàng, nhất thời còn không biết nên cười ôm chặt nàng vào lòng, hay tức giận bóp chết nàng tốt hơn.

“Nàng, nàng biết mình... Đang nói cái gì không?” Người hắn vẫn chảy mồ hôi ròng ròng, hơi thở gấp gấp, nhìn chăm chăm vào nàng.

“Ta nghĩ ta biết rõ a.” Nàng suy tư bước thứ nhất trước tiên nên thoát quần áo của đối phương, tay nhỏ lập tức nghe theo, kéo áo ngoài màu đen có thêu hình Kỳ Lân xuống, lộ cơ ngực cường tráng phủ kín mồ hôi, lấm bầm lấm bầm: “Sau khi cởi áo thì có phải lại muốn cởi quần – a!”

Quả nhiên đầu óc Hỉ Thước ngốc ngếch không thông minh mấy a, dám chủ động tới phóng hỏa kết cục chính là bị Đại lão hổ cuồng mãnh áp tới, bị ăn không còn một mống...

Một đêm kịch liệt triền miên...

Hỉ Thước hoàn toàn không xuống giường được.

Da thịt trắng nõn từ cổ đi xuống che kín dấu hân đỏ hồng cùng vết bầm xanh đen, cả người rã rời, nơi xấu hổ giữa hai chân càng phù thũng đau đớn, nàng hơi động một tí liền đau đến nhe răng trợn mắt muốn giết người.

Trái lại đại nam nhân cả đêm “Hăng say”, cơ thể như được đúc ra từ thép, trải qua một đêm điên cuồng như vậy, không những không có nửa điểm dấu hiệu tinh tấn nhân vong, trái lại khắp toàn thân từ trên xuống dưới tinh thần thoải mái, sức sống mười phần, cả khuôn mặt cương nghị kia như đang phát sáng.

Thiên lý ở đâu a a?

Lần sau nàng lại muốn “Ra tay cứu giúp” hắn, nhất định sẽ nhớ kỹ bài học kinh nghiệm đầm máu này!

“Hi Nhi, Gia sẽ phụ trách.” Trước giờ tiến cung, Phạm Lôi Đình giúp nàng lau người sạch sẽ thay quần áo xong xuôi, bàn tay to trù mền khẽ vuốt đầu nàng.

“Không cần không cần, ngài bận việc ngài bận việc.” Khuôn mặt nàng then thùng ửng hồng, dứt khoát giấu mặt vào trong chăn bằng gấm... Ô ô, không còn mặt mũi nào gặp người rồi!

Lông mày Phạm Lôi Đình nhíu chặt lại, trong nháy mắt sắc mặt đen sì: “Gia há lại là loại người bội tình bạc nghĩa kia? Quen biết đến nay, chẳng nhẽ ta không đáng để nàng tin tưởng?”

“Lại nữa rồi, lại nữa rồi.” Khuôn mặt trốn dưới chăn nóng bừng, Hỉ Thước chỉ muốn mau mau đuổi hắn đi, ngữ khí dịu xuống.

“Hi Nhi!” Giọng hắn trầm thấp bên trong đã mang ba phần lửa giận.

“A, mệt mỏi quá nha... Có chuyện gì chờ tỉnh ngủ nói không tốt sao? Thật sự mệt chết...” Dưới tấm chăn bằng gấm vang lên âm thanh mơ hồ.

Lồng ngực Phạm Lôi Đình phập phồng dữ dội, vừa cảm thấy tức giận lại vừa cảm thấy bất đắc dĩ, yên lặng nhìn chăm chăm vào người đang quấn chặt chăn, một hồi lâu sau, chỉ thở dài một hơi: “Gia tiến cung trước, nàng cẩn thận nghỉ ngơi, tối về chúng ta lại bàn.”

Người kia vẫn không nhúc nhích, quyết tâm không nói thêm gì nữa.

“Cảm tạ nàng.” Đáy mắt hắn hiện lên vẻ ôn nhu, thấp giọng nói, “Không phải nàng, đêm qua, Gia sẽ không cho phép chính mình tiếp tục sống.”

Nếu trúng kế của Vương Gia, nắm được việc chung thân của mình, phá hủy đại cục của Hoàng Thượng, lấy tính tình của hắn, ắt sẽ lấy cái chết tạ hoàng ân.

Người trong chăn hơi chấn động.

Hắn lặng lẽ quay đầu sải bước đi ra ngoài.

Mãi đến khi không nghe thấy tiếng động nào nữa, Hỉ Thước mới chần chờ chui ra khỏi chăn, khuôn mặt đỏ ửng tràn đầy vẻ may mắn.

May mà đêm qua hắn tìm đến nàng, thực sự cảm tạ trời đất.

“Lôi Đình đại nhân, chỉ cần là chuyện của ngài, cái gì Hi Nhi cũng nguyện ý làm.”

13. Chương 13

Trên điện Kim Loan, một thân Long bào ngồi trên ghế rồng nhìn xuống, người đứng từ xa ngược nhìn lên, cũng hoàn toàn không thấy rõ được long nhan đế vương hỉ nộ ra sao.

Bầu không khí trên điện hôm nay vô cùng ngưng trọng, văn võ bá quan mồ hôi đầm đìa, kinh hoàng đến mức không dám thở mạnh một tiếng.

Xảy ra việc lớn, vừa mới vào triều sớm, thấy Lễ thân vương quyền cao chức trọng nổi giận dửng dưng đi vào, trực tiếp cáo trạng với Hoàng thượng, nói là đêm qua mời quan chức đến dự tiệc, Tổng giáo đầu cấm vệ quân Phạm đại nhân say rượu làm chuyện thất đức, bôi nhọ Phúc Dung quận chúa.

“Hoàng thượng, bản vương tốt xấu gì cũng thuộc dòng họ Hoàng thất, lại là thân đường thúc của người, không lường trước được Phạm Lôi Đình này thật quá to gan, nếu có tình ý với quận chúa, cũng nên thỉnh Hoàng thượng chỉ hôn, tam môi lục sính* chính chính thức thức hướng bản vương cầu hôn, vạn vạn lần không nghĩ tới... Hừ!” Lễ thân vương tức giận đến đỏ mặt tía tai, giậm chân mãi.

(*) Tam môi lục sính: còn gọi là ‘tam thư lục lễ’ là những nghi thức bắt buộc phải có trong tục cưới gả truyền thống Trung Quốc.

Tam thư: là ba loại văn bản sẽ được hai bên trao đổi theo những thời điểm nhất định. (thời nay thì chỉ còn mỗi một loại là ‘giấy đăng ký kết hôn’ thôi)

Sính thư: trao đổi khi đính hôn.

Lễ thư: trao đổi sau khi đính hôn.

Nghênh thư: nhà trai trao cho nhà gái khi rước dâu.

Lục lễ: sáu bước tiến hành hôn lễ.

Nạp lễ: nhà trai chuẩn bị lễ vật, cầy người mới đến đặt vấn đề với nhà gái.

Vấn danh: nhà trai viết tên họ, ngày tháng năm sinh của người nam lên thiệp hồng, nhờ người mới đưa đến nhà gái, nếu nhà gái ưng thuận kết thân, cũng sẽ ghi tên tuổi, ngày tháng năm sinh của người nữ lên thiệp hồng, sau đó gửi cho thầy tướng số để tính bát tự cho đôi trẻ.

Nạp cát: sau khi đã có kết quả hòa hợp hay xung khắc về bát tự của hai bên nam nữ, sẽ có bàn luận sơ bộ về hôn sự.

Nạp trướng: đính hôn.

Thỉnh kỳ: chọn ngày tốt làm đám cưới.

Nghênh thân: đúng ngày lành tháng tốt, tân lang đến nhà tân nương chính thức rước về nhà mình.

“Nhưng hẳn cứ ”Bội tình bạc nghĩa” như thế, đi thẳng một mạch, cho bản vương là người chết sao? Hẳn đặt Hoàng thất cùng uy nghi của Thánh thượng ở nơi nào? Đến cùng trong mắt còn có triều đình vương pháp hay không?”

Quần thần sợ đến mức không dám cử động, chỉ sợ tai họa của vụ bê bối trong hoàng tộc này kéo tới người mình.

Một bên là Vương Gia đương triều quyền quý, một bên là trọng thần tâm phúc của thiên tử, bất luận bên nào họ cũng không nên đụng vào!

Đặc biệt Phạm Lôi Đình ngày trước đập nát phủ tướng quân, đánh ngã Mộc tướng quân, Hoàng thượng cũng chỉ hơi hột nói một câu “Phạt ba tháng lương bổng” liền xong chuyện, phần thánh quyền vinh sủng này thiên hạ đều có thể nhìn ra, sợ cũng không có người thứ hai được như vậy.

Lễ thân vương cáo trạng xong, trên điện hoàn toàn yên tĩnh... Yên tĩnh...

Một lúc lâu sau, cuối cùng cũng coi như nghe thấy giọng điệu của Hoàng thượng chậm rãi, lại mang vẻ tức giận hừ một tiếng: “Phạm Lôi Đình này, lá gan thật lớn.”

Đáy mắt Lễ thân vương lóe lên tia vui sướng hài lòng, nhưng trên mặt vẫn làm bộ căm giận bất bình nói: “Hoàng thượng anh minh. Có điều dù sao Phạm Tổng giáo đầu cũng là thần tử mà Hoàng thượng coi trọng, xưa nay lại tận trung giữ vững cương vị công lớn hơn tội, năm ngoái còn cứu bản vương và quận chúa khỏi

tay thích khách... Thôi thôi, bản vương cũng không phải người không hiểu đạo lý, đơn giản nhất là tác thành cho hần cùng tiểu nữ nhi thành một đôi.”

Tự nhiên cảnh tượng sét đánh chớp giạt ầm ầm bị thay đổi một cách đột ngột, trong nháy mắt trên đầu xuân ý tản mát dạt dào, biểu hiện trên mặt của bách quan còn chưa kịp biến đổi, vẻ mặt mỗi người trở nên túng quẫn dờ khóc dờ cười.

Cho nên bây giờ chuyện là như thế nào?

Hoàng đế im lặng hồi lâu, mở miệng nói: “Người đến, tuyên Phạm Lô Đình vào điện!”

“Hoàng thượng có chỉ, tuyên Tổng giáo đầu cấm vệ quân Phạm Lô Đình tẩn kiến –”

Ở cửa điện, một bóng người cao lớn vĩ đại giẫm lên ánh sáng vàng rực đi vào, tất cả quan viên đều nín thở trầm ngâm, kinh ngạc nhìn Phạm Lô Đình như Chiến Thần vững bước vào điện Kim Loan.

“Thần Phạm Lô Đình khấu kiến Ngô Hoàng vạn tuế.” Hần quỳ một chân xuống, ôm quyền cao giọng. “Ái khanh a ái khanh, người thật làm cho trẫm thất vọng a!” Giọng nói không nóng không lạnh của Hoàng thượng vang lên, trong nháy mắt tất cả mọi người rùng mình.

Nghe giọng điệu này, Hoàng thượng tức giận, tức giận rồi...

Sắc mặt Phạm Lô Đình hơi thay đổi, lập tức bình tĩnh nói: “Hoàng thượng thánh minh, thần tự hỏi với lòng mình chưa bao giờ làm ra chuyện gì có lỗi với thánh ân, xin Hoàng thượng minh xét.”

“Hoàng thúc đến cáo trạng với trẫm, nói hôm qua người uống hai chén rượu, vậy mà gan to bằng trời sỉ nhục Phúc Dung quận chúa.” Ánh mắt Hoàng thượng lạnh lẽo. “Người nên bị tội gì?”

Hần bắt đầu lo lắng, liếc sang Lễ thân vương đang dương dương tự đắc nhìn mình, vô cùng tức giận, âm thanh căng thẳng như dây cung.

“Hồi Hoàng thượng, thần không có.”

“Không có? Lễ nào Hoàng thúc của Trẫm vu oan cho người sao? Hoàng thúc của Trẫm sẽ không tiếc hòn ngọc quý trên tay mình đến nói xấu người, bức hôn người hay sao?” Giọng điệu của Hoàng thượng càng ngày càng nghiêm khắc âm u.

Phạm Lô Đình còn chưa nói gì, quan lại khác đã sớm liếc mắt nhìn hần, ra hiệu hần mau mau xin lỗi tạ ân, đồng ý lấy Phúc Dung quận chúa về làm vợ.

Dù sao chuyện cũng đến nước này, coi như hần nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Mà vào giờ phút này ở bên trong Vạn năm Hồng nương lâu –

Hỉ Thước còn đang trong trạng thái giả chết nằm lỳ ở trên giường, toàn thân đau nhức đến không thể tả, tim đập tùm la tùm lum, trong đầu như một mớ bòng bong.

“Bây giờ phải làm sao a?” Nàng che mặt, kêu rên thảm thiết: “Hôm qua giao phối như vậy, nếu như Ngọc Hoàng đại nhân biết được, trong cơn tức giận lão nhân gia có dứt khoát để ta hôn bay phách lạc hay không? Nhưng người ta còn chưa muốn chết, người ta còn chưa hoàn thành nhiệm vụ, người ta còn muốn trở về thiên đình gặp Chúc Nữ công chúa, người ta, người ta...Ồ ô ô, làm sao bây giờ làm sao bây giờ?”

Lý trí trở về, tất cả những chuyện từ tối hôm qua đến sáng hôm nay chưa nghĩ tới, trong phút chốc nhô ra giống như chồi non nảy mầm sau cơn mưa xuân.

Đến tháng sau, chính là Thất Tịch, trước mắt nàng còn thiếu mười đôi vợ chồng cần kết duyên – lại không thể thừa nước đục thả câu đem mình thành một cặp với Lô Đình – trăm mối ngổ ngang, nghĩ tới nghĩ lui, dường như nàng chỉ còn một con đường chết.

Còn có chuyện hôn sự của Lô Đình đại nhân... Không phải hần yêu thích nam nhân sao? Tối hôm qua thất thân cho nàng, nhất thời “Xấu hổ” nên muốn chịu trách nhiệm với nàng, nhưng nàng làm sao có thể để hần phụ trách? Hần có thể chịu cái gì chứ? Nhưng sắp đến Thất Tịch, nếu không trở về Thiên Đình thì sẽ bị hôn bay phách lạc, nàng – nàng căn bản không thể đáp ứng với hần cái gì nha!

Không biết sao, nghĩ đến chuyện này, tim nàng giống như có ai bóp lấy vậy, đau đến mức nàng gần như không thở nổi.

“Lôi Đình đại nhân...” Không hiểu vì sao hốc mắt của nàng lại nóng lên, sau một khắc nước mắt cứ thi nhau lăn xuống.

Nghĩ đến việc phải rời khỏi hắn, sau này sẽ không được gặp lại hắn nữa, tại sao lòng nàng đau rất như có vụn mũi tên đâm vào? Lẽ nào...

Nàng thích Lôi Đình đại nhân?

Khuôn mặt tròn nhỏ của Hỉ Thước bỗng ửng hồng, sau lại trở nên trắng bệch.

“Không, làm sao ta có thể thích hắn đây? Chúng ta hai người tiên - phạm xa cách, nhất định không có kết quả...” Giọng nàng run rẩy vỡ vụn bên trong hàm chứa cả sự thống khổ lẫn sợ hãi “Ông trời!”

Nàng lại đi vào vết xe đổ của Chức Nữ công chúa, yêu người phạm?!

Nhưng, nhưng không giống nhau... Vẫn là không giống nhau... Chức Nữ công chúa là tâm can bảo bối của Ngọc Đế, lại có Vương Mẫu nương nương bảo vệ, hơn nữa Thái thượng lão quân cũng từng nói với nàng, Chức Nữ công chúa và Phò Mã chính là mối nhân duyên phu thê thất thế (7 kiếp liên tiếp yêu nhau), trải qua bao nhiêu thử thách trắc trở khó khăn, cuối cùng vẫn có thể ở bên nhau.

“Nhưng ta cùng Lôi Đình đại nhân không có duyên phận phu thê thất thế, dù thế nào chúng ta cũng không thể đến với nhau...” Lòng nàng đau như cắt, “Huống chi hắn không thích nữ nhân, không phải ta...”

“Hỉ cô nương –” Sắc mặt Hàn Bình sững sờ lo lắng: “Hỉ cô nương, người, người làm sao vậy?”

“Mất bị đau!” Lúc này Hỉ Thước mới kinh ngạc phát hiện trong phòng có nhiều hơn một người, hốt hoảng lau nước mắt, gương mặt đỏ ngầu giận dữ nhìn hắn: “Cửa lớn nhà ta chỉ bày cho đẹp hay sao? Làm gì mà mỗi một người đều nhảy vào sân tiến đến phòng ta? Gian nhà ta mở ra để tham quan sao? Tốt xấu gì ta cũng là cô nương gia, phiền các người tôn trọng một tí có được hay không?”

Hàn Bình bị mắng cầu huyết đầy đầu, xấu hổ cúi đầu xuống, cuối cùng lo lắng vẫn chiến thắng tất cả. “Hỉ cô nương, tự tiện xông vào khuê phòng của người là Hàn Bình sai, sau này người muốn đánh muốn phạt hay muốn khoét mắt ta đều được, nhưng trước tiên xin người hãy đi cứu thủ lĩnh –”

Nàng biến sắc: “Hắn làm sao –”

“Lễ thân vương gia hăm dọa, nói thủ lĩnh đêm qua say rượu nổi lên sắc tâm, làm bản Phúc Dung quận chúa khiến Hoàng thượng giận tím mặt –” Hàn Bình còn chưa nói xong, cánh tay bị thân thể nhỏ nhắn kéo đi.

“Mang ta tiến cung! Ta muốn tiến cung!”

Hàn Bình dựa vào thân phận phó thống lĩnh cấm vệ quân cùng yêu bài, mang theo Hỉ Thước một đường tiến cung, cuối cùng cũng chạy tới bên ngoài cửa lớn của điện Kim Loan, Thiết Tập đang sốt ruột đứng chờ ở đó, phát tay với các cấm vệ quân đóng giữ ở cửa điện, lệnh bọn họ không được ngăn cản.

“Bẩm Hoàng Thượng, nhân chứng của Phạm đại nhân đến!” Thiết Tập cùng Hàn Bình trăm miệng một lời hô to.

Hỉ Thước vốn định trực tiếp tiến vào cứu người nhưng bị hai người kia ra hiệu ngăn lại, mới miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, ôm bụng thở hồng hộc, vô cùng lo lắng, chờ Hoàng đế tuyên vào.

“Hoàng thượng có chỉ, tuyên nhân chứng vào điện.” Rốt cục, công công bên trong cũng lớn tiếng truyền chỉ.

Hỉ Thước không để ý toàn thân mình đầy mồ hôi, quần áo xộc xệch, nhanh chân bước vào điện Kim Loan.

Cảnh tượng hơi giống với trước kia, làm tinh thần nàng bỗng chốc hoảng hốt, dường như mình lại trở về trên chín tầng mây, chuẩn bị tiếp kiến Ngọc đế đại nhân, chờ tuyên án.

Khí thế của Hỉ Thước lúc này chạy tới không còn một bóng, lòng bàn tay chảy mồ hôi lạnh, tim đập càng lúc càng nhanh, càng ngày càng kinh sợ, mãi đến khi ánh mắt hoảng loạn khiếp sợ như chú chim nhỏ của nàng chạm vào ánh nhìn chăm chú nóng rực của Phạm Lôi Đình.

Ánh mắt của hắn, trong suốt ôn nhu lại vững vàng như núi Thái Sơn, mang lại cho nàng sức mạnh.

Lòng Hỉ Thước đang hoảng sợ trở nên bình tĩnh, nàng chỉ nhìn hắn, trong mắt cũng chỉ có hắn, chân bước thẳng về phía hắn.

Lôi Đình đại nhân, ta đến rồi, ta đến cứu ngài, hôm nay ngài sống ta sống, ngài chết, ta chết cùng ngài.

Phạm Lôi Đình nín lặng đón nhận ánh mắt biểu lộ thiên ngôn vạn ngữ của nàng, bàn tay to vô thức đưa về phía nàng, nắm lấy bàn tay mềm mại kia, tất cả sự tức giận trong lòng vào lúc này cũng trở nên mềm nhũn ra. Hỉ nhi của Gia, đến rồi.

Hoàng đế ngồi ở trên nhìn thấy tất cả, sắc mặt cao thâm khó lường, không nhìn ra cảm xúc gì, chỉ có đôi mắt phượng sáng lấp lánh, đăm chiêu.

“Hoàng thượng vạn tuế, dân nữ là bà mối Hỉ Thước ở Vạn năm hồng nương lâu, tối hôm qua sự trong sạch của Lôi Đình đại nhân bị hủy trên tay dân nữ, không liên quan đến người bên ngoài!” Hỉ Thước vừa mở miệng, tất cả quan lại đều ngã ngửa.

“Khụ!” Phạm Lôi Đình bị sặc.

Lễ thân vương vừa kinh hãi vừa tức giận chỉ vào mũi nàng, cứ nói “ngươi ngươi ngươi” cả nửa ngày.

Chỉ có Hoàng đế tọa ở bên trên, thật không hổ là thiên tử, thân Chân Long, nghe vậy vẫn có thể ngồi vững vàng, khí thế như cũ.

“Hừm, ngươi nói như vậy, có bằng chứng không?” Hoàng Thượng ung dung hỏi.

“Bằng chứng...” Vừa nghĩ đến tối hôm qua điên long đảo phượng, nếu thật sự muốn giải thích rõ ràng, dù da mặt nàng có dày như tường thành, cũng không nhịn được xấu hổ ấp a ấp úng.

“Thật sự phải nói sao? Chuyện riêng tư như thế, cũng không thể, cũng không thể trực tiếp nói trước mặt nhiều người được. Dân nữ sẽ xấu hổ, hơn nữa sau này dân nữ còn muốn làm người bình thường nhé!”

Nói trước mấy câu như vậy, muốn như nào nữa?

Sắc mặt của nhóm quan viên hết xanh lại đỏ, không biết nên khóc hay cười, nhưng không ai dám nói thêm một lời.

Nhìn Tổng giáo đầu cầm chặt tay vị cô nương này, khuôn mặt lạnh lẽo cứng rắn từ xưa đến nay tất cả đều trở nên nhu hòa, người mù cũng nhìn ra được Phạm đại nhân vô cùng quan tâm đến nàng, há cho phép người ngoài lăm miệng nhiều chuyện.

“Yêu nữ lớn mật đến từ chỗ nào, chẳng biết xấu hổ, còn dám nói lời bẩn thỉu ngay trước mặt Hoàng thượng, ăn nói bừa bãi!” Lễ thân vương thấy tình thế không ổn, nổi giận ùng ùng nói: “Người đến, kéo yêu nữ này xuống chém cho bản vương—”

“Ai dám?!” Rốt cục Phạm Lôi Đình cũng tức giận, rống to một tiếng,.

Tiếng gầm dữ dội này tựa như tiếng hổ gầm, điện Kim Loan chấn động đến mức vang lên những tiếng ong ong, mấy vị quan văn có tuổi chống đỡ không nổi, bị dọa hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ.

Lễ thân vương nuốt nước miếng một cái, tim đập rất nhanh, “Ngươi ngươi ngươi – lớn mật!”

“Lớn mật chính là Vương Gia, không phải hạ quan,” Bàn tay hắn siết chặt bàn tay nhỏ nhắn của Hỉ Thước, mắt hồ lô lên sát khí: “Đây là điện Kim Loan của Hoàng thượng, chúng ta là thần tử của Hoàng thượng, thiên hạ này là thiên hạ của Hoàng thượng, muốn đánh muốn giết muốn phạt, chỉ có Ngô Hoàng vạn tuế có quyền lực này, sợ rằng không cho phép Vương Gia làm chủ.”

Lời nói hắn ác liệt như lưỡi kiếm, mỗi câu mỗi chữ đều đâm trúng tâm tư giấu kín của Lễ thân vương.

Sắc mặt Lễ thân vương trắng bệch, lập tức thẹn quá hóa giận đen mặt lại, hỏa khí càng tăng lên: “Ngươi – được Phạm Lôi Đình người, dựa vào tấm lòng trọng người tài của bản vương, dù ngươi to gan lớn mật làm bản vương nữ, nhưng vẫn bảo vệ ngươi, muốn gả ái nữ của bản vương cho ngươi, vạn lần không nghĩ tới ngươi lại lấy oán báo ân, nói xấu bản vương —”

“Hắn không có làm bản Vương nữ!” Một giọng nói tràn ngập tức giận lạnh lạnh nung nịu cắt đứt Lễ thân vương.

“Người là cái thá gì? Dám to gan chống đối bản vương Gia?” Lễ thân vương nổi trận lôi đình: “Phản phản!”

“Là người cái tên Vương Gia già rồi mà không đứng đắn, không những không biết bảo vệ thân tử của Hoàng thượng, thậm chí tà tâm chưa hết sắc tâm lại nổi lên, lại ngang nhiên bỏ xuân dược trong rượu Lôi Đình đại nhân, muốn thừa lúc hắn vô lực ăn hắn –” Hỉ Thuộc cũng tức giận chết, tay chống nạnh nói: “Ta nói Vương Gia, ở trong dân gian không ít lần dân nữ trông thấy lão thổ, vẫn chưa thấy ‘Thổ’ quang minh chính đại giống như người, cây ngay không sợ chết đứng, hôm nay dân nữ cuối cùng cũng được mở mang hiểu biết!”

14. Chương 14

“Người – người –” Lễ thân vương tức đến mức suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Văn võ bá quan há hốc mồm đứng nhìn, có người còn liều mạng cúi đầu nhin cười.

Lão thổ? Không ngờ vương gia oai phong lẫm liệt lại đoạn tụ chi phích, thật bất ngờ nha.

Hoàng thượng chống tay trên mép ghế, bả vai run rẩy khả nghi.

Phạm Lôi Đình vừa bực mình vừa buồn cười, ánh mắt triu mến nhìn nàng: “Hi Nhi, dù sao Vương Gia cũng là quý nhân, nàng thẳng thắn như thế, còn gì là mặt mũi của Vương Gia? Còn không mau nhận lỗi với Vương Gia.”

Lời nói của hắn giống như âu yếm trách cứ tiểu cô nương, nhưng trên thực tế rõ ràng khẳng định ‘Sự thực’ chuyện Vương Gia là lão thổ.

Lễ thân vương suýt nữa ngã ngửa ra đằng sau, “Các người... các người dám bôi nhọ bản vương như vậy, hôm nay nhất định bản vương phải lột da tróc thịt bọn người –”

“Lôi Đình đại nhân, Vương Gia như vậy có được tính là then quá hóa giận, giết người diệt khẩu hay không?” Hỉ Thuộc ngửa đầu nhìn hắn, trông có vẻ sợ sệt.

“Đừng sợ, Vương Gia chỉ nói đùa với nàng thôi.” Phạm Lôi Đình ôn nhu trả lời.

“Là như vậy nha.” Nàng thở dài một hơi, lập tức mặt mày hớn hở vỗ vỗ ngực, “Thì ra là như vậy, vậy ta yên tâm rồi.”

Nhìn bọn họ người tung kẻ hứng, Lễ thân vương tức giận suýt chút nữa ngất đi, quả thực mở mang tầm mắt của mọi người.

“Hoàng thượng!” Trên mặt Lễ thân vương lộ ra sát khí, lớn tiếng hô: “Nếu Hoàng Thượng không cho bản vương một lời công đạo, bất chấp vương pháp chống gây giết chết hai tặc tử này, cho dù bản vương nhin được, hai mươi vạn binh mã theo bản vương nhiều năm sợ rằng cũng không nhin được!”

Lần này công khai không để ý đến mặt mũi, hiện rõ ra ý đồ muốn dùng đao kiếm.

Ánh mắt Phạm Lôi Đình lạnh lẽo.

Hỉ Thuộc cả kinh, vạn phần hối hận vì bản thân mình nhất thời khoa trương, miệng thối gây ra họa lớn ngập trời?!

Vạn nhất làm cho Vương Gia dấy binh tạo phản, khiến trăm họ lầm than, Hỉ Thuộc nàng đáng chết muôn lần...

Cảm thấy tiểu nữ nhân bên cạnh run rẩy, Phạm Lôi Đình đau lòng không thôi, không để ý đến ánh mắt của mọi người, vòng tay ôm lấy bả vai nàng.

“Yên tâm, có Gia ở đây.”

Nàng ngược nhìn hần, vành mắt hơi đỏ, ngập ngừng nói: “Xin lỗi, là tại ta...”

“Việc này không liên quan đến nàng.” Sự kiên định nhu tình tràn ngập trong mắt hần.

“Nhưng là—”

“Hoàng thượng, bản vương còn đang chờ câu trả lời của ngài đây!” Lễ thân vương tùy tiện nở nụ cười.

“Hừm, thực sự điều này là một vấn đề.” Thanh Hoàng vuốt nhẹ cằm, mặt lộ vẻ suy nghĩ sâu sắc.

“Hoàng thượng anh minh.” Một lần nữa Lễ thân vương nắm giữ đại cục, khuôn mặt đỏ ngầu giận dữ lóe lên tia đắc ý, “Bản vương chỉ muốn giữ mặt mũi, tin rằng Hoàng thượng vì sự yên ổn của thiên hạ, cũng sẽ cho bản vương mặt mũi. Bản vương cả gan nói một câu, hiện nay thế cục vẫn duy trì tốt như trước, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, Hoàng thượng, ngài nói có đúng không?”

“Cái này cũng đúng, hai mươi vạn quân mã, rất phiền toái đây!” Đột nhiên Thanh Hoàng nhắc chân lên.

Đầu tiên Hỉ Thước mê mẩn nhìn thiên tử trên cao, luôn cảm thấy người này quen quen, cách nói chuyện này, cơn giận này... Khi nàng vừa thấy bộ dạng cà lơ phất phơ kia của Hoàng thượng, đầu óc chấn động vù vù, mạnh mẽ hít vào một hơi.

Lại là hần?! Yêu dã Cửu vĩ hồ ngàn năm kia – không không không, là mỹ nam tử yêu diễm, hần hần hần... Vậy mà là đương kim thiên tử vạn tuế gia?

Bởi vì quá mức khiếp sợ, cằm Hỉ Thước suýt nữa rơi xuống.

Phạm Lôi Đình cảm giác được tình trạng nàng khác thường, chưa kịp hỏi gì, liền nghe Hoàng thượng gọi tên hần.

“Ái khanh a, không bằng người nói cho Vương Gia một chút, hai mươi vạn quân mã này tính toán sao nhỉ?”

“Vâng!” Hần lấy lại bình tĩnh, ánh mắt sáng ngời chăm chú nhìn Lễ thân vương, “Mộc tướng quân có lệnh bài Hổ phù nắm giữ năm vạn quân, đại công tử tướng phủ cũng nắm năm vạn, mặt khác mười vạn quân mã này nằm trong tay Vương Gia. Có điều Hổ Phù của Mộc tướng quân, ngày trước thần đã nhân cơ hội vào bên trong tướng phủ thu hồi nộp lên cho Hoàng thượng, năm vạn quân mã cùng 170 tên phó tướng của đại công tử tướng phủ, đã dâng lên huyết thư thề sống chết tận hiến với Hoàng thượng, bây giờ năm vạn tinh binh này do Phó thống lĩnh cấm vệ quân Thiết Tập toàn quyền tiếp quản.”

“Hừm, không sai, tinh như Thái Sơn, động như Lôi Đình, quả nhiên ái khanh của trẫm không phụ với danh tiếng đó, thật đáng khen!” Hoàng thượng gật đầu cười tủm tỉm, “Những năm gần đây Hoàng thúc công khai lôi kéo Phạm ái khanh của trẫm về phía người, thậm chí không tiếc sử dụng nữ nhi ruột thịt thuần khiết, chà chà, ngài, quả nhiên ánh mắt rất tốt a.”

Quần thần khiếp sợ không thôi, hai mặt nhìn nhau, nhưng cũng khó nén được vẻ khâm phục kính nể.

Trong nháy mắt, đã tước mất nửa số binh mã dưới tay Lễ thân vương, còn lại mười vạn, nếu thật sự muốn gây sự, sợ rằng cũng là tự tìm đường chết.

Thoáng chốc sắc mặt Lễ thân vương trắng bệch, cơ thể lay động hai lần, cũng không kịp nén được phun ra một ngụm máu lớn.

Sắc mặt Hoàng thượng giống như vô cùng lo lắng, “Ai nha! Thân thể Hoàng thúc của trẫm không thoải mái, người đâu, đến đưa hoàng thúc hồi phủ, ‘Chăm sóc’ cho tốt.”

“Thần tuân chỉ.” Ánh mắt Phạm Lôi Đình quét qua, Hàn Bình cùng Thiết Tập tiến vào điện tự mình khiêng người ra, còn tiện tay điểm huyết Lễ thân vương, để Vương Gia “Một đường ngủ ngon”.

Lợi hại, thật lợi hại... Cả người Hỉ Thước hoàn toàn sững sờ.

Trong lúc hoảng hoảng hốt hốt, nhìn nam nhân bên cạnh trước sau vẫn bình tĩnh thong dong, trong đầu nàng có một suy nghĩ –

Hóa ra hần đập phá phủ tướng quân, đánh Mộc tướng quân, không đơn thuần chỉ vì giúp nàng hả giận?

Trên điện Kim Loan yên lặng như tờ, ngay cả một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Không ai mở miệng nói chuyện, tất cả đang chờ Hoàng thượng lên tiếng, Phạm Lôi Đình vẫn trầm tĩnh, cũng không hiểu vì sao, nhưng lòng bàn tay phải của hắn cảm giác được bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo dị thường, hắn khó nén lo lắng cúi đầu nhìn nàng một chút.

Sắc mặt Hỉ Thước trắng bệch, thần sắc bình tĩnh, nhưng bên trong là sóng lớn mãnh liệt, đầu óc hỗn loạn như muôn ngựa rong ruổi, trước sau nghĩ ngợi không thôi.

Nàng đang hồi tưởng, đang sợ hãi... Ngoài ra, chuyện gì là sự thật, chuyện gì là giả?

Có phải việc hôn sự của hắn cũng là giả, hắn gây khó khăn đủ đường cũng là giả, thậm chí hắn ôn nhu che chở yêu thương nuông chiều nàng... Hết thấy đều là giả?

Ngay cả đêm qua... Đêm qua...

Nàng không thể thở nổi, tim thất lại lạnh toát.

Kẻ ngu ngốc, Hỉ Thước, từ đầu đến cuối người chính là đại ngốc tử, coi như đây chỉ là một ván cờ, một vở tuồng, thì có sao? Không ai thiếu nợ người cái gì, nói cho cùng, người không thể thiên trường địa cửu với hắn, cần gì phải quan tâm hắn chân tâm hay giả dối?

...Không quan trọng, tất cả đều không quan trọng.

Trong lòng nàng lo lắng đủ điều, tuy chỉ trong chốc lát, trăm nghìn ý nghĩ thoáng qua.

Mặc kệ đau khổ thế nào, khổ sở ra sao, đây là số mệnh, nàng hạ phàm vượt qua bảy kiếp người.

Bởi vì, nàng là thủ phạm, nàng thiếu nợ tất cả mọi người... Nàng nhận.

“Hỉ Nhi?” Ngữ khí Phạm Lôi Đình hoang mang xen lẫn một tia hoảng sợ vô danh.

Rõ ràng nàng ở ngay bên cạnh mình, tại sao lại giống như cách hắn rất xa?

Hỉ Thước không hề trả lời, tất cả khí lực đều đang cố gắng đè nén cảm giác thống khổ kia, gương mặt tròn miến cưỡng nhìn hắn cười, nụ cười kia so với khóc còn khó coi hơn.

Sắc mặt hắn nhất thời thay đổi: “Làm sao? Đau ở chỗ nào?”

Tâm... Rất đau.

Nàng lắc lắc đầu, tay nhỏ muốn thoát khỏi cái nắm tay của hắn, lại bị hắn nắm thật chặt.

“Hỉ Nhi -”

Nhưng vào lúc này, rốt cục Hoàng thượng cũng mở miệng: “Ân khụ, nếu vị Hỉ Thước cô nương này đã cùng ái khanh của trẫm gạo nấu thành cơm, tuy trẫm luyện tiếu, nhưng vẫn giúp hai người hoàn thành ước vọng.” Hắn thở dài như thật, lập tức cười hi hi nói: “Ái khanh.”

“Có thần!” Phạm Lôi Đình đè nén sự hoảng loạn trong lòng, hít sâu một hơi nghiêm nghị đáp.

“Hôm nay trẫm vì người làm chủ ban hôn, cho phép người cùng Hỉ Thước cô nương cùng nhau đơm hoa kết trái, ngày đại hôn sẽ vào thất tịch tháng sau, thất tịch chính là đêm tình nhân, mong muốn hai người các người giai ngẫu thiên thành (trời sinh một đôi), bạch thủ giai lão (Chung sống hòa hợp trọn đời bên nhau).” Hoàng thượng dừng lại một chút, tự cảm thấy vô cùng hài lòng mà than thở: “Trẫm quan tâm đến bề tôi như vậy, thật không hổ là minh quân đương thời nhé!”

Nhóm quan lại thấy đến phiên bọn họ nói chuyện, hiểu ngầm hành lễ quỳ lạy: “Ngô Hoàng chính là thánh minh nhân tâm thiên tử, vạn tuế vạn tuế vạn tuế...”

Phạm Lôi Đình khó nhịn được sự vui sướng trong lòng, ôm lấy bả vai nhỏ của Hỉ Thước cúi người muốn tạ lễ: “Tạ Hoàng thượng tứ hôn -”

“Dân nữ không muốn!” Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, ngay cả Hoàng thượng cùng Phạm Lôi Đình cũng không ngoại lệ, đều cảm thấy ngạc nhiên trừng mắt nhìn nàng.

“Cái gì?” Hoàng thượng thốt lên hỏi.

Phạm Lô Đình không nói một câu, nhưng vẫn chăm chú nhìn nàng, ánh mắt kinh ngạc khó tin xem lần bị phần nóng rực.

“Dân nữ Hỉ Thước, không muốn trèo cao Phạm Lô Đình đại nhân.” Nàng mở miệng nói rõ ràng từng chữ một.

Bầu không khí trong điện rét căm căm, giống như có một lớp băng lạnh lẽo niêm phong hơi thở của mỗi người, tất cả ánh mắt đều dồn về phía phát ra hơi lạnh kia –

Phạm Lô Đình.

Dường như rất lâu, rất lâu...

“Hỉ Nhi, ngươi giận Gia sao?” Hấn khẽ mở miệng, thanh âm trầm thấp.

Hỉ Thước cứng đờ, lập tức từng chút từng chút một rút tay về: “Đại nhân, ngài hiểu lầm, từ đầu đến cuối, Hỉ Thước chỉ là bà mối của ngài, phụ trách làm mai cho ngài. Như vậy mà thôi.”

“Như vậy mà thôi... Được lắm, như vậy mà thôi.”

Hấn bình tĩnh nhìn nàng hồi lâu, dường như muốn tìm ra bất kỳ tia cảm xúc nào trên mặt nàng, nhưng nàng lạnh nhạt nhìn lại, trong mắt không có ý cười, không có kích động, không có gì cả.

Hấn ép mình nuốt xuống vị chua xót trong miệng hỏi: “Như vậy, đêm qua là gì?”

“Đêm qua, chẳng qua là nghĩa khí.”

“Hỉ Nhi, chớ coi Gia là kẻ ngốc!” Tất cả sự kiềm chế của hấn gần như sụp đổ, khàn giọng gầm nhẹ lên. Nàng nhìn sâu vào hấn, dường như muốn đem về mặt của hấn, tất cả, toàn bộ khắc sâu vào trong lòng.

Sự triển miên đêm qua, như đóa hoa nở rộ, nhưng sáng nay, mưa gió vừa đến, mới biết tất cả chỉ như giấc mộng.

“Lôi Đình đại nhân, xưa nay chúng ta không đi chung cùng một đường, trước đây không phải, say này vĩnh viễn cũng không phải. Ta không đồng ý, bởi vì ta không thể gả cho người được.” Hỉ Thước chậm rãi đứng dậy, hướng về Hoàng thượng trên Kim Loan điện nở nụ cười ngọt ngào: “Hoàng thượng, ngài yên tâm, hấn là người của ngài, mãi mãi cũng là của ngài.”

Thanh Hoàng cứng họng, hoàn toàn không nói nên lời, chờ hấn phục hồi tinh thần muốn nói điều gì đó, thì Hỉ Thước đã cung kính hạ thấp người cúi chào, thân thể nhỏ nhắn cứ thế nghênh ngang rời đi.

Phạm Lô Đình vẫn cứng ngắc như cũ, không nhúc nhích, thân hình cao to kiên cường này khiến cho người ta cảm thấy cô độc bị thương không nói ra được.

Thế giới của hấn, sụp đổ ngay trước mắt...

Quán trà vẫn huyền ảo tiếng người, người hầu trà kể chuyện xin nghỉ đã trở lại, lần thứ hai từ bên trong phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người.

Trong một gian phòng trang nhã trên lầu, Hỉ Thước ngồi ngây người, hoàn toàn không để ý đến cặp nam nữ chính đang lúng túng không biết nói gì, nhìn nàng cầu viện.

“Hỉ Thước cô nương...” Nhà trai hắng giọng, tròng mắt kinh hãi khi thấy nàng rơi lệ: “Cô nương, cô nương làm sao vậy?”

Hỉ Thước lắc đầu, vội vàng dùng tay áo lau đi nước mắt trên mặt, “Bệnh cũ, các người tiếp tục, không cần để ý đến ta.”

Nhà gái muốn nói lại thôi, có chút bất an nhìn nàng: “Người... Có phải thân thể không thoải mái? Nếu không thoải mái, người có muốn về trước nghỉ ngơi không, tự chúng ta hoàn thành?”

“Không sao.” Nàng vẫn lắc đầu một cái, “Các người cứ coi như ta không có ở đây, tiếp tục đi.”

Vấn đề là nàng ngồi rơi nước mắt ngay ở bên cạnh, người nào còn có tâm tư liên lạc cảm tình a?

Đôi nam nữ nhìn nhau một lúc, cái miệng đều có chút ngời không yên, vội vã cáo từ rời đi.

Hỉ Thước không ngăn cản, chỉ thở dài một hơi, ánh mắt buồn bực nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dù thế nào đi nữa, cũng sắp đến Thất Tịch, hồn bay phách tán, nàng còn gì để mất?

Từ ngày từ chối Hoàng thượng tứ hôn, nàng đã nửa tháng không gặp lại hắn.

“Đương nhiên là phải như vậy a.” Nàng thần thờ lắm lắm, nở nụ cười cô đơn: “Đường đường là tổng giáo đầu lại bị nữ nhân cự hôn, mất hết mặt mũi, chắc chắn hắn hận chết ta. Không tìm ta tính sổ, cũng coi như nể tình xưa lắm rồi.”

Hận đi, hận càng nhiều càng tốt, như vậy hắn có thể đem những chuyện từng xảy ra mặc kệ tốt hay xấu, hài lòng hay bất mãn, vô tình hay hữu ý, tất cả quên hết đi.

Hai người bên trong, chỉ cần một người đau khổ là đủ rồi.

“Aiz, bà mối a, ngày hôm nay không làm mai à?” Một thanh âm già nua cười hì hì vang lên ở cửa.

Hỉ Thước ngẩng đầu kinh ngạc, nhìn người hầu trà tóc bạc trắng búi gọn: “Lão gia tử, hôm nay không kể chuyện nữa à?”

15. Chương 15

“Sao không có? Lúc này người không nghe thấy tiếng vỗ tay như sấm ở dưới nhà, quần chúng điên cuồng hét lên ‘Lại một lần nữa!’ sao?” Người hầu trà tức giận trừng mắt nhìn nàng, lắc lư không mời mà đến ngồi xuống trước mặt nàng, tự lấy một viên đậu phộng ngũ vị hương ném vào miệng, nhai đi nhai lại trông rất ngon miệng: “A, ăn ngon thật... Ta nói bà mối này, lão phu nhìn ấn đường của người trắng bệch, sắc mặt xanh mét nhưng con mắt lại đỏ ngầu, ai nha, không ổn a, rõ ràng trúng trướng khí hoa đào, có muốn thỉnh lão phu giúp người hóa giải, chỉ tốn một hai đồng bạc mà thôi?”

“Cái gì mà trướng khí hoa đào, hóa giải với không hóa giải cái gì chứ, không phải ông nói ông là người hầu trà sao? Sao lại giống như bày sạp trên đường bán tiên vậy.” Tâm tình nàng không tốt, nán lại đấu võ mồm với lão: “Sao ông không đi nghỉ ngơi một lúc, uống ngụm trà lấy hơi, buổi chiều còn kể chuyện.”

“Tiểu nữ tử từ nhà người đúng là có mắt mà không thấy núi Thái Sơn a!” Về mặt người hầu trà chỉ tiếc ‘gỗ mục không điêu khắc được’, sau đó móc một tấm danh thiếp trong ngực ra. “Đây, cho người nhìn lão phu chuyên nghiệp thế nào.” Nàng cầm tấm danh thiếp kia, trong phút chốc mắt hạnh mở lớn: “Cái gì?”

Phía trên viết hàng chữ rồng bay phượng múa: Hoàng bán tiên, sở trường bói toán, xem tử vi, tính toán như thần, chuyên về nhân duyên phu thê, sự nghiệp gia đình, giải hạn ách chờ chút...

“Thế nào? Đủ chuyên nghiệp chứ?” Người hầu trà dương dương tự đắc vuốt râu dài, “Thời đại này không có ba, năm chiều, sao có thể đi hành tẩu giang hồ?”

“Người hầu trà, ông đúng là bận rộn a, rốt cục một ngày ông kiêm những việc gì?” Dù tâm trạng không tốt, nàng vẫn không biết nên khóc hay cười.

“Aiz, người cũng đừng hỏi, tóm lại là biết lắm lắm rồi, cuộc sống là một cuốn sử giang hồ đầy huyết lệ!” Người hầu trà thở dài một hơi, phát tay nói.

Hỉ Thước gật gù như hiểu lại như không hiểu, ở nơi sâu nhất trong đáy lòng bỗng nhớ tới một nghi vấn vô căn cứ từ rất lâu rồi, khuôn mặt tròn nghiêm túc hẳn lên.

“Đúng rồi, người hầu trà, ông nói những cuốn sách cổ truyền kỳ kia, được lấy từ đâu? Lần trước nghe ông kể chuyện xưa về Ngưu Lang Chức Nữ, dường như ông từng nhắc qua... Cái gì mà Tín Diệu Hỉ Thước, Trung Ngưu, Thiên Bình Thiên Tướng trên trời...”

Nàng càng nói càng nhỏ âm thanh cũng lo lắng không yên, mắt hạnh vũng vàng nhìn chăm chăm vào người hầu trà, dường như muốn nhìn qua cái bề ngoài lưu manh của ông lão, đến tận cùng là thần thánh phương nào?

Người hầu trà này... Sẽ không phải thổ địa kinh thành cải trang chứ?

Ồi, không đúng, thổ địa gia gia nào có thể hi sinh nhan sắc xuất đầu lộ diện tới nói chuyện với nàng chứ? Lại nói, lần trước những điều ông ấy nói đều là thiên cơ không thể tiết lộ, nếu là thần tiên, càng không thể tiết lộ thiên cơ.

Rốt cục người hầu trà này là ai?

“Kỳ thực lão phu vốn không thể nói,” Người hầu trà chống tay lên trán, làm bộ dạng trầm tư. “Có điều thấy các hạ thông minh lanh lợi, chính là bà mỗi kỳ tài trăm năm hiếm có, lão phu nói với người một bí mật. Đưa lỗ tai lại đây!”

Tim nàng đập mạnh, lập tức nghiêng người về phía trước.

“Trước tiên đưa phí 127 xu đã.”

Hỉ Thước lập tức nổi nóng, ngồi thẳng người, nếu không phải xuất phát từ phép kính lão tôn hiền (kính trọng người già, tôn trọng người tài), nàng sớm đã chọc ngón tay vào chóp mũi người hầu trà. “Hoá ra lão gia ngài có ý định lừa đảo tiền mồ hôi nước mắt của hải tử vô tội thiện lương như ta à?”

“Muốn lão phu giải thích nghi hoặc mà không lấy tiền ư? Đại phu chuẩn bệnh còn thu tiền đấy.” Người hầu trà quát một tiếng, mở to hai mắt, hoài nghi trừng mắt nhìn nàng: “Việc khó không thành tiểu nha đầu nhà người còn muốn giảm bớt tiền của lão tử?”

Nàng gơ tay ôm đầu, đầu đã đủ đau rồi, người hầu trà này lại tới gây phiền phức.

“Được được được, bớt cho một ít, 125 xu, không thể bớt nữa, lão phu chính là nghiệp vụ cơ mật...” Người hầu trà ai oán cần nhẫn mãi không thôi.

“Được, ta trả.” Nàng thở dài, lấy 127 xu trong bao thêu hoa đưa cho người hầu trà.

“Quả nhiên cô nương rất hào phóng a!” Nét mặt già nua sáng người, người hầu trà cười tít mắt: “Kỳ thực a, sự tình là như thế này, buổi tối lúc lão phu ngủ, thường mơ thấy một tiên nhân đến đánh cờ với lão phu, kỳ nghệ hai bên tương đương, thường đánh đến không phân cao thấp, nếu lão phu thắng, tiên nhân kia sẽ cung cấp một ít chuyện bí ẩn trên thiên giới làm đề tài cho lão phu kể chuyện, kiếm ít tiền tiêu vặt, nếu tiên nhân kia thắng, lão phu phải kể chuyện cười cho tiên nhân nghe.”

Nghe vậy nàng sững sờ sững sờ, mở miệng há to miệng: “Cái gì?”

Ai vậy? Vị tiên nhân nào a? Chuyện không có đạo đức nghề nghiệp như thế cũng làm được?

Lẽ nào Thái thượng lão quân gia gia vì giận nàng ăn vụng thuốc, cố ý tiết lộ cho nàng chút nội tình? Nhưng lão quân gia gia không phải là thần tiên không biết giữ mồm giữ miệng a, cũng có ba phần khả năng là Thiên Bồng Nguyên Soái thích cùng nàng cướp bàn đào ăn.

Hỉ Thước lâm vào trầm tư.

“Như tối qua lão phu thua cờ, ngài liền kể về những lời đồn thú vị gần đây.” Người hầu trà vô cùng thần bí kể sát tai nàng, thấp giọng nói: “Nghe nói a, Mộc tướng quân thăm mền Thiên kim tướng phủ Hoa tiểu thư, nhưng Hoa tiểu thư lại một lòng hướng về Phạm tổng giáo đầu, cho nên tướng quân vì hồng nhan mà giận dữ, tập trung vào phe cánh của Lễ thân vương, còn tìm Tổng giáo đầu gây phiền phức, kết quả... Hắc hắc, cuối cùng vẫn là dã tràng xe cát biển Đông, nhân sinh như giấc mộng a!”

“Loại chuyện bí ẩn cung đình này người cũng biết?” Nàng kinh hãi nhìn người hầu trà. “Xì, lão phu dám ra đây tung hoành, đương nhiên cũng có chút công phu, không thì sao có thể đặt chân đến giang hồ kể chuyện?” Người hầu trà liếm môi: “Lão phu còn biết ngày trước Phạm Tổng giáo đầu gặp đả kích nghiêm trọng, bây giờ bị bệnh liệt giường mãi chưa khỏi, aiz, hảo hán làm bằng thép... Có điều bị đả kích chuyện gì, đến nay lão phu còn chưa tìm ra, thật sự quá đáng tiếc.”

“Cái gì? Hấn, hấn bị bệnh?” Sắc mặt nàng trở nên trắng bệch.

“Không phải sao, lão phu đoán, không chừng chính là anh hùng khó qua ải mỹ nhân...” Người hầu trà cảm thán, lại phát hiện trước mắt người đi đâu mất rồi?

A? Người đâu?

Hấn nằm trên giường không dậy nổi, hấn bị bệnh, hấn nằm trên giường không dậy nổi, hấn bị bệnh...

Đầu Hỉ Thước vang vọng mãi hai câu này, bước chân vô thức hướng về phủ Tổng giáo đầu, nhưng khi tới trước cửa phủ, nàng không có cách nào tiến lên trước một bước đành đứng dưới gốc cây hòe.

Chăm chú nhìn chăm chăm vào cánh cửa bằng gang quen thuộc kia, nàng không nhận được hai mắt ngẩn lệ.

Dù biết hấn bị bệnh, trong lòng như có lửa đốt, nhưng nàng có thể làm gì đây? Nàng còn có thể thế nào đây?

Nửa tháng sau, nàng không trở về trời, chính là hồn bay phách lạc, bây giờ lại xuất hiện trước mặt hấn đây đưa không dứt, chỉ kéo dài thêm sự đau khổ mà thôi.

Nhưng hai chân nàng vẫn như đóng đinh trên mặt đất, đuối không đi.

Nàng si ngốc nhìn về cánh cửa phủ Tổng giáo đầu đóng chặt, nhìn hai tên cấm vệ quân lưng hùm vai gấu, trong đầu kích động “Ta muốn gặp hấn, ta muốn gặp hấn”.

Coi như không thể gặp, nhưng nàng dù sao cũng nên hỏi hai tên cấm vệ quân kia một chút, xem tình trạng hiện giờ của hấn có tốt hơn chút nào không, có tìm đại phu tốt điều trị, uống thuốc đúng giờ không...

Nghĩ như thế nàng liền xao động, nhắc chân muốn bước về phía trước, nhưng nhớ đến việc nàng cự hôn trên điện, hại thủ lĩnh của bọn họ bị đả kích đến nổi ốm không dậy được, sợ rằng mười vạn cấm vệ quân đều hận không thể chém nàng, giúp thủ lĩnh hả giận, nếu bọn họ thấy nàng, còn có thể nói cho nàng tin tức về hấn sao?

Nàng lần thứ hai chán nản trốn ở sau gốc cây hòe, vành mắt lại đỏ lên.

Nàng muốn gặp hấn một lần, nàng muốn nói cho hấn biết, nàng cự hôn không phải hấn chưa đủ tốt, mà là hấn quá tốt, dù hấn đối với nàng không phải tình yêu nam nữ, nhưng những cử chỉ ôn nhu kia, từng chút từng chút, đều làm nàng cảm thấy hạnh phúc nhất từ khi thất thế đến nay.

Không thể gả cho hấn, tất cả đều do nàng.

Hỉ Thước kích động muốn cầu kiến, nhưng lý trí cùng tình cảm giao tranh với nhau, nàng bối rối, không biết nên làm thế nào mới phải.

Cứ thế nàng đứng cả một buổi chiều dưới gốc cây hòe.

Mãi đến khi ánh tà dương nhuộm đỏ một vùng trời, nàng thở dài một hơi, thẫn thờ xoay người muốn đi.

Nhưng đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa, nàng quay đầu lại, trong nháy mắt ngực thắt lại đau đớn!

Không phải người hầu trà nói hấn bị đả kích lớn ốm nặng sao? Vậy một màn này tính như thế nào?

Phạm Lôi Đình, một thân dũng mãnh, thần sắc không có nửa điểm ốm yếu, thân mang áo bào đen thêu biểu tượng hồng quân, cưỡi tuần mã cao lớn, trong lòng ngực hấn chính là... Thiên kim tướng phủ?!

Nàng ngơ ngác nhìn hấn ôm giai nhân, giục ngựa đến trước cửa lớn phủ Tổng giáo đầu, nhìn hấn cẩn thận từng li từng tí ôm giai nhân xuống, ôn nhu đến mức như là sợ làm đau giai nhân, cứ như vậy đi vào cửa –

Một âm thanh nghẹn ngào thống khổ tan nát cõi lòng từ đâu truyền đến? Hỉ Thước hoảng hốt, lúc này mới phát hiện hóa ra là do mình cắn chặt hàm phát ra.

Gặp phải. Còn nói cái gì?

Nhất định do nàng cự hôn trên điện làm hấn mất hết mặt mũi, ghi hận trong lòng, miễn cho nàng lại tới đây đưa với hấn... Phá hỏng hấn cùng thiên kim tướng phủ có chuyện tốt!

Lồng ngực như bị ai bóp chặt, khiến nàng đau nhức run rẩy, tay nhỏ nắm chặt vạt áo nơi ngực trái, cố gắng ngăn cản bên trong có cái gì đó muốn ào ào chảy ra.

Hỉ Thước xoay người chạy, trong ý thức mơ hồ chỉ còn lại một ý nghĩ: Nàng muốn rời khỏi nơi này, nàng muốn rời xa nơi này, nàng –

Bỗng dưng, nàng bị vây vào trong lồng ngực ấm áp rộng lớn!

“Nàng muốn chạy đi đâu?”

Cả người nàng chấn động, nước mắt chảy xuống như vỡ òa.

“Tại sao muốn chạy?” Phạm Lô Đình ôm chặt eo nàng, dường như sợ chỉ cần hơi buông lỏng, nàng sẽ lại một lần nữa biến mất ngay trước mắt hắn: “Gia đang hỏi nàng, tại sao thấy Gia lại chạy?”

Cái ôm nóng rực vững chắc này, thanh âm hần gầm nhẹ khàn khàn, còn khí tức dương cương dễ ngửi ở trên người hắn, quen thuộc đến mức tất cả tưởng tượng cả ngày lẫn đêm của nàng đã trở thành sự thật...

Nháy mắt thân thể nàng xụi lơ, lập tức lại cứng ngắc, chớp đôi mắt ngần lệ, lạnh lùng thốt: “Tiểu nữ đi ngang qua, hiện tại phải đi về, kính xin Tổng giáo đầu gối cao đánh khẽ.”

“Gia không buông.” Vất vả lắm mới bắt được tiểu nữ nhân hần ngày đêm nhớ thương vào trong lòng, sao có thể thả ra được. “Buông tay, nàng giận dữ với Gia hất tay liền đi, Gia phải làm sao bây giờ?”

Ngực nàng nóng lên, lập tức một trận chua xót lại dâng lên: “Đại nhân... Xin tự trọng.” Nửa tháng không tin tức không hỏi han, đáng về hăng hái hỏi thăm vừa mới ôm giai nhân, giờ lại lời ngon tiếng ngọt với nàng ôm ấp ấp, nghĩ nàng là kẻ ngốc sao? Tùy tiền lừa gạt người ta chắc chắn sẽ tin sao?

Hỉ Thước biết mình cố tình gây sự, đầu như bị ngâm vào nước, dây dưa mãi không thôi, chính nàng không nhận được mà oán giận, không nhận được ghen tuông, không nhận được... Muốn khóc.

Phạm Lô Đình luống cuống vội vã giải thích: “Gia biết nàng hiểu lầm, mới vừa rồi Gia đi trên đường, nửa đường Phương Hoa tiểu thư lao ra ngăn cản, muốn thỉnh Gia cầu xin Hoàng Thượng tha cho tướng phủ, sau đó nàng ta ngắt đi, nhất thời Gia không có cách nào, này –”

“Hà tất đại nhân phải nói cho ta những chuyện này?” Nàng ngắt lời hắn, khuôn mặt tròn căng thẳng trắng bệch: “Ta cũng không phải là cái gì của đại nhân.”

“Nói lời như vậy nữa, Gia đánh vào mông nàng!” Hô hấp hần thô trọng, cắn răng nói: “Gia nhìn nửa tháng nay không đi tìm nàng nói cho rõ ràng, chính là muốn nàng bình tĩnh, chúng ta quen biết tới nay, Gia đợi nàng suy nghĩ rõ ràng. Hoàng thượng nói, ở trong mắt nàng Gia cùng hần có quan hệ ám muội, Gia là hạng người như vậy sao?”

Vậy tin đồn hần ốm không dậy nổi không phải hần truyền ra ngoài? Mà là người hầu trà lừa nàng? Chẳng nhẽ người hầu trà ăn no rửng mỡ đi lừa nàng?

Chờ chút, hiện tại cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là hần cùng Hoàng thượng –

“Ngài... hần... Các người không có gì?” Hỉ Thước ngây người, nhất thời quên cả giấy giữa, “Nhưng hần – Hoàng thượng rõ ràng nói với ta, các người ngủ cùng giường không chỉ ba - năm năm, chính miệng hần nói.”

Hiểu lầm cái không nên hiểu lầm, ám muội với cả không ám muội, hần đã nói đến mức đó, còn muốn chống đối cái gì?

“Chúng ta cùng giường –” Hần cảm tức, không nói hai lời quay người nàng lại, ép nàng nhìn thẳng vào mắt mình: “Hoàng thượng tùy tiện nói một câu nàng cũng tin sao? Lẽ nào nàng không truy hỏi rõ ràng? Cái gì gọi là ngủ cùng giường, chỉ là từ nhỏ cùng được một đề sư (thầy của hoàng tử), hai hài tử đọc sách một mỗi cùng nằm nhoài lên giường nhỏ ngủ, cứ như vậy hơn năm năm, mãi đến khi tiên đế điều Gia vào quân đội học tập luyện binh – chỉ như vậy mà thôi!”

Ừ? Cái gì?

Miệng nhỏ của nàng giật giật há hốc, có thể nhét được ba quả trứng vào nha.

“Nàng giận Gia vì cái này? Thậm chí còn kháng chỉ cự hôn? Nàng để Gia đau lòng sống không bằng chết những nửa tháng, giờ thấy Gia còn muốn chạy?” Phạm Lô Đình càng nghĩ càng tức giận, hét xong dứt khoát vác nàng lên vai đi vào.

16. Chương 16

“Này! Thả ta xuống!” Người nàng bị hấn vững vàng vắt ngang qua vai, vừa sợ vừa giận: “Ta, ta cũng không nói bởi vì ghen mà cự hôn – Phạm, Lô, Đình! Thả ta xuống!”

“Lá gan lớn lắm, dám gọi thẳng tục danh của Gia?” Hấn hung dữ rống lên, nhưng con ngươi đen sáng ngời lấp láy ý cười đã lâu không thấy.

Bà mối này, nửa tháng nay hành hạ hấn, cuối cùng giờ đây cũng coi như trở lại bên cạnh hấn, dù thế nào hấn cũng không buông tay!

“Rõ ràng ngài làm sai, ngài, từ đầu đến cuối đều lừa ta, gạt ta – ôi!” Nàng bị lắc qua lắc lại muốn phun ra.

“Câm miệng!” Hấn quát mắng một tiếng. “Còn ầm ĩ nữa Gia hôn nàng ở giữa đường!”

Lập tức Hỉ Thước sợ ngậm chặt miệng, nhưng trong lòng tràn đầy oán giận buồn bực khó kìm nén được.

Cái kẻ ngang ngược, bá đạo này, có nói đạo lý hay không a...

Khí thế Phạm Lô Đình hung ác, vác nàng sải bước về phía cửa lớn phủ Tổng giáo đầu, hai tên cấm vệ quân nhìn thấy Hỉ Thước thì vừa mừng vừa sợ, còn trên gương mặt mỹ lệ của Phượng Hoa thì tràn ngập khiếp sợ.

“Phượng Hoa tiểu thư, nếu người không có chuyện gì, sớm hồi tước phủ nghỉ ngơi, bảo trọng.” Ánh mắt hấn sắc bén liếc nhìn cấm vệ quân đứng bên cạnh, “Hộ tống tiểu thư hồi tước phủ.”

“Vâng.” Hai tên cấm vệ quân lớn tiếng đáp.

Quá tốt rồi quá tốt rồi, cuối cùng thủ lĩnh như tiểu nam sinh cô đơn đau thương u buồn nửa tháng nay, lại khôi phục khí thế uy vũ khiến người trước đây!

“Phạm đại nhân –” Phượng Hoa thê lương kêu lên.

Thân hình cao to hơi dừng lại một chút.

Nước mắt nơi viền mi rơi xuống, Phượng Hoa bi ai nói: “Nếu như... Phượng Hoa ngày hôm nay không phải thiên kim tướng phủ, với ngài không có quan hệ phức tạp, ngài, ngài sẽ thích ta chứ?”

“Xin lỗi, ta không biết.” Phạm Lô Đình trả lời không chút do dự, ánh mắt nghiêm nghị rơi vào thân ảnh nhỏ nhắn ở trên vai thoáng chốc trở nên nhu hòa như nước, bình tĩnh nói: “Hoa lan tuy đẹp, nhưng ta lại thích Hỉ Thước ầm ĩ rì rầm. Gia nhận.”

Phượng Hoa thấp giọng khóc nức nở, hấn thở dài, bắt giác có cảm giác áy náy.

Thích chính là thích, không thích chính là không thích, mọi thứ đều rõ ràng, gọn gàng dứt khoát.

Nói xong, Phạm Lô Đình không chút do dự nhấc bước đi, âu yếm vác nữ tử biến mất sau cánh cửa –

Nơi đó, một đời Phượng Hoa cũng không thể đặt chân đến.

Dù nàng có là cháu gái của Nhân Thái phi cao quý, dù cha nàng có là Tể tướng đương triều...

Nước mắt Phượng Hoa tranh nhau rơi xuống, khó mà kìm nén được.

Hỉ Thước vô cùng cảm động.

Lôi Đình đại nhân lớn tiếng thừa nhận ngay trước mặt mọi người, tuyên bố người hấn thích chính là Hỉ Thước nàng hay âm ỉ này, hấn nói nhận – tuy nghe từ ‘Nhận’ này khiến người ta hơi khó chịu, nhưng nói tóm lại, nàng vẫn bị hấn làm cho cảm động đến loạn thất bát tao, trong phút chốc quên hết những dự tính ban đầu của mình.

Hai người bọn họ có duyên mà không có phận, tiên phạm ngăn cách, dù yêu nhau đến mấy cũng không có kết quả.

Có lẽ nàng vẫn nhớ điều đó, nhưng tình cảm rung động lúc này, nàng lựa chọn theo bản năng không muốn nghĩ đến những chuyện kia, ít nhất vào giờ phút này, nàng chỉ muốn cảm thụ sự ấm áp khi ở bên hấn, cảm thấy thỏa mãn và hạnh phúc.

Dù chỉ trong chốc lát cũng được.

Lại một lần nữa, cho phép chính mình tham luyến một lần nữa là tốt rồi...

“Nha đầu ngốc, khóc cái gì?” Bàn tay lớn phủ kín vết chai nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng, giống như nàng là trân bảo, bảo bối của hấn.

“Ta... Cảm động...” Nàng cũng không biết tại sao mình vẫn khóc, nhưng không nhịn được, khuôn mặt ướt đầm nước mắt, mũi cũng đỏ ửng.

“Nhưng Gia không nỡ để nàng khóc.” Hấn chăm chú nhìn nàng không chớp mắt, trong mắt tràn đầy sự đau lòng. “Nàng gầy đi.”

“Ngài cũng thế.” Nàng hít hít mũi, ai oán nhỏ giọng lên án. “Gia không gầy trên mặt, mà ở đây.” Hấn kéo tay nàng đặt lên ngực trái, nơi đó là trái tim đang đập mạnh vì nàng, “Gầy hốc hác, gần như chả còn tí thịt nào.”

Hỉ Thước cười phá lên, rồi lại mờ mịt nước mắt: “Lừa người.”

“Gia lừa ai, nhưng sẽ không lừa nàng.”

“Mới không phải, ngài không lừa ai cả, chỉ lừa mỗi ta –” Nàng dừng một chút, nhịn không được lại bổ thêm một con ma đen đủi khác, “Còn lừa cả lão thổ Vương Gia kia nữa.”

Hấn phì cười, thở dài nhìn nàng: “Sao nàng lại so sánh bản thân mình với Vương Gia?”

“Còn nói không có, là ai cả ngày chỉ biết quát người ta đến rồi lại kêu đi, người ta chọn đối tượng thì gây khó khăn đủ đường, đánh Mộc tướng quân, đập phá phủ Tướng quân, hại người ta vừa cảm động vừa lo lắng, sau đó mới biết chủ yếu là ngài nhân cơ hội đó tìm Hồ Phù, còn có –” nàng càng nói cái miệng nhỏ vênh lên càng cao, ngày càng lễ thẳng khí hùng.

Còn có không phải hấn đi lừa gạt tâm hồn thiếu nữ ngây thơ nồng nhiệt của con nhà người ta sao?

“Chờ đã, Gia thanh minh trước! Đánh Hồn Cầu kia, đập phá phủ tướng quân của hấn, dĩ nhiên đây là trừng phạt hấn vì đã bắt nạt cô nương Gia yêu, đồng thời trút giận giúp nàng.” Phạm Lôi Đình nhú mày, không nhịn được nói thêm, “Mà Hồ phù là do đập phá một nửa thì nhìn thấy, nhân tiện mang về cho Hoàng Thượng. Nàng cũng không thể nghĩ oan cho Gia.”

“Cái gì?” Nàng trừng mắt nhìn, ngây người.

Hóa ra tất cả chuyện này đều do lòng dạ nàng hẹp hòi, tức giận mù quáng? “Đúng, Gia thừa nhận, lúc mới đầu Gia rất tức giận vì nàng toàn phá hỏng hôn sự của Gia, nhưng sau đó, trong lòng Gia chỉ có nàng, do đó không nhìn nổi những hoa hoa thảo thảo dong chi tục phần kia, nhưng nàng lại một mực ném Gia cho nữ nhân khác, thậm chí còn ném Gia cho Hoàng thượng –” Hấn cũng tức giận không kém bao nhiêu, nghĩ tới lại hận đến nghiêng răng. “Ồ trong mắt nàng, có thể tùy tiện đóng gói Gia đem đi tặng người sao?”

Nàng ngẩn ra, đột nhiên cười khanh khách.

“Còn cười?” Hấn hung dữ trừng nàng một chút, chung quy lại vẫn không nỡ buông tay, gờ tay khê vuốt mặt nàng, nhẹ giọng nói, “Gia sắp bị nàng làm cho tức chết rồi, đời này chưa từng uất ức như thế bao giờ.” Nàng cười cười, tâm tình chợt cảm thấy chua xót.

“Làm sao?” Hấn nhận ra nàng có vẻ không ổn, trên mặt hơi biến sắc: “Đau chỗ nào? Đói bụng sao?”

“Không có, đều không phải.” Nàng miễn cưỡng nở nụ cười, mắt hạnh lấp lánh: “Lôi Đình đại nhân, ngài đối tốt với ta như vậy, Hỉ Thước không có cách nào báo đáp ngài –”

“Tiểu ngu ngốc, Gia thích nàng, cần nàng phải báo đáp sao?” Hấn thở phào nhẹ nhõm, bàn tay lớn vỗ vỗ đầu nàng: “Sau này nàng cứ sống thoải mái, để Gia chăm sóc nàng, sung ái nàng, thế là đủ rồi.”

“Nhưng ta không thể gả cho ngài...” Nàng nói nói lại muốn khóc.

Hồ hấp Phạm Lôi Đình cứng lại, sắc mặt tái xanh: “Còn nói lời ngốc nghếch, nếu nàng thật lòng yêu Gia, hai bên tình nguyện, không thể cân nhắc chuyện hôn sự sao?”

Nàng lắc đầu, hai tay vòng qua cổ hấn, khuôn mặt nhỏ vùi vào trong hõm vai ấm áp của hấn, không nói một câu, nước mắt cứ tuôn trào không thể dừng được.

Hấn bị nước mắt của nàng làm cho lòng rối như tơ vò, tay chân luống cuống, cứ muốn hỏi rồi lại thôi, vẫn không có cách nào, đành ôm nàng vào trong ngực, yên lặng để cho nàng khóc thoải mái.

Nửa tháng nay tâm tình đều rối bởi ưu sầu, giờ đây an tâm dựa vào lồng ngực ấm áp quen thuộc này, Hỉ Thước khóc lóc một hồi, khóc rầu rĩ rồi thiêm thiếp ngủ mất.

Từ đầu đến cuối Phạm Lôi Đình vẫn luôn ôm chặt nàng trong lòng, sắc mặt càng ngày càng thâm trầm.

Đến tột cùng là ai dám can đảm ngăn cản, không đồng ý Hỉ Nhi gả cho hấn?

Từ ngày đó, Hỉ Thước cũng không trở về Vạn năm hồng nương lâu nữa.

Nói lòng nàng tham không đáy cũng được, ích kỷ cũng được, từ giờ đến Thất Tịch còn không đến mười mấy ngày, nàng cũng chỉ còn mười mấy ngày này có thể ở bên hấn.

Hỉ Thước biết mình ngốc, không đấu tranh, hơn nữa rất không công bằng với hấn, nhưng... Nhưng nàng lưu luyến mười mấy ngày hạnh phúc này, trước Thất Tịch một ngày, chắc chắn nàng sẽ nói cho hấn biết, tự mình giải thích rõ ràng cho hấn, nàng rất yêu hấn, nhưng tiên phạm cách trở, không thể kết duyên vợ chồng, bạch thủ giai lão.

Chờ Thất Tịch qua đi, xin hấn hãy quên nàng, coi như nàng chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của hấn.

Đêm nay, Hỉ Thước ôm đầu gối ngồi trên một tảng đá lớn trong vườn hoa của Phủ Tổng giáo đầu, nàng vừa tắm rửa xong, mái tóc chưa khô để xoa sau vai, ngẩn người ngược nhìn một vầng minh nguyệt trong sáng kia.

“Ngọc đế đại nhân, người nói đúng, ta đúng là tên đầu sỏ gây ra tai họa, chỉ biết tùy hứng, chỉ vì sự thỏa mãn nhất thời, không để ý đến hậu quả, hại người hại mình...” Nàng khẽ lẩm bẩm, trên mặt tái nhợt mà trong lòng chua xót vô vùng. “Ta vốn nên để chàng hận ta, như vậy nếu ta đi rồi, về sau cũng không quá khổ sở. Nhưng ta bị mờ heo làm tâm trí mê muội, ta chính là... Mấy ngày cuối cùng này vẫn không nỡ, liên hôn bay phách tán như vậy, đời đời kiếp kiếp không gặp lại chàng...”

Nghĩ tới đây, ngực nàng quặn thắt lại, thống khổ đến mức không thở nổi.

Một vòng tay rộng lớn quen thuộc ôm nàng vào lòng, giọng Phạm Lôi Đình trầm thấp lộ ra căng thẳng cùng đau lòng, nhẹ nhàng vang lên bên tai nàng.

“Hỉ Nhi, tại sao lại khổ sở như vậy? Không phải Gia đã cam đoan với nàng, mọi chuyện đều có ta hay sao? Dù trời có sập, Gia cũng chống đỡ giúp nàng.”

“Ta, ta không khổ sở.” Nàng cố gắng giấu nước mắt đi, nuốt khổ sở xuống, xoay người lại tựa đầu vào lồng ngực hấn.

Thật tốt, thật ấm áp, thật... hạnh phúc.

Cố gắng hưởng thụ niềm hạnh phúc này, còn chưa tới mười hai mươi ba ngày ngắn ngủi nữa, chỉ ít những ngày qua, cái ôm này vẫn là của nàng...

Hỉ Thước, nàng là người không tim không phổi, từ đầu đến cuối là quỷ ích kỷ.

“Lừa người,” Hấn khẽ vuốt lên mái tóc nàng, tâm trạng căng thẳng, ôm nàng lên, nhanh chân bước về phía tắm phòng. “Sao chưa lau khô tóc đã đi ra ngoài? Nhỡ bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ?”

Thấy hấn thận trọng đặt mình xuống giường, đầu tiên đưa áo ngủ bằng gấm cho nàng thay, sau đó lấy tấm vải bố cần thận từng li từng tí lau tóc nàng, Hỉ Thuộc vừa vui mừng đồng thời tâm đau như bị dao cứa.

Hiện tại vẫn chưa thể nói thật với hấn, giờ chỉ biết nuốt nước mắt vào trong bụng.

“Không vội, ta rất khỏe.” Tay nhỏ khoát lên cổ hấn, miễn cưỡng vui cười: “Ngài ngồi trò chuyện cùng ta chứ?”

Hấn khẽ vuốt mái tóc đen dày của nàng, thấy tóc đã gần khô, lúc này mới yên tâm ngồi xuống, dễ dàng ôm nàng vào lòng, cần thận đặt nàng ngồi lên đùi.

“Nàng chịu nói cho Gia biết vì sao mấy ngày nay mặt ử mày chau sao?” Hấn chăm chú nhìn nàng, nghiêm túc hỏi.

Hỉ Thuộc nhất thời yên lặng, một lát sau mới trầm giọng nói: “Không có gì, chỉ là hơi nhớ chuyện làm ăn ở Hồng nương lâu thôi, trong tay còn một số đối tượng chưa chọn được người xứng đôi.”

Phạm Lô Đình thoải mái thở một hơi, lập tức nở nụ cười: “Gia còn cho là việc khó nào, làm mai rất hao tổn tinh thần sao? Góp đủ trai tráng là xong à? Đừng lo lắng, dưới trướng Gia, nàng cần người nào để kết hợp thì chọn người ấy, ai không chịu, Gia diệt hấn!”

“Lôi Đình đại nhân –” Nàng khó tin nhìn hấn, vừa mừng vừa sợ: “Thật, thật sự?”

“Chỉ cần Gia đã hứa với nàng, ván đã đóng thành thuyền, vô cùng quý giá.” Hấn ôn nhu nói.

Quá tốt rồi! Quá tốt rồi! Hấn có mười vạn cấm vệ quân, tùy tiện chọn cũng có thể kết duyên cho mười mấy đôi luôn đúng không?

Quả thực nàng rất vui mừng, ánh sáng lấp lánh đã lâu rồi không thấy xuất hiện trong đôi mắt hạnh kia, mặt mày hớn hở.

Rốt cục có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi, có thể trở về để gặp Ngọc để đại nhân cùng công chúa Chúc Nữ của nàng rồi...

Hỉ Thuộc phấn khởi nhếch miệng cười khúc khích, chột nụ cười cứng lại.

Cho dù công đức viên mãn, không cần hồn bay phách tán, nhưng nàng vẫn phải rời xa hấn.

Thế thì có gì tốt mà vui mừng chứ?

“Hỉ Nhi, nàng làm sao vậy?” Vốn đang cười vui vẻ như vậy tự dưng lại khóc.

“Ta mừng đến phát khóc.” Nàng nước mắt lưng tròng nhìn hấn.

“Nói dối.” Hấn lại không nhìn ra được nàng khóc vì vui mừng hay vì khổ sở sao?

“Lôi Đình đại nhân, ngày mai ta có thể tuyển người sao?” Nàng nhìn trái nhìn phải hỏi hấn.

Phạm Lô Đình còn muốn truy hỏi cho rõ ràng, nhưng thấy đáng vẻ đáng thương của nàng, tâm lại tê rần, đành làm theo nàng.

Đến ngày thứ hai, sẵn dịp Hỉ Thuộc vào cung “Chọn” người, hấn giao cho Thiết Tập và Hàn Bình bảo vệ nàng, bất luận nàng chọn ai, cũng phải tuân theo, sau đó rời khỏi đài quan sát, xoay người đi về phía thượng thư phòng.

Có một số việc, nên thỉnh Hoàng thượng thời điểm “Bàn giao”.

Mười vạn tinh binh, muốn như nào thì chọn như thế, quả nhiên nhiều người chuyện dễ thành, chưa tới mười ngày ngắn ngủi, tiến triển thần tốc, đã kết duyên được chín đôi, hơn nữa còn Hàn Bình và Thiết Tập, nàng “Thèm nhỏ dãi” đã lâu, khả khả khả! Mười đôi giai ngẫu thành hôn viên mãn, ngay trong tầm tay a!

17. Chương 17

Những ngày qua cuối cùng Hỉ Thước cũng khôi phục lại tinh thần vui vẻ như trước đây, đặc biệt mỗi ngày có thể sai khiến một đồng nam nhân hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, thay phiên nhau cùng tương thân với các cô nương chưa gả hay xấu hổ rụt rè, còn không thể nói ‘Không’ với nàng, đây chính là chuyện vui lớn nhất của đời người nha!

Trong khoảng thời gian ngắn, từng đóa từng đóa hoa đào trong kinh thành, xuân sắc vô biên, tất cả các cô nương khuê nữ đều sùng bái nàng, thiếu chút nữa cho nàng cái bài vị trường sinh.

Hai, ba ngày cuối cùng, nàng vừa lừa vừa dụ hai tên Phó thống lĩnh “Đẩy vào hố lửa”, từng người kết hợp với một cô nương vô cùng thú vị.

Bà mối ở cửa uy hiếp, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng gì.

“Phu nhân, rõ ràng ngài cố ý lấy việc công trả thù riêng!”

Trong hôn lễ, một thân tân lang được chuẩn bị chu đáo, Hàn Bình cao ráo tuấn mỹ lại lộ ra vẻ tức giận không dám phản kháng, chỉ có thể bắt lấy cơ hội nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra một câu.

“Ôi! Ta rất sợ a!” Nàng ôm Phạm Lôi Đình, làm mặt quỷ với Hàn Bình: “Đừng gọi lung tung, ai là phu nhân chứ, ta là bà mối, phu nhân chân chính của người đang đứng ở kia chờ bái đường cùng người đấy!”

Ở một nơi khác, Thiết Tập cực kỳ sáng suốt, ẩn nhẫn, cam chịu số phận nắm tay tân nương chưa từng nhìn thấy mặt của mình, thở dài.

Trong mắt thủ lĩnh thiết huyết dũng mãnh của bọn họ giờ đây tràn đầy nhu tình xoa đầu nàng, nói một câu: “Đừng bướng bỉnh, chuyên tâm xem cuộc vui”, vì thế họ có thể không tuân lệnh sao?

Tuy ban ngày Hỉ Thước âm ỉ “Náo loạn cấm vệ quân, người người sợ hãi”, trời vừa tối, nàng cũng không quên nắm chặt lấy thời gian hạnh phúc sắp hết, bắt lấy cơ hội áp bức Phạm Lôi Đình, lần cái này lộn cái kia, trêu chọc đại anh hùng cái thể uy phong lẫm liệt đến mất hết lý trí, hoàn toàn không có hình tượng.

Đây là lợn chết không sợ nước sôi, nàng đã không còn để ý đến những chuyện ấy nữa rồi!

Rốt cục, buổi tối trước ngày Thất Tịch.

Sau một cuộc mây mưa vui sướng thoải mái, Hỉ Thước cuộn mình trong lồng ngực trần trụi cường tráng của hắn, liên tục thở gấp, đầu ngón tay mồm mồm nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trên ngực hắn.

Phạm Lôi Đình hít vào một hơi, đột nhiên nắm lấy cái tay nhỏ đang làm loạn của nàng, vươn mình áp lên người nàng: “Là nàng trêu chọc Gia, lúc nữa lại xin tha cũng không buông tha cho nàng –”

“Chờ đã, chờ chút!” Toàn thân nàng không có chỗ nào là không đau nhức hư nhuyễn, nên rất sợ: “Tha cho người ta đi, người ta có chuyện muốn nói.”

“Trước tiên làm xong rồi nói.” Con người đen càng ngày càng âm u.

“Ngày mai ta phải đi.” Dưới tình thế cấp bách, nàng thốt ra.

Lời này như tia sấm giáng mạnh vào đầu hắn, sắc mặt Phạm Lôi Đình biến đổi nhanh chóng, trong phút chốc dục vọng hừng hực bị thay thế bởi sự sợ hãi sâu sắc.

“Nàng nói cái gì?” Đột nhiên hắn ngồi dậy, hai tay rắn chắc ôm chặt lấy nàng: “Nói rõ cho Gia, cái gì mà ngày mai phải đi rồi? Nàng phải đi nơi nào? Gia không cho phép!”

Nàng si ngốc nhìn hắn, trong con người dờ dẫm chứa đựng sự đau lòng.

“Ta không nỡ rời xa ngài, nhưng mà...” Tâm nàng đau xót, suýt không kiềm chế được nước mắt tràn mi, thấp giọng nói: “Ta vốn không phải người phạm, mà là Chim Khách trên trời bị phạt giáng xuống trần vượt

kiếp, Ngọc đế phạt ta sống bảy kiếp dưới trần gian, phải hoàn thành nhiệm vụ phối ngẫu cho một trăm đôi lương duyên mới có thể trở về thiên đình, ngày mai là Thất Tịch, đã đến lúc ta trở về rồi.”

“Nàng nói bảy bà gì đó?” Hấn biến sắc, buồn bực trừng mắt nhìn nàng: “Nàng vì lý do hoang đường này mà không gả cho Gia?”

“Thật, thật mà.” Nàng quýnh lên, nước mắt lưng tròng.

Thấy vậy hấn vừa đau lòng vừa lo lắng, cuối cùng tức giận mất bình tĩnh nói: “Nếu Gia làm sai điều gì, khiến nàng thương tâm, nàng chỉ cần nói cho Gia, sau này Gia vĩnh viễn sẽ không tái phạm nữa, nhưng nàng không được dùng hư ngôn vọng ngữ hù dọa Gia... Lẽ nào tấm chân tình của Gia, nàng vẫn không nhận ra sao? Muốn Gia lỗi trái tim này ra cho nàng xem, nàng mới chịu tin trong lòng Gia chỉ có nàng sao?”

“Nhận thấy,” Hỉ Thuộc khấn trương ôm lấy cổ hấn, nức nở nói: “Ta nhìn thấy rõ, rõ rõ ràng ràng... Ta biết tình cảm của ngài, nếu không phải bất đắc dĩ, sao ta có thể cam lòng rời xa ngài?”

“Hỉ Nhi.” Lòng hấn đau xót, “Nếu đã vậy nàng không nên nói như thế, làm Gia thương tâm.”

“Ta... Ta không có lừa ngài...”

Nàng chôn mặt vào hõm vai hấn, dứt quãng kể lúc trước bản thân mình thấy công chúa Chúc Nữ và Phò Mã đau khổ ra sao, nghĩ trăm phương nghìn kế cổ vũ hai người bọn họ bỏ trốn, sau đó Ngọc đế tức giận, phạt đầu sỏ là nàng cùng tông phạm đánh xuống hạ giới vượt kiếp, nói thẳng ra, không giữ lại một ai.

Phạm Lôi Đình trầm mặc nghe nàng nghẹn ngào nói xong, khuôn mặt lạnh lẽo siết chặt.

Bảo hấn làm sao để tin nàng đây?

Ngọc hoàng đại đế, Ngưu Lang Chúc Nữ, Thái thượng lão quân, Chim Khách Trung Ngưu Thiên Bình Thiên Tướng, tất cả đều là thần thoại truyền kỳ, những câu chuyện cổ lưu truyền trong dân gian, làm sao có khả năng... Làm sao có khả năng là sự thật? Hơn nữa Chim Khách trong truyền thuyết, sao có thể là cô nương ngay trước mắt hấn mà hấn nguyện dùng cả đời để yêu thương che chở?

Hoang đường, quá hoang đường... Sao hấn có thể tin? Sao hấn có thể chấp nhận tin tưởng được đây?

Dù trong lòng hấn có một phần ngàn vạn khả năng để tin, nhưng không phải như thế là đại biểu cho việc hấn với nàng tiên phạm cách trở, ngày mai qua đi, cuối cùng thiên thượng nhân gian vĩnh viễn không gặp lại?

Không, hấn không tin. Chết cũng không thể tin.

“Nếu nàng có nỗi khổ tâm trong lòng, hãy nói với Gia, không cần dùng lý do hoang đường qua loa lấy lệ như vậy?” Hấn bị nàng tổn thương sâu sắc, giọng nói lạnh lẽo.

“Lôi Đình –”

“Mặc kệ ai không đồng ý gả nàng cho ta, tóm lại, nhìn ra thiên hạ, ai lớn hơn đương kim hoàng thượng?” Hấn bá đạo nói: “Gia đã cầu Hoàng Thượng tứ hôn, đêm mai Thất Tịch bái đường thành thân, Gia muốn xem xem trong thiên hạ này ai cản được Gia lấy nàng?”

Nội tâm nàng xao động nhìn hấn, không thể tin hai lỗ tai của mình.

Hấn vì mình, tiến cung cầu hoàng thượng tứ hôn?

Tình cảm nồng nàn tựa biển sâu, đời này kiếp này, đời đời kiếp kiếp, bảo nàng làm sao để báo đáp đây?

Dường như Phạm Lôi Đình nhìn thấu được suy nghĩ trong nội tâm nàng, sắc mặt trở nên ôn hòa hơn, ngữ khí hòa hoãn nói: “Hỉ Nhi, nếu lòng nàng thật sự có ta, ngày mai hãy mặc phượng quan, vui vẻ làm tân nương của Gia, được không?”

Nghe hấn nói hai chữ cuối cùng kia, nội tâm nàng không che giấu được hơi run rẩy, sao nàng có thể nói “Không” đây?

“Được.” Nàng khóc, vào giờ phút này, nàng không muốn quan tâm đến những thứ khác nữa.

Chỉ cần có thể mặc phượng quan che khăn ngồi kiệu hoa trở thành tân nương của hắn, dù chỉ trong chớp mắt, dù tương lai bị Ngọc đế dùng mọi cách trừng phạt, nàng cũng không oán không hối hận.

Bởi vì, đời này kiếp này cuối cùng nàng cũng có thể thực hiện được nguyện vọng lâu nay của hắn.

Trong phủ Tổng giáo đầu đèn màu treo thật cao, không khí vui mừng, vô cùng náo nhiệt. Trời vừa mới sáng đã có văn võ bá quan đến tặng lễ, chen chúc trước cửa phủ, chỉ là tiệc cơ động (ai đến trước thì ăn trước) mở ra chừng trăm bàn, từ buổi trưa đến chập tối, rượu ngon thức ăn ngon điểm tâm liên tục được bê lên, có thể nói là chủ khách đều vui vẻ!

Hoàng đế không những ban thưởng kỳ trân dị bảo cho tân nương trang điểm, ngay cả Phạm Lôi Đình cũng được ban cho cây san hô đỏ thắm quý giá, đặt ở đại sảnh bái đường tăng thêm phúc khí.

Khuôn mặt Hỉ Thước được trang điểm vô cùng kiều diễm, mặc hỉ phục vào người, đội mũ phượng quan được gắn ngọc trai cùng khăn trùm đầu, trở thành tân nương tử nghiêng nước nghiêng thành, quốc sắc thiên hương.

Bởi vì hoàng thượng chưa lập hậu, vốn định làm người tốt đến cùng, sủng thần sủng toàn bộ, hoàng thượng sai các mệnh phụ đại nhân trong triều đình, đến trải tóc cho Hỉ Thước, sau đó nương tử của Hàn Bình và nương tử của Thiết Tập xung phong nhận trọng trách này.

Nương tử Hàn Bình tuổi còn trẻ dung mạo cực kì khả ái, hay đỏ mặt, mà nương tử Thiết Tập tuy tướng mạo chỉ thanh tú, nhưng ôn nhu uyển chuyển, ăn nói nhã nhặn rất được lòng người.

Tuy ngày hôm nay là tân nương tử, nhưng Hỉ Thước vừa thấy hai nàng liền bộc lộ bản chất bà mối, tìm hiểu đem động phòng hoa chúc của hai người có hạnh phúc không, tân lang có nỗ lực hết sức không?

“Phu nhân,” Khuôn mặt của nương tử Hàn Bình gia ứng hồng, lấp bắp nói: “Chuyện đó... Hôm nay phu nhân mới là nhân vật chính, không, không nói về chúng ta.”

Nương tử Thiết Tập nở nụ cười nhợt nhạt, trong ánh mắt ôn hòa mang vẻ xin tha. “Được rồi, được rồi, không làm khó dễ các người nữa.” Hỉ Thước vỗ vỗ bả vai hai người, ý cười tràn đầy trên khuôn mặt xinh đẹp, tất cả bất an sợ hãi đều giấu dưới nụ cười xán lạn kia.

Tối nay đã là đêm Thất Tịch, trăng vàng mới nhú, mưa phùn kéo dài, thấm ướt quần áo.

Nàng, còn bao nhiêu thời gian?

Hỉ Thước ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, âm thầm khẩn cầu Ngọc Đế đại nhân cho nàng ở lại một đêm, để nàng có thể cùng Lôi Đình đại nhân bái đường thành thân tốt đẹp, hoàn thành tâm nguyện cùng động phòng hoa chúc.

Nàng từng làm hồng ba lần hôn sự của Lôi Đình đại nhân, lần này, bất luận thế nào nàng cũng phải đền cho hắn.

Ngọc đế đại nhân, đây là Hỉ Thước thiếu nợ hắn, thỉnh ngài tác thành. Nàng khẩn thầm trong lòng, đáy mắt lóe lên lệ quang.

Rốt cục, giờ lành đã đến.

Mũ phượng không trùm khăn hồng, mà bên trên khảm từng chuỗi ngọc trai, đây là Phạm Lôi Đình sai người chế tạo riêng, hắn nói dù bái đường, cũng muốn nhìn thấy dung nhan của nàng.

Hỉ Thước nghe vậy, tâm tình vừa vui mừng lại vừa chua xót, kỳ thực nàng cũng muốn có thể vĩnh viễn nhìn hắn giống như vậy, mãi đến thiên đường địa cữu.

Tiếng chiêng tiếng trống vang vọng, tân nương diễm lệ không gì tả nổi được bà mối đỡ, chậm rãi đi về phía tân lang anh tuấn cao to kia.

Qua lớp màn bằng ngọc trai, nàng có thể thấy rõ đôi mắt hắn sáng ngời như những vì sao.

Trong mắt hắn, chỉ có một mình nàng. Mà nàng, cũng vậy.

Trên trời dưới đất, tiên giới phàm trần, chỉ còn có nhau, nhật nguyệt chứng giám.

Hắn mạnh mẽ nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn khê run của nàng, dưới sự chứng kiến của Hoàng Thượng, hành đại lễ bái đường.

“Nhất bái thiên địa.”

“Nhị bái Ngô hoàng!”

“Phu thê giao bái!”

“Đưa vào động phòng. Lễ thành!”

Sau tiếng hô lớn, thân thể tân nương tử mềm nhũn, ngã vào lòng tân lang đang kinh hoàng sợ hãi.

“Hi Nhi –” Tiếng gọi tràn ngập đau khổ tan nát cõi lòng.

Làn khói mịt mờ, nhật nguyệt cùng tồn tại, mùi hương hoa quen thuộc tràn ngập chớp mũi, làn gió mát rượu thổi qua.

Tiên nhạc lay động lúc ẩn lúc hiện, thân thiết giống như đã từng nghe từ kiếp trước...

Hỉ Thước mở mắt, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt của Ngọc đế sát ngay trước mắt sợ hãi hét lên một tiếng!

“A a a –”

Ngọc đế không vui nhú mày lại, “Hừ, lá gan thật lớn, đi một chuyến dưới trần gian, cái gì không học, lại học thói xấu hô to gọi nhỏ của nhân gian.”

“Ngọc đế, tiểu Hỉ Thước vừa mới trở về, chưa hoàn hồn cũng có thể thông cảm được.” Vương mẫu nương nương mỹ lệ khê mỉm cười.

Ồ... Nương nương, quả nhiên là mỹ nhân nhân từ nhất từ trên trời xuống dưới đất!

Hỉ Thước cảm động nằm nhoài ra trước mặt Vương mẫu nương nương. “Nương nương, Hỉ Thước rất nhớ nương nương a...”

“Lần vượt kiếp này, khổ cực cho người rồi.” Vương mẫu ôn nhu hỏi thăm.

“Ô ô ô, cũng không phải sao –” Nàng đang muốn tố khổ, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt uy nghiêm của Ngọc đế, lập tức thức thời nuốt lời định nói vào trong bụng. “Hỉ Thước không khổ. Chỉ cần có thể lấy công chuộc tội, muốn Hỉ Thước hạ phạm thêm 100 lần, Hỉ Thước cũng vui vẻ chịu đựng.”

“Hừ!” Ngọc đế hơi nhú mày, “Hỉ Thước, vượt qua bảy kiếp tới nay, người cũng biết hối cải?”

“Hối cải hối cải, sau này Hỉ Thước không dám gây chuyện nữa, phạm luật trời, làm thiên nhan tức giận.” Nàng khôi phục lại nguyên hình, hai cánh liễu mình vỗ, đầu chim nhỏ tròn tròn đáng yêu gật như giã tỏi.

Ngọc đế gật gật đầu hài lòng, “Được rồi, một trăm mối lương duyên này đã được Nguyệt lão ghi vào Tiên Công Lục Thượng, sau này trên con đường tu tiên của người, có thể giúp người càng nâng cao hơn.”

“Tạ ngọc đế...” Nàng cảm động không thôi, nhưng tai vẫn mơ hồ nghe thấy cái gì đó.

Ồ, có người gọi nàng sao?

Nàng quay đầu lại nhìn, nhưng chỉ thấy mây trời vờn vũ, ngoại trừ Ngọc đế, Vương mẫu, còn ai sao?

Hay nàng nghe lầm.

Nàng lắc lắc đầu, giơ cánh vuốt lông vũ trên đầu, xin cáo lui đi tìm công chúa Chúc Nữ.

Hỉ Nhi, trở về!

Nàng chấn động, nơi ngực trái kịch liệt đau đớn, như bị cái gì nắm lấy, không đủ sức bay lên.

“Có người đang gọi ta...” Nàng lảo bầm.

Hỉ Nhi, cầu nàng trở lại bên người Gia, cầu nàng!

Có ai đó đang khàn giọng điên cuồng gào thét, đầm nước mắt, quen thuộc đến mức làm nàng hoảng sợ.

Đừng trở về trời, đừng bỏ lại gia, đừng... quên ta.

Nàng đau đớn nhắm mắt lại, tâm trí hỗn loạn, như sét đánh vào đầu nàng, trong phút chốc, ký ức tràn gian lần lượt hiện lên –

18. Chương 18: Kết Cục

Có một người như vậy, lúc mới đầu hay gằm thét với nàng, về sau thì luôn cười nhìn nàng chăm chú, thân mật xoa đầu gọi nàng “Tiểu Hỉ Thước”, ôm nàng bay qua bay lại dưới ánh trăng, luôn sợ nàng đói bụng, lo nàng đau chỗ nào, vĩnh viễn mở rộng vòng tay ấm áp vững chãi, cẩn thận ôm nàng vào ngực... “Lôi, Lôi Đình đại nhân?” Mỗi nàng run rẩy thốt ra cái tên này.

Trong phút chốc, tất cả niềm vui sướng sâu đau dường như đã bị lãng quên lần lượt trở về, biến thành một gương mặt thẳng thắn dừng mãnh dương cương lại thâm tình – Phạm Lôi Đình, Tổng giáo đầu mười vạn cấm vệ quân hoàng thành.

Phu quân của nàng.

“Ngọc đế đại nhân... Vương mẫu nương nương... Ta phải trở về... Ta phải đi về...” Hai mắt nàng đầm lệ, mong mỗi Ngọc đế cùng Vương mẫu nương nương thương xót, kiên định vạn phần nói: “Chàng đang chờ ta. Chàng đang chờ ta.”

“Lớn mật!” Thiên nhan Hoàng đế tức giận, trong nháy mắt mây ngũ sắc trở nên đen kịt, sấm rền chớp giật giữa bầu trời. “Tiên phạm hai ngàn, không được kết duyên, người muốn bản đế phải nói bao nhiêu lần với người nữa!”

“Ta phải về.” Nàng sợ hãi kinh hồn bạt vía, lệ như suối trào, nhưng miệng vẫn nói đi nói lại hai câu: “Ta phải trở về. Chàng đang chờ ta.”

“Aiz, tiểu Hỉ Thước, người tu hành ngàn năm khó cỡ nào, thêm ba trăm năm nữa, người sẽ chính thức trở thành tiên, chưởng quản vạn điều trong thiên hạ.” Vương mẫu nương nương than nhẹ, “Đạo hạnh ngàn năm hủy hoại trong một ngày, chỉ để làm phạm nhân sống không tới trăm tuổi, đáng giá không?”

“Nương nương, nhưng chàng đang chờ ta, ta phải trở về.” Nàng quỳ trước mặt Vương mẫu nương nương, đã hóa thành hình người, liệu mình dập đầu, cho dù dập đầu đến chảy máu cũng không cảm thấy đau đớn, nàng đau đớn ở ngực, ở trong lòng. “Nương nương, van cầu người nói giúp với Ngọc đế, đạo hạnh ngàn năm ta không cần, làm tiên Hỉ Thước ta cũng không muốn, ta chỉ cần trở về bên chàng, chàng đang chờ ta, đang chờ ta.”

“Chuyện này...” Vương mẫu nương nương khó xử liếc nhìn Ngọc đế đang nổi trận lôi đình.

“Người, làm bản đế vô cùng thất vọng.” Ngọc đế lạnh lùng nghiêm nghị nhìn nàng.

“Xin lỗi, Ngọc đế đại nhân, ngàn năm qua Hỉ Thước cảm thấy hạnh phúc nhất một chuyện, chính là có thể hầu hạ Ngọc đế cùng Vương mẫu nương nương, công chúa Chức Nữ... Nhưng bây giờ Hỉ Thước đã động phạm tâm, đời đời kiếp kiếp, ngàn năm vạn năm, hạnh phúc chỉ khi được ở bên chàng. Ta muốn theo chàng, dù chỉ thọ mấy chục năm, cũng sống chết có nhau, không oán không hối hận.” Nàng không ngừng dập đầu, đập đến máu me đầm đìa. “Ta không thể phụ chàng, chàng đang chờ ta, ta phải trở về.”

“Được! Chính người thỉnh cầu, như người mong muốn!” Ngọc đế trầm mặc một lúc lâu, hừ một tiếng, vung tay áo lên –

Trong nháy mắt Hỉ Thước chỉ cảm thấy một trận kim quang vạn trượng trước mắt, đột nhiên xuất hiện làm cho nàng hoa mắt chóng mặt.

Xoay tròn rất lâu, rất lâu...

Vương mẫu nương nương đột nhiên phì một tiếng.

“Có gì tốt mà cười?” Ngọc đế nghiêm mặt lườm nàng một chút.

“Đáy lòng nô tì rất vui mừng, nên không nhịn được nở nụ cười.” Vương mẫu nương nương cười tủm tỉm, “Ngọc đế đại nhân của chúng ta khẩu phật tâm xà, rõ ràng cố tình tác thành, lại còn muốn thử thách lát léo trập trùng, rốt cuộc vì tiểu nữ nhi được đơm hoa kết trái, vĩnh kết uyên ương bách niên hảo hợp, ngày trước Chúc Nữ của chúng ta cũng vậy, hiện tại ngay cả Hỉ Thước cũng thế, tâm yếu ớt một chút, sợ rằng chỉ một lần đã ngừng đập.”

“Khụ khụ... Nào có?” Khuôn mặt nghiêm túc của Ngọc đế thoáng hiện lên một tia đỏ ửng khả nghi. “Đó là quy định của thiên đình –”

“Đúng nha, duyên phận là định mệnh, vương pháp không thể thắng được chân tình!” Vương mẫu nương nương nhin cười, “Đừng tưởng nô tỳ không biết ngài còn kể chuyện cho người hầu trà, xuống hạ giới xe chỉ luồng kim –”

“Không biết nàng đang nói cái gì,” Hai tay Ngọc đế vội vàng bịt lỗ tai, đi ra ngoài. “Không nghe, không nghe, rồi rồi rồi...”

Mây đen tản đi, mây ngũ sắc tỏa ánh hòa quang vạn trượng, chiến xuống nhân gian.

Bọn họ đều nói, nàng chết rồi.

Ròng rã bảy ngày bảy đêm, Phạm Lôi Đình điên dại ôm lấy thân thể lạnh lẽo của Hỉ Thước không buông, bất luận người nào đến khuyên đều bị tiếng gầm gừ của hắn đuổi đi, khuôn mặt tiêu tụy xanh xao, trắng bệch ra còn giống người chết hơn người hắn đang ôm trong ngực.

“Hỉ Nhi, về đi, cầu nàng trở về bên gia...” Hơi thở của hắn hỗn loạn, môi khô nứt, âm thanh khản đặc suy yếu làm người nghe tan nát cõi lòng, nhưng hắn không chịu từ bỏ, hắn không tin Hỉ Thước đã chết, nàng chỉ đang ngủ mà thôi, nàng chỉ là đang về thiên đình... Nàng sẽ trở về. “Gia chờ nàng ở đây, gia vẫn chờ, chờ nàng quay về.”

Mọi người bên ngoài tấm phòng lạng lẽ rơi lệ, Hàn Bình cùng Thiết Tập cũng sưng đỏ mắt, không biết đã rơi bao nhiêu nước mắt cùng thủ lĩnh.

Hoàng đế cũng đích thân đến quan tâm mấy lần, thậm chí phái thái y đến xem mạch châm cứu mỗi ngày, đương nhiên đối xử với Hỉ Thước như người bệnh còn sống trên đời.

Bảy ngày nay, tuy thân thể Hỉ Thước không bị tổn hại, nhưng vẫn lặng yên, hơi thở lạnh như băng.

“Thủ lĩnh, phu nhân trên trời hiển linh cũng không nở để ngài thương tâm tự chà đạp bản thân...” Hàn Bình mới nói được một nửa, lại nghẹn ngào xúc động.

“Nàng không chết, nàng sẽ trở về, nàng sẽ không bỏ ta mà đi.” Phạm Lôi Đình khàn khàn lẩm bẩm, hai tay ôm chặt ái thiếp vào lồng ngực. “Hỉ nhi, thân thể nàng lạnh quá, gia làm ấm giúp nàng, như vậy nàng có thể tỉnh lại, đừng sợ, gia ở bên cạnh nàng, chúng ta không sợ.”

Nghe hắn tự mình nói ra những câu ôn nhu si tình như vậy, Hàn Bình cùng Thiết Tập đứng bên cửa bảo vệ, không nhịn được lệ nóng lại tuôn trào.

“...Lạnh”

Một thanh âm yếu ớt thăm thẳm vang lên.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đứng ngoài cửa lòng tơ đều dựng lên, sợ đến quên cả khóc – người chết sống lại sao? Chỉ có Phạm Lôi Đình vạn phần kinh hãi, không dám tin nhìn chăm chăm vào tiểu nữ nhân đang rên rỉ trong lòng, vui mừng quá đổi đến cơ hồ không nói ra được.

“Hỉ Nhi? Hỉ Nhi? Nàng thật sự trở về sao? Nàng thật sự trở về bên cạnh gia sao?”

Khuôn mặt bầu bĩnh trắng bệch của Hỉ Thước dần hiện lên một chút huyết sắc, sau đó từ từ khôi phục lại vẻ hồng hào, thoải mái dựa vào lồng ngực ấm áp của hắn, như tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, ngáp một cái, chậm rãi mở mắt.

“Hả – phu quân, sao chàng râu ria xồm xoàm thế kia? Bao lâu rồi chưa rửa mặt?” Không phải nàng quay về thiên giới mới nửa canh giờ thôi sao? Sao râu hăn lại mọc nhanh như thế?

“Phu nhân?” Tất cả mọi người đang đứng bên cửa đầu tiên là khó tin, sau đó tiếng hoan hô vang lên như sấm rền, “Phu nhân sống lại! Quá tốt rồi, phu nhân thật sự đã sống lại!”

“Nhang, nhanh đi bẩm báo tin tức tốt lành này cho Hoàng thượng... Còn cho cả mười vạn huynh đệ của chúng ta...” Ngoài cửa náo nhiệt hân lên.

Trong khi bên ngoài chạy qua chạy lại ầm ầm đi thông báo tin vui, thì hai người yên lặng trong phòng ngủ, chuyên chú nhìn nhau, dường như đã ngàn năm không gặp. “Nàng thật sự trở về sao?”

“Thật, ta đã trở về.”

“Sẽ không đi nữa chứ?!”

“Không đi nữa, ta vĩnh viễn sẽ ở bên chàng, không đi đâu hết.”

Cuối cùng gương mặt tiêu tụy của Phạm Lô Đình cũng trở nên hồng hào hơn, ánh mắt nóng rực ghim chặt lấy nàng, bàn tay run rẩy thương tiếc khẽ vuốt gò má nàng, cẩn thận mà ấm áp, cực kỳ chân thực.

“Hi...” Lệ nóng đột nhiên lăn xuống, hăn cúi đầu, hôn nàng thật sâu.

Hỉ Thước giơ tay ôm chặt lấy cổ hăn, lòng tràn đầy vui mừng đón nhận nụ hôn nồng nhiệt của hăn...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-nuong-phu-the-van-nam-bat-hoa>